Cuceritorul cucerit

ANNA HARRINGTON

ANNA HARRINGTON
CUCERITORUL CUCERIT
SERIA VIAŢA SECRETĂ A BURLACILOR 4

Once a Scoundrel by Anna Harrington

Traducere din limba engleză Elena Macoviciuc
LITERA
Bucureşti

Surorii mele, Denise, pentru jocurile periculoase din copilărie. (Minigolful nu va mai fi niciodată la fel.)

Un mulţumesc foarte special Natanyei Wheeler care a ajutat la publicarea acestui roman, lui Sarah Younger pentru răbdarea pe care a avut-o cu mine şi internilor de la NYLA[1] pentru recenziile minunate.

Şi lui Allison Fetters, pentru că este o prietenă şi un corector atât de bun.

Capitolul 1

1 Asociaţia bibliotecilor din New York City

Hartsfield Park, Kent
Septembrie 1842

— Am auzit că a avut o aventură cu baroana Marston.

Faith Westover îşi dădu ochii peste cap. Dacă le mai auzea pe prietenele ei chicotind la adresa lui Stephen Crenshaw, marchizul de Dunwich, avea să ţipe.

Încerca să ignore grupul adunat în apropierea ei şi se uita prin sala de bal plină la cei veniţi să celebreze ziua de naştere a tatălui ei. Se gândi că nu-i putea învinovăţi. Toţi erau lipsiţi de entuziasm, iar bărbaţi interesanţi erau în număr foarte mic, lucru pentru care îl învinovăţea în totalitate pe fratele ei, James, rămas la universitate. Ceea ce însemna că niciunul dintre prietenii lui de la Cambridge nu participa, iar ea şi prietenele ei aveau foarte puţini domni potriviţi cu care să danseze.

Asta însemna că prietenele ei nu aveau cu ce să-şi ocupe timpul în afara discuţiilor despre Stephen Crenshaw.

Însă prietenele ei nu erau singurele care făceau asta. Încăperea răsuna de şoapte despre tânărul marchiz. Bârfele despre ce făcuse Stephen de când se întorsese din India, în urmă cu trei luni, se împrăştiaseră repede. Petrecăreţii, deşi încântaţi să-l vadă în sfârşit cu ochii lor pe marchiz, nu-l vorbeau de rău în gura mare. Nu la Hartsfield Park. Nu când tatăl ei fusese prieten bun cu tatăl şi unchiul lui Stephen încă din armată. Dar zvonurile se împrăştiau în continuare în şoaptă, în spatele evantaielor şi pe deasupra paharelor de vin. Aparent, asta era perfect în ordine.

Deşi se născuse în mijlocul societăţii engleze, Faith se temea că nu o va înţelege niciodată.

— Nu. A fost vicontesa de Rathbourne, se auzi din spatele evantaiului o prietenă, în timp ce şase fete se aplecară s-o audă mai bine.

— A fost văduva baroană de Marston…

— Dar nu a murit?

— Ba da, spuse Faith, exasperată. Şi nu a fost nici

nora ei, din moment ce baronul şi baroana sunt pe continent din aprilie.

— Deci a fost vicontesa! Ochii prietenelor ei se luminară. Care e adevărul, Faith? Tu îl cunoşti.

Oare prietenele ei îşi pierduseră minţile?

— Nu ştiu nimic despre… îşi coborî vocea şi şopti din spatele evantaiului: Despre sportul din pat al bărbatului.

După privirile pe care i le aruncară prietenele ei, niciuna nu o credea. Toate o priveau şi aşteptau să le spună că zvonurile erau adevărate.

— Vicontesa de Rathbourne are deja… un prieten în înţelesul acesta, spuse Faith, iar acesta nu este Stephen Crenshaw.

Bărbatul probabil ar fi regretat că nu era, având în vedere frumuseţea celebră a vicontesei şi magnetismul ei.

Mama ei ar fi jupuit-o dacă ar fi auzit-o vorbind aşa despre invitaţii ei. Dar era sigură că nu era singura care o bârfea pe Lady Rathbourne în seara aceea. Femeia putuse fi prezentă la eveniment doar pentru că soţul ei făcea parte din aceeaşi comisie parlamentară ca tatăl lui Faith.

Dezamăgirea le întunecă feţele şi, de data asta, îşi mişcară evantaiele cu consternare, deoarece cea mai suculentă dintre bârfele nopţii fusese distrusă atât de simplu.

— Tot ce pot spune cu siguranţă este că a acceptat invitaţia mamei.

Era singura invitaţie în societate pe care o acceptase de la întoarcere. Având în vedere că bărbatul abia dacă participa la evenimentele sezonului, Faith înţelegea de ce apăruseră atâtea zvonuri şocante despre el. Era ca şi cum se întorsese în Anglia direct în mijlocul aceloraşi zvonuri care-l vizaseră şi când plecase.

Trebuia să sosească în orice moment. Ar fi trebuit să fie acolo deja, ca toţi ceilalţi invitaţi care sosiseră în acea după-amiază. Dar era tipic pentru Stephen să nu respecte nici măcar cele mai fundamentale reguli ale societăţii.

De altfel, lui Faith nu-i păsa dacă ticălosul nu venea deloc. Ba chiar s-ar fi bucurat! Nu ar mai fi trebuit să se

poarte ca şi cum încă erau prieteni vechi, ca şi cum se bucura să-l vadă din nou, ca şi cum nu-l învinovăţea pentru că plecase.

— Poate s-a hotărât să stea cu amanta lui.

Faith îngheţă cu evantaiul în aer când un fior neaşteptat de gelozie o lovi. Prietena ei zâmbi. Nu-şi dădu seama ce emoţii zvâcneau în ea şi era fericită să abordeze cele mai scandaloase zvonuri care-l vizau pe Stephen ca un nor de furtună încă din iunie. Şi anume că avea o amantă.

— Eu nu… nu…

Faith se bâlbâi, nereuşind să verbalizeze un răspuns, în timp ce prietenele ei continuau să o privească cu atenţie, de parcă ea ar fi fost oracolul din Delphi, capabil să rezolve cele mai mari mistere ale lumii. Părea că Stephen Crenshaw devenise unul dintre ele.

Şi mai rău, fata nu reuşea să mintă pentru el pentru că nu-l văzuse de când se întorsese.

— Cum poţi să faci faţă la aşa ceva? o întrebă una dintre prietenele ei. Eu abia aştept să-l văd pe marchiz! Nu eşti câtuşi de puţin entuziasmată?

— Nu.

— O, Faith!

Prietenele ei o priveau neîncrezătoare. Nu le venea să creadă că tânăra nu era la fel de entuziasmată ca ele de sosirea lui Stephen.

Dar asta era pentru că, spre deosebire de prietenele ei, ea îl cunoştea, iar prin comportamentul lui din ultimul timp, Stephen nu făcea nimic să liniştească bârfele, ba chiar încuraja zvonurile cele mai apetisante. Avea o plăcere perversă să fie golanul care îl credea lumea.

Mereu căutase probleme. De mic respinsese responsabilitatea şi simţul datoriei care fuseseră aruncate asupra lui din ziua în care se născuse marchiz. Nu era răsfăţat ca mulţi alţi lorzi tineri. Departe de asta. Lui Stephen i se amintise în mod constant cât de norocos era. Lumea se aştepta să lucreze de două ori mai mult decât prietenii lui şi fusese învăţat să se poarte ca un adult de când era doar un copil.

Putea cineva să-l învinovăţească pentru că se răsculase împotriva acelei presiuni? Când nu mai găsise scăpare în cărţile de joc, băutură şi orice altceva, inclusiv culcatul cu soţiile plictisite din consiliul reginei, dacă zvonurile erau adevărate, se înrolase în secret în armată. Ştiind cum fusese Stephen în timpul facultăţii, Faith era dispusă să creadă zvonul. În armată devenise doar un alt căpitan şi noul anonimat îi plăcuse, până când comandanţii lui descoperiseră că era fiul adoptat al generalului Nathaniel Grey, unul dintre cei mai respectaţi bărbaţi de la Oficiul de Război.

— Tu şi marchizul aţi petrecut mult timp împreună, nu-i aşa? insistă o altă prietenă. Înainte să plece în India?

— Presupun că da, zise Faith, care-şi întoarse faţa, uitându-se prin sală, înainte ca prietenele ei să nu îi citească pe faţă sentimentele pentru Stephen.

Pentru că petrecuseră într-adevăr timp împreună. Atât cât avuseseră voie, pentru că ea avea 19 ani şi era în al doilea ei sezon, iar Stephen îşi crease deja o reputaţie. Surorile ei gemene mai mari erau însă în al patrulea sezon, care se dovedi a fi şi ultimul înainte să se căsătorească, iar sora ei mai mică, Margaret, în primul. Gemenele luaseră Londra cu asalt, spre bucuria mamei lor şi disperarea tatălui, iar Margaret era prinsă de entuziasmul debutului ei. Cum cele trei atrăgeau atenţia pe oriunde mergeau şi James era în ultimul an la Eton, nimeni nu îi dăduse atenţie lui Faith… cu excepţia lui Stephen.

El şi Daniel Llewellyn, prietenul lui cel mai bun de la universitate, veniseră la Londra în luna mai după absolvire. Chiar şi atunci, zvonurile despre obiceiurile scandaloase ale lui Stephen erau pe buzele tuturor. Înclinaţia lui Daniel pentru acelaşi tip de comportament, cu siguranţă inspirat de Stephen, nu ajutase la înăbuşirea zvonurilor. Era un golan, un prieten… apoi, cumva, devenise mai mult de atât.

Iniţial îi ignorase atenţia. Îl cunoştea prea bine pe Stephen. Îl ştia de-o viaţă. Era un tânăr care emana farmec şi complimente cu fiecare respiraţie. Flirtul era a doua lui natură.

Apoi o sărutase.

Era convinsă că fusese o greşeală. Stephen Crenshaw nu ar fi putut-o găsi atrăgătoare… Era ridicol! Apoi o sărutase din nou când erau singuri, apoi din nou şi din nou… Pe Faith o lua ameţeala să ştie că Stephen voia să petreacă timpul cu ea, iar inima pur şi simplu îi sărea din piept! O făcea să se simtă specială şi frumoasă, atrăgătoare, nu doar o domnişoară oarecare în rochie din satin pastelată. Se simţea de parcă era partida sezonului, nu tânăra pe care el o ignorase tot timpul.

Însă în ciuda tuturor săruturilor, nu îi ceruse tatălui ei permisiunea să o curteze şi niciodată nu îi făcuse promisiuni de dragoste. Nu făcuse nimic nici pentru a opri zvonurile despre aventurile lui scandaloase cu soţiile şi văduvele din societate.

Dar ea era prea îndrăgostită ca să aibă dubii în privinţa motivelor lui. Acum însă, fata ştia că Stephen doar se bucurase de săruturile ei şi de cum îi gâdila mândria când îl privea visătoare. Atâta tot. Faith era prea neexperimentată cu bărbaţii ca să înţeleagă că Stephen era pur şi simplu o canalie.

Apoi, în iulie, el şi Daniel se înrolaseră în armată şi plecaseră în India. Fără nici un avertisment sau explicaţie pentru familia lui nici măcar un bilet pentru ea. Orice sentimente crezuse Faith că avea Stephen pentru ea navigaseră odată cu el.

Fusese devastată şi plânsese neconsolată, iar faptul că nu putea vorbi ca nimeni nu făcuse decât să-i înrăutăţească situaţia. Nici măcar cu propriile ei surori. Acestea ar fi spus că era vina ei că se îndrăgostise de un crai. Şi mai ales de acesta.

Asta era, nu-i aşa? Fusese naivă să viseze la dragostea lui.

— Era cu Daniel Llewellyn când acesta a fost omorât, nu?

Faith se încordă la auzul comentariului neaşteptat.

— Da, spuse ea încet.

— India a fost probabil absolut groaznică pentru el!

Era convinsă de asta. Mai ales că Stephen dăduse ordinul care dusese la moartea lui Daniel.

Regimentul lor fusese atacat, fusese dat ordinul de contraatac, iar Daniel fusese ucis în bătălie. Stephen n-ar fi putut face nimic să-l salveze. Înainte de asta, scrisorile de la Stephen fuseseră foarte puţine. După aceea, nu mai veniseră deloc. Următoarea dată când auzise de el fusese când se întorsese în Londra, în urmă cu trei luni, la fel de neaşteptat cum plecase. Trei luni în care nu se sinchisise să o viziteze, în timp ce zvonurile despre preocupările lui de crai se înmulţeau. Dacă mai avea nevoie de dovezi că nu însemnase nimic pentru el, le obţinuse.

— Va trebui să-şi găsească o soţie în scurt timp, interveni o altă prietenă. Doar are nevoie de moştenitor.

Faith dădu ochii peste cap. Pentru numele lui Dumnezeu! Prietenele ei chiar erau incapabile să vorbească despre altceva decât de Stephen Crenshaw?

La intrare se auzi agitaţie, iar Faith îşi ţinu respiraţia.

Vorbeşti de lup şi…

Stephen apăru în uşă, se opri să se uite prin sala de bal, dar şi pentru a permite societăţii engleze să-l privească după atâta timp. Întreaga lui postură vorbea despre marchizul care se născuse să fie, iar zâmbetul lui subtil era un semn al craiului care devenise. Înalt, cu umeri laţi, obraji înalţi şi ochi albaştri pătrunzători, atrăgea toate privirile cu prezenţa sa tăcută. Deşi venise neanunţat, toată lumea ştia cine era şi o rundă nouă de şoapte începu.

Maestrul de ceremonii anunţă următorul dans, iar orchestra cântă primele note. Nimeni nu observă însă. Toţi erau cu ochii la marchiz.

— Lady Faith, dansul nostru.

Tânăra îşi desprinse privirea de la Stephen când Arthur Billingsby apăru lângă ea. Dumnezeule, uitase complet că acceptase să danseze cu el. Era prietenul cumnatului ei, prin urmare nu putea să-l refuze.

Deşi ultimul lucru pe care voia să-l facă era să danseze, îşi cunoştea locul la petrecerea din seara aceea şi se forţă să zâmbească.

— Bineînţeles.

Bărbatul îi aşeză mâna pe braţul lui şi o conduse spre ringul de dans. Cuplurile se aşezară la locurile lor, apoi făcură o plecăciune înainte să înceapă dansul.

În timp ce înainta spre capătul rândului, fără să rateze niciun pas, Faith arunca priviri spre Stephen. Văzu cu coada ochiului cum acesta traversă camera să-i salute pe părinţii ei, apoi se duse la mătuşa şi la unchiul lui, ducele şi ducesa de Chatham, şi se întoarse în sfârşit spre părinţii lui. Dădu mâna cu generalul şi îşi sărută mama pe obraz. Când Lady Emily critică modul în care valetul îi legase lavaliera albă, într-un fel minimalist, cum era moda, Faith îşi opri un zâmbet. Mamele nu se schimbau niciodată, oricât de mari sau problematici erau fiii lor.

Stephen se schimbase.

Deşi era îmbrăcat în acelaşi costum elegant negru şi alb, ce toţi ceilalţi bărbaţi din încăpere, nimic din înfăţişarea lui nu era ceva obişnuit. Ca pentru a sublinia acest lucru, purta nişte ghete uzate în locul pantofilor potriviţi pentru ocazie. Erau singurul indiciu din hainele lui că petrecuse ultimii patru ani călare în armată, nu mergând prin cluburile de pe St. James Street, însă nimeni nu putea să treacă cu vederea postura militară mândră şi dreaptă, pe care o purta ca o uniformă. O postură care îl distingea de restul tinerilor prezenţi.

Trăsăturile lui băieţeşti dispăruseră, fiind înlocuite de cele ale unui bărbat adevărat. Numai ochii albaştri profunzi, părul negru şi ondulat pe care îl purta lung şi zâmbetul fermecător erau la fel.

Cât de bine îşi amintea acel zâmbet! Stephen i se păruse mereu chipeş şi, în secret, felul lui scandalos de a fi i se păruse palpitant chiar de pe vremea când ea mergea la şcoală, iar el, la Harrow. Toţi acei ani în care îl privise visătoare, iar el nu o băgase deloc în seamă, sperase că într-o zi o va privi ca fiind mai mult decât fiica lui Strathmore şi că ea va face mai mult decât să-l privească cu dorinţă şi să ofteze de fiecare dată când Stephen îi făcea un compliment cât de mic. Spera că va îndrăzni să o sărute

într-o grădină întunecată aşa cum se zvonea că făcea cu celelalte femei.

Iar într-o zi chiar o sărutase.

Acum, inima ei naivă regreta că îşi dorise vreodată asta.

Dansul se termină, femeile se întoarseră înapoi la poziţiile iniţiale. Billingsby o conduse de pe ringul de dans, luând-o pe drumul cel lung spre prietenii ei şi cât mai departe de Stephen, să nu-l mai poată vedea nici măcar dacă şi-ar fi lungit gâtul. Nu că ea şi-ar fi dorit să-l vadă. Nu mai însemna nimic pentru ea, îşi spunea fata. Spera ca într-o zi să şi creadă asta.

— Sosirea lui Dunwich a făcut ceva valuri, comentă Billingsby.

— Ca întotdeauna, bombăni ea, furia ei, aţintită asupra lui Stephen, apăsând-o în piept.

Când Billingsby se uită la ea, derutat de tonul ei, Faith se forţă să zâmbească. Până la urmă, era un prieten al familiei, trebuia să fie politicoasă cu el, iar el se afla acolo numai în seara aceea. Slavă Domnului! Nu-i plăcea felul în care o privea. Se simţea de parcă avea o pată mare pe corsaj.

— Am înţeles că familia dumitale e apropiată de a lui, adăugă el.

— Foarte. Deşi îşi dorea din suflet să nu fi fost aşa. Astfel nu ar mai fi trebuit să-l vadă pe Stephen vreodată… sau să vorbească cu el. Sau să pretindă că n-o rănise.

— Atunci sunt sigur că aţi auzit cel mai recent zvon.

Zâmbetul ei dispăru.

— Adică neadevăruri despre cum întreţine o amantă?

Cu siguranţă Billingsby îşi dădea seama cât de necioplit era să împrăştie zvonuri despre un prieten de familie de faţă cu ea.

— Nu o întreţine doar pe ea…

Tânăra pufni. Nu, se părea că bărbatul nu avea simţul vulgarităţii.

— …ci şi pe fiul ei, pe care refuză să-l recunoască.

Inima fetei bătu cu putere. Un fiu nelegitim? Imposibil.

Chiar şi de la o canalie ca Stephen.

— Te înşeli, domnule.

— Atunci, jumătate din Londra se înşală.

Bărbatul păru amuzat de felul în care Faith îl apăra pe marchiz, iar fata era derutată din cauza asta. Nu observase că tânăra se depărtase atât de mult de el încât îl mai ţinea de braţ doar cu vârful degetelor.

— Ştii la fel de bine ca şi mine cum încep zvonurile. Mereu există un sâmbure de adevăr.

— Zvonul acesta este o excepţie. Simţi un nod în piept şi îi era greu să respire. Cum de se trezise în situaţia în care îl apăra pe Stephen, ultimul bărbat căruia ar fi trebuit să-i ia apărarea? Dunwich a servit ţara în ultimii patru ani.

— Bineînţeles, spuse repede bărbatul, când îşi dădu seama că întrecuse măsura. Nu am vrut să te supăr.

— Nu m-ai supărat, dar…

Cuvintele nu reuşeau să-i treacă de nodul din gât.

La naiba! Îşi jurase că nu va lăsa ca prezenţa lui Stephen la Hartsfield Park să o afecteze. Cu toate astea, ochii o înţepau cu lacrimi necurse şi tremura. Nu de tristeţe, ci de furie pe Stephen şi pe felul în care o tratase… şi pe ea pentru că încă se lăsa afectată de el.

Faith îşi trase mâna.

— Te rog să mă scuzi. Am nevoie de un pahar de punch.

— Aş fi fericit să…

Fata plecă înainte ca bărbatul să-i vadă lacrimile din ochi. Ce uşurare că acum se uita la spatele ei, nu la decolteu. Bineînţeles că dacă soţul lui Grace ar fi aflat că tocmai îi întorsese spatele bărbatului, sora ei ar fi fost în stare s-o bată la cap pentru tot restul vieţii. În acel moment însă, nici că-i putea păsa mai puţin.

Cu degetele tremurând, luă un pahar cu punch de pe masă. Se simţi uşurată când băutura îi îndepărtă nodul din gât şi îi linişti inima.

Orchestra cântă primele acorduri ale următorului dans. Un vals.

Faith oftă recunoscătoare. Rareori valsa, aşa că putea să stea în siguranţă într-o parte să se bucure de punch şi de ocazia de a se aduna…

— Bună seara, Faith.

Fetei îi scăpă paharul printre degete.

O mână îl prinse înainte să se lovească de podea.

Faith se întoarse, cu gura deschisă. Inima i se opri. *Stephen.* Pentru o clipă dureroasă, îl privi ca şi cum lumea îngheţase în jurul ei.

Ar fi trebuit să-l urască, ar fi trebuit să-i scoată ochii, să ţipe! În toţi acei ani se gândise la ce avea să-i spună când venea momentul, ce remarcă tăioasă avea să-i arunce, ce cuvinte sofisticate avea să dezlănţuie asupra lui… Dar atunci când Stephen stătea în carne şi oase în faţa ei şi o privea cu aceeaşi nelinişte care o străbătea şi pe ea, nu găsi cuvintele potrivite pentru tumultul emoţiilor care puseseră stăpânire pe ea.

Stephen puse paharul pe masa din spatele fetei şi totul se cutremură. Inima fetei începu să bată din nou, iar sângele i se revărsă asurzitor în urechi.

— Bună, Stephen, reuşi ea să spună.

De ce ai plecat ca şi cum nu am însemnat nimic pentru tine? Te-ai gândit câtuşi de puţin la mine cât ai fost plecat? Ştiai că te iubeam? Mii de întrebări i se învârteau în cap. Dar era prea copleşită pentru a rosti vreuna, aşa că ridică capul şi îi spuse:

— Ai întârziat.

— Mai bine decât să nu fi venit deloc. Îi aruncă acel zâmbet diavolesc care impresionase atâtea inimi din Anglia şi o frânsese pe a ei. Nu aş îndrăzni să lipsesc de la ziua de naştere a lui Strathmore sau să ratez ocazia de a mă întâlni cu familiile Westover şi Matteson. Privirea lui o căuta pe a ei. Era la fel de nesigur ca şi ea despre cum vor continua. Mi-a fost dor de tine, Faith. Ezită, alegându-şi cuvintele. M-am purtat urât cu tine şi am venit să-ţi cer iertare.

Răscolită de cuvintele lui, fata se chinui să respire.

Spune-i că trebuie să te întorci la prietenele tale, că surorile tale te-au rugat să li te alături… Spune-i orice, doar

să nu te mai privească aşa!

— Nu am pentru ce să te iert, forţă un zâmbet. Am uitat totul cu desăvârşire.

Bărbatul o fixă scurt cu privirea dându-şi seama că îl minţea. Nu o credea, dar lui Faith nu-i păsa câtuşi de puţin ce credea el. Niciodată nu avea să se mai apropie suficient de mult pentru a o răni.

Chiar şi atunci, când prezenţa lui îi declanşase furia pe care o purtase în ea atâta timp, nu era sigură că putea să-l ierte vreodată. Dar îşi cunoştea rolul acolo, ştia că trebuia să zâmbească, să fie plăcută şi să-i arate că familia Westover îl primea cu braţele deschise. Aşa că şopti, neputând să mintă cu voce tare.

— Suntem cei mai buni prieteni.

Bărbatul îi întinse mâna.

— Atunci ce spui de un vals cu un vechi prieten? Fata ezită, iar bărbatul continuă: Am fost plecat patru ani, iar calul meu nu a fost un partener de dans prea bun.

O cuprinse panica. Nu, nu voia să danseze. Cu siguranţă nu vals. Ar fi fost o tortură să fie în braţele lui, chiar şi în mijlocul unui ring plin de oameni.

Folosi singura scuză pe care o avea:

— Lui tata nu-i place să valsez.

— Lui Strathmore valsul i se pare scandalos? întrebă el neîncrezător.

— Da, pentru fiicele lui necăsătorite, adăugă ea.

Nu era o minciună în întregime.

— Nici măcar cu mine?

— Mai ales cu tine.

Stephen râse încet. Faith îşi aminti dintr-odată cât de apropiaţi fuseseră cândva şi simţi o senzaţie de pierdere în stomac. Niciodată nu vor mai fi aşa.

— Sunt un soldat întors de pe front. Unde ţi-e loialitatea faţă de coroană şi ţară?

Sub greutatea tuturor privirilor aţintite asupra ei, ştiu că nu-l putea refuza. Nu un vechi prieten de familie. Nu când bârfitorii abia aşteptau să aibă despre ce vorbi.

Inspiră adânc să-şi adune puterile şi îi întinse mâna.

— Se pare că în acelaşi loc ca şi mândria mea, bombăni ea, apoi scânci în clipa în care cuvintele îi scăpaseră.

— Nu-ţi face griji, o asigură el cu un râset în timp ce o conducea spre ringul de dans.

Înainte să-i poată răspunde la comentariul acela insinuant, el o trase în braţe şi o învârti în paşi de vals.

Faith se aştepta ca Stephan să fi fost rigid după ce stătuse atâta timp departe de societate, dar bărbatul dansa ca un expert, învârtind-o cu vioiciune pe ringul de dans. Fiecare mişcare demonstra naturaleţea lui, iar Faith îl urma cu uşurinţă, conştientă de căldura mâinii înmănuşate de pe spatele ei şi de puterea degetelor lui înfăşurate în jurul alor ei.

— Pentru cineva care nu valsează, te pricepi destul de bine, spuse el încet astfel încât cei din jur să nu-l audă.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine, pufni ea.

Replica ei îl făcu să zâmbească.

— Scopul meu e să-ţi fac pe plac, Faith.

Tânăra se încordă la auzul flirtului subtil. La naiba cu stomacul ei sensibil! Şi la naiba cu el! Era atât de fermecător, atât de... el însuşi! Mereu reuşea să o impresioneze doar cu un simplu compliment. Se pare că unele lucruri rămăseseră neschimbate.

— Mama e încântată că te numeri printre invitaţi, spuse ea, schimbând subiectul.

Era mai bine să ţină conversaţia cât de departe posibil de flirturi, despre un subiect dureros de decent.

— Nu aş refuza niciodată o invitaţie de la ducesă. Bărbatul se uită în jur, în direcţia părinţilor lor, apoi o privi în ochi, în timp ce o conducea pe ringul de dans. Sau să ratez ocazia de a te vedea din nou.

Faith ignoră fluturii din stomac, ştiind că vorbele lui erau complimente goale.

— Asta e foarte ciudat pentru că Hartsfield e atât de aproape de Elmhurst Park, iar tu te-ai întors în Anglia încă din luna iunie, îi reaminti ea, cu o nuanţa de furie în ton. Ai cam întârziat cu vizitele făcute prietenilor de familie.

Zâmbetul lui dispăru.

— Aşa e şi îmi cer scuze. Ştii cât de mult însemni pentru mine. O strânse de mână şi adăugă repede: Cât de mult înseamnă toţi din familia Westover. Am fost ocupat cu treburi în Elmhurst Park care m-au ţinut la distanţă.

Nu îl credea. Când îi păsase vreodată de moşia lui? În anii în care fusese plecat, ba chiar cu mult înainte de asta, auzise despre proasta administrare a locului de către agenţii imobiliari pe care Stephen îi angajase să se ocupe de proprietate în locul lui. Mai era însă şi un alt zvon care-i atrăsese atenţia.

— Am auzit că ai decis să demisionezi din comisie şi să rămâi în Anglia.

— Nu ar trebui să pari atât de surprinsă, mormăi el privind-o în ochi. Ştii că am un domeniu şi responsabilităţi aici.

— O, ştiu asta. Faith îşi ridică o sprânceană. Sunt doar surprinsă c-o faci.

Expresia lui deveni mai dură la atenţionarea ei, apoi se îmblânzi într-un zâmbet.

— Presupun că merit să-mi spui asta.

Faith presupunea că merita mult mai mult pentru că fugise să se înroleze în armată şi îşi lăsase familia îngrijorată. Pentru că o lăsase pe ea. Iar dacă zvonurile despre amanta lui şi fiul ei nelegitim erau adevărate, merita mult mai mult!

— Recunosc că în trecut am fost puţin…

— Nechibzuit? întrebă ea fără să-şi mai poată controla furia. Dacă exista un mod de a răni un bărbat în timp ce valsa în braţele lui, ăsta era. Egoist? Iresponsabil? Insensibil pentru că nu te-ai gândit la îngrijorarea mamei tale, a noastră a tuturor…

— Da, toate astea, o întrerupse el cu înţelepciune şi o învârti înainte ca fata să poată descrie şi mai mult îngrijorarea şi durerea pe care Stephen le lăsase în urmă. Între timp m-am schimbat. M-am întors în Anglia s-o iau de la început. Ha! Lupul îşi schimbă părul, dar…

— Eu nu…

— Să o iau de la început cu tine, Faith.

Sinceritatea din vocea lui o uimi atât de mult că se împiedică. Stephen o strânse mai tare şi o ţinu cu atenţie în braţele lui, continuând dansul. Surprinsă, Faith se uită în ochii lui, pulsul ei bătea atât de furios încât se temea că l-ar fi putut simţi.

— Cu mine? reuşi ea să spună.

La naiba cu felul în care-i licăriră ochii la surprinderea ei! Doar că ceea ce simţi când Stephen o privi cu sinceritate în ochi fu cu totul altceva. O căldură puse stăpânire pe ea, familiaritatea unei prietenii vechi amestecată cu dorinţa pe care o simţise mereu pentru el, iar când el o strânse de mână, un fior puternic o străfulgeră de-a lungul braţului spre sâni, întărindu-i sfârcurile sub corsaj.

— Dar eu nu am însemnat nimic pentru tine, protestă ea încet reuşind să-şi controleze vocea. Şi ţi-am spus că am dat totul uitării. Nu am pentru ce să te iert.

— Asta e o mare minciună, spuse el.

Faith se opri din dansat, prea uimită ca să-i pese că celelalte cupluri trebuiau să-i ocolească sau că provoca un nou val de zvonuri în sala de bal.

— Am fost un nemernic pentru că am plecat aşa cum am făcut-o, spuse Stephen furios pe el însuşi, fără să-ţi dau măcar o explicaţie.

— Da, încuviinţă ea, ai fost un nemernic.

Stephen îi ignoră comentariul şi spuse, cu remuşcare în glas:

— Pentru asta ai dreptul să mă învinovăţeşti.

Fata încercă să-şi tragă mâna, dar Stephen o ţinu strâns de degete, refuzând să-i dea drumul.

— Nu mai contează…

— Vreau să mă ierţi, Faith. Aş face orice pentru asta. Poţi măcar să încerci să mă ierţi?

Sinceritatea de pe faţa lui o străpunse, lăsându-i o rană în stomac.

— Nu ştiu dacă pot… Nu ştiu…

Lacrimile îi înţepau ochii, iar cuvintele o sugrumau.

— Nu îţi cer decât să încerci.

O strânse cu tandreţe de degete.

Tânăra încuviinţă.

— O să încerc.

Era tot ce-i putea promite atunci când inima ei confuză nu ştia ce să simtă.

Stephen o trase din nou în braţele lui. Dansară în tăcere mai multe măsuri, până când el murmură:

— Cred că m-ai urât.

Cum nu putea să-i spună adevărul, Faith îşi întoarse faţa. Nu simţise ură faţă de el.

— Părinţii tăi sunt probabil fericiţi că eşti acasă, se eschivă ea. Le-a fost dor de tine.

O licărire înţelegătoare apăru în ochii lui albaştri la schimbarea ei rapidă de subiect.

— Mama e, bineînţeles. Nu sunt atât de sigur de tata.

— Şi el e, spuse ea, deşi ştia cât de încordată fusese relaţia lui Stephen cu tatăl lui adoptiv.

Bănuia şi că generalul Grey era o parte din motivul pentru care Stephen se înrolase. Voise să-şi demonstreze valoarea într-un mod în care generalul l-ar aprecia.

Însă altceva o deranja… Inspiră adânc şi întrebă:

— Cum eşti deja aici, o să-i ceri lui tata permisiunea de a o curta pe Margaret?

— Sora ta? Bărbatul părea derutat. De ce aş face asta?

— Lumea mereu s-a aşteptat să te căsătoreşti cu una din fiicele lui Strathmore.

Cum gemenele erau căsătorite, iar şansa ei dispăruse… fata ridică din umeri.

— E singura care a mai rămas.

Stephen o privi cu o expresie ciudată, pe care Faith nu o putu interpreta.

— Nu-mi place să fac ce aşteaptă lumea de la mine.

— Sau ce se cuvine.

Bărbatul se încruntă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că mereu te-ai mândrit cu faptul că eşti scandalos

şi că naşti probleme.
Cu cât problemele erau mai mari, cu atât era el mai încântat.
— Nu mai sunt aşa. Acum sunt un bărbat respectabil, spuse el cu convingere.
Faith ar fi vrut să-l poată crede. Asta ar fi ajutat-o să-l ierte.
Dar…
— Am auzit zvonuri că întreţii o amantă şi că ai un fiu nelegitim, spuse ea în speranţa că bărbatul chiar se schimbase şi toate bârfele erau greşite.
Stephen se încordă. Un singur pas greşit din timpul dansului arăta că vorbele ei îl afectaseră, însă nimeni dintre cei care îi urmăreau de pe margine nu observă nimic în neregulă.
— Să nu-mi spui că dai crezare zvonurilor, evită el întrebarea, privind în altă parte.
Fetei i se strânse stomacul. Stephen nu negase zvonurile. Pur şi simplu evitase subiectul şi să recunoască adevărul. Ceea ce o întristă mai mult decât voia să recunoască.
Bărbatul nu părea să se fi schimbat deloc.
— Ştiu cum erai înainte, Stephen. Fusese exact genul de bărbat care să aibă un copil nelegitim cu o amantă. De când te-ai întors, nu ai făcut nimic ca să descurajezi…
— Daniel, zise el cu o ferocitate care o uimi.
— Poftim?
Bărbatul ezită, deschise gura ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva. Dădu însă din cap, apoi îşi strânse buzele cu putere şi privi în altă parte.
— Stephen? insistă ea, copleşită de teamă când văzu emoţiile puternice de pe faţa lui.
— Moartea lui Daniel a schimbat tot, spuse el încet într-un final, însă Faith avusese impresia că dorise să spună altceva.
— Bineînţeles, murmură ea.
Chiar dacă nu avea să-l ierte niciodată pentru felul în care o tratase, în acel moment, inima i se frângea pentru

el.

Ochii o înţepară când îşi aminti de scrisoarea primită cu doi ani în urmă şi în care Stephen descria revolta, modul în care regimentul lui fusese atacat fără avertisment, cum toată lumea ar fi fost ucisă dacă n-ar fi fost ordinul de atac dat de Stephen. Un atac ce a rezultat cu moartea prietenului lui celui mai bun. Nu-şi putea imagina cât de vinovat se simţea din cauza asta sau câtă durere îi provocase.

— Când ai scris despre Daniel, nu ai spus ce ţi s-a întâmplat ţie. Cum a fost lupta pentru tine?

— Un iad, spuse el serios.

Se auziră ultimele note ale valsului. *Slavă Domnului!* În jurul lor, perechile se opriră. Faith făcu un pas în spate, deşi resimţi atât de puternic pierderea căldurii şi a puterii pe care o simţise în braţele lui că se zdruncină.

Făcu o reverenţă, iar el o plecăciune şi-i şopti:

— Hai să ne întâlnim pe terasă, la miezul nopţii.

Fata fu cât pe ce să se împiedice.

— Poftim?

— Trebuie să vorbesc cu tine şi să fim singuri. Faith ezită, iar Stephen insistă. Te rog, Faith. Fă-o ca pentru un vechi prieten.

Un vechi prieten. Tânăra clipi pentru a-şi ascunde lacrimile şi, reticentă, fu de acord.

— Bine.

Stephen o luă de braţ şi o conduse spre părinţii ei care aşteptau într-o parte a sălii. Zâmbetul fals de pe faţa ei spunea tuturor cât de încântată era că marchizul se întorsese în Anglia, deşi inima ei era pregătită să-l trimită în China.

— Mi-a fost dor de tine, Faith, îi şopti Stephen la ureche.

— Nu ţi-a fost, se întoarse ea, forţându-se să zâmbească.

— Mult mai mult decât crezi.

Ajunseră la părinţii ei, iar el făcu o plecăciune politicoasă, după care se scuză, spunând ceva despre un

trabuc. Îi aruncă o ultimă privire lui Faith, privire care îi agită din nou fluturii din stomac.

Se simţi cuprinsă de furie. Chiar şi după toată suferinţa pe care i-o provocase, el tot avea efect asupra ei.

— Deci, Dunwich s-a întors, spuse tatăl ei în timp ce Stephen se îndepărta.

— Da, răspunse Faith, uimită de cum i se adresase tatăl ei.

Nu-şi amintea ca acesta să fi folosit titlul lui Stephen înainte. Mereu îi spunea fiul lui Grey sau pur şi simplu Stephen. Nu recunoscuse niciodată că Stephen nu era numai un bărbat în toată firea, dar şi aproape egalul lui.

Nu era convinsă că Stephen se schimbase, dar întoarcerea lui cu siguranţă schimbase felul în care îl priveau oamenii.

— Ţi-a plăcut dansul, o întrebă tatăl ei.

— Da. Nu era chiar o minciună. Fuseseră momente când îi plăcuse foarte mult. Îşi muşcă buza. Te deranjează că am valsat?

— În niciun caz. E fiul lui Grey şi merită toată ospitalitatea noastră.

Fata ridică o sprânceană când auzi asta. Nu era sigură dacă să-l creadă, dar totuşi îl pupă pe obraz.

— Mulţumesc.

— Dar ai grijă cu el, Faith, o avertiză. Armata îi schimbă pe bărbaţii care se înrolează. Nu mai e acelaşi om pe care-l ştiai.

Tatăl fetei era ca de obicei prea protector. Îi făcuse pe toţi burlacii din Anglia să tremure la gândul să-i curteze fetele.

Faith spera că avea dreptate.

Capitolul 2

Stephen se rezemă de balustrada din piatră de pe terasa grădinii şi se uita la vârful aprins al trabucului în

timp ce o aştepta pe Faith.

Dacă l-ar fi văzut cineva ar fi crezut că ieşise să tragă un fum. Nu se vedea că mâinile îi tremurau şi stomacul îi era întors pe dos. Şi, Dumnezeule, cât de tare îi bătea inima! Era emoţionat ca la prima lui întâlnire cu o fată, de parcă nu se mai întâlnise cu zeci de femei pe terase întunecate.

Dar nu se întâlnise niciodată singur pe o terasă întunecată cu Faith. Iar în seara aceea era posibil ca totul între ei să se schimbe.

— Stephen?

Se întoarse la auzul vocii ei şi un zâmbet vag îi apăru pe buze. Când o văzu, rămase fără aer.

Fata păşi din umbră. Rochia ei de un verde pal părea argintie în lumina lunii. Micuţă şi graţioasă, nu părea să meargă pe piatră, ci plutea, iar ochii ei verzi erau luminoşi chiar şi în umbră. Stephen simţi un nod în piept. Dumnezeule, arăta ca un înger! Ba nu, ca o fantomă. Aceeaşi apariţie care îl bântuise ani la rând.

Când intrase în sala de bal în acea seară, nu fusese pregătit pentru femeia matură care devenise Faith. Cât de graţioasă era! Cât de seducătoare! Faith mereu fusese atrăgătoare într-un fel neobişnuit, cu buzele acelea pline care ar fi trebuit să fie prea mari pentru faţa ei şi nasul mic, obraznic şi presărat cu pistrui. Dar acum devenise pur şi simplu frumoasă. Când se gândea cât de aproape fusese să nu o mai vadă niciodată, să nu cunoască femeia care devenise…

De aceea era acolo. Să îndrepte totul, aşa cum ar fi trebuit să fie înainte să plece şi să distrugă relaţia.

— Faith, şopti el când tânăra se opri în faţa lui. Eşti frumoasă. În locul jenei pe care Stephen se aşteptase să o vadă pe faţa ei, fata se încruntă la auzul complimentului.

— Linguşeala nu funcţionează cu mine, Stephen.

— Linguşeală?

Asta credea ea? Stephen nu spusese în viaţa lui ceva mai sincer.

— Aşa obţii mereu ceea ce vrei, îi reaminti ea, stând

la distanţă în caz că ar fi venit cineva. Mai ales cu femeile.

Dar Stephen îşi dădu seama că nu numai decenţa o ţinea departe.

— M-am schimbat. Mai ales cu femeile.

Din felul în care se încordă Faith, era evident că nu-l credea şi că bărbatul mai avea foarte mult până să-i recapete încrederea. Îşi dădu seama că asta îl deranja mult mai mult decât voia să recunoască.

Stephen îşi aruncă trabucul pe piatră şi îl strivi cu călcâiul ghetei.

— Obişnuia să-ţi placă când îţi făceam complimente.

Fata ridică nepăsătoare din umeri.

— Obişnuiam să cred că vorbeai serios.

— Chiar aşa era. Încă e. Stephen îşi fixă privirea asupra ei. Ura faptul că Faith nu mai avea încredere în el. Cu tine.

Faith râse, un sunet uşor, care plutea delicat în aerul nopţii şi îl împungea în piept ca o sabie.

— Ar trebui să cred că sunt diferită de celelalte femei pe care le flatezi?

— Da.

Ochii ei verzi îl studiară cu neîncredere. Nu o învinuia că era reticentă, având în vedere cum tratase femeile înainte să plece în India, cum o tratase mai ales pe ea. Obişnuise să se bucure la fel de mult de scandalul în care se zvonea că era implicat, ca şi de ceea ce făcea într-adevăr. Nu-i păsase cu ce se alegeau femeile din întâlnirile cu el, atâta timp cât el îşi satisfăcea propriile plăceri.

Dar pe ea nu ar fi rănit-o niciodată în mod intenţionat.

— Nu te-am minţit niciodată în toţi anii de când ne cunoaştem, Faith. Era important ca ea să ştie asta. Şi îţi promit că nu o să încep acum.

Fata dădu din cap, oftând, ca şi cum vorbele lui îi demonstrau că avusese dreptate, iar el chiar era dispus să spună orice ca să obţină ce voia. Reacţia ei îl enervă.

— De ce mi-ai cerut să vin aici, Stephen?

— Trebuie să vorbesc cu tine. Ezită. Despre Daniel.

Chiar şi în întuneric, Stephen îi văzu faţa palidă care

devenise fantomatic de albă în lumina lunii.

— Ţi-am spus, şopti ea. Nimeni nu te învinovăţeşte pentru moartea lui.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi fost adevărat! El însă simţea moartea lui Daniel ca un cuţit în stomac.

— A fost greşit din partea părinţilor lui să te pună să juri că o să-l protejezi.

Cuţitul se întoarse.

— Faith, te rog, ascultă…

O pereche râse cu zgomot când intrară pe terasă, urmaţi de alte două. Uşile franceze ale balcoanelor erau larg deschise, lăsând aerul rece şi parfumul de iasomie înăuntru şi invitând oamenii să iasă pe terasă.

Ultimul lucru de care avea nevoie Stephen era un public pentru conversaţia lor. Îi întinse mâna.

— Vino în grădină să fim singuri.

Privindu-l cu teamă, de parcă era însuşi diavolul, fata făcu un pas în spate, îndepărtându-se şi mai mult de el. Fiecare pas îl durea.

— Trebuie să mă întorc înăuntru. O să-mi simtă lipsa şi…

— Vino în grădină cu mine, Faith, repetă el, de data asta mult mai clar.

Voia s-o facă să înţeleagă importanţa a ce voia să-i spună.

Fata îngheţă şi un nou val de neîncredere i se citi pe faţă. Deschise gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi dădu din cap şi se întoarse spre casă.

Stephen o prinse de braţ şi o opri. Pentru o clipă, se aşteptă ca Faith să-şi tragă mâna şi să-l lovească, eventual să plece valvârtej. În schimb, se opri, fiecare parte din ea încordându-se.

— Nu trebuie decât să coborâm câteva trepte spre marginea gazonului, îi şopti el la ureche. E destul de aproape de casă cât să fie decent, dar putem să vorbim fără să fim auziţi.

Când ezită, Stephen inspiră adânc.

Fata îl întrebă direct.

— I-ai dat femeii ăleia vreuna din proprietăţile tale?
— Da, recunoscu el, neavând de ales.
Ar fi fost destul de uşor de aflat. Faith nu trebuia decât să întrebe pe oricine de la Elmhurst Park ca să afle că Mary locuia acolo.
— Atunci nu mai trebuie să ştiu nimic.
Începu să se îndepărteze, iar Stephen o strânse şi mai tare de braţ şi o ţinu pe loc.
La naiba! Nici măcar nu începuseră discuţia pe care trebuiau s-o aibă şi Stephen o dăduse deja în bară. Rău. Bărbatul inspiră adânc şi încercă din nou.
— Numele ei e Mary Halstead şi vreau să-ţi spun mai multe despre ea.
Refuzând să se uite peste umăr la el, ochii ei se fixară drept înainte, apoi spuse încet:
— Potrivit zvonurilor, e fiica unui oficial East India din Calcutta.
— Aşa este.
Era.
— Că ai întâlnit-o în India.
— Da.
Ca şi Daniel
— Şi că i-ai dat foarte mulţi bani şi haine, i-ai dat o casă…
— Asta nu e treaba nimănui decât a mea, o întrerupse el. Nici acele zvonuri nu puteau fi negate. O licărire de trădare îi întunecă expresia.
— Mi se pare că exact aşa ar vorbi un bărbat despre amanta lui.
— Nu e amanta mea! mormăi el mult prea tare şi atrase atenţia perechii celei mai apropiate, care le aruncă o privire întrebătoare înainte să se îndepărteze.
— Atunci ce e pentru tine? insistă ea.
Bărbatul îşi scrâşni dinţii simţind lipsa de încredere din vocea ei.
— O femeie bună care nu merită să fie batjocorită.
Faith se întoarse să-l privească şi îl privea acuzator.
— Ce înseamnă ea pentru tine, Stephen?

Dumnezeule! Până şi Faith credea zvonurile şi nu ce-i spunea el. Stephen venise aici să îndrepte lucrurile între ei, dar nu-şi dăduse seama până în acel moment cât de greu avea să fie.

— E o prietenă într-o situaţie dificilă, nimic mai mult.

Fata îşi coborî privirea şi spuse încet:

— Are un copil.

— Da, numele lui e Jeremy. Anticipându-i următoarea întrebare, spuse: Nu e al meu.

Fata ezită ca şi cum voia să spună ceva despre băiat, apoi dădu din cap.

— Nu contează.

— Tatăl lui a fost soldat în India, continuă el atent, dansând cât de aproape putea de adevăr, încercând să evalueze reacţia fetei. La cum o ştia pe Faith, cel mai bine era s-o ia treptat. A fost ucis, iar Mary a rămas fără nimic. M-am asigurat că se întoarce în siguranţă în Anglia şi că are pe cineva alături când va naşte. Locuiesc amândoi la Elmhurst Park şi sunt în grija mea. Se simţi presat să adauge: Temporar.

— Dar de ce ai face asta? Familia femeii ar fi trebuit s-o facă. Sau familia soţului ei.

— Nu mă are decât pe mine, spuse el iritat de situaţia în care fusese aruncată Mary. Şi el împreună cu ea.

Dacă nu ar fi fost Mary şi Jeremy, s-ar fi putut întoarce liniştit în Anglia. Ar fi putut începe o viaţă nouă şi demonstra tuturor, mai ales lui Faith, că se schimbase cu adevărat, că nu mai era o canalie, ci un bărbat respectabil. În schimb, fiecare pas pe care-l făcea era o luptă.

Se gândea că asta era pedeapsa lui pentru că dăduse ordinul în urma căruia murise Daniel.

Tânăra îşi lăsă umerii în jos.

— Nu e asta povestea pe care fiecare tânără compromisă o inventează zilele astea? Că i-a murit soţul în armată?

— Atât de puţină încredere ai în mine? insistă el, iritat că fata refuza să-l creadă.

Ochii ei clipiră în umbră.

— Stephen, uiţi că te ştiu de dinainte, de când nimic din ce spuneai sau făceai nu era de încredere. Când nu îţi petreceai timpul cu femei virtuoase. Poate ar fi trebuit să fii mai mult ca Daniel şi să stai departe de scandal.

Bărbatul îşi încleştă maxilarul furios. Privirea ei incriminatoare şi modul în care îl judeca pe nedrept, învinovăţindu-l înainte ca el să aibă ocazia să-i demonstreze…

— Ei bine, din păcate nu putem să fim toţi ca Daniel, spuse el acru.

Faith se îndreptă şi îşi trase braţul.

— Ce vrei să spui?

La naiba!

— Daniel s-a îndrăgostit de Mary, recunoscu el, regretându-şi izbucnirea. Jeremy e fiul lui Daniel.

*

Faith îl privi confuză. Ce spusese Stephen era… imposibil. Mai mult ca sigur că nu auzise bine.

Fata repetă în şoaptă, prea surprinsă să vorbească mai tare.

— Daniel Llewellyn e… tatăl?

Stephen se blestemă încet, iar ea ştiu că era adevărat.

Neîncrederea o copleşi. Cum era posibil? Da, Daniel făcuse valuri la ultimul sezon, având acelaşi comportament de crai ca Stephen. Dar asta fusese doar din cauza influenţei nefaste a lui Stephen… nu-i aşa? Daniel venea dintr-o familie respectată, o familie de conservatori. Niciodată nu ar fi fost atât de neatent… nu?

— Permite-mi să explic. Stephen arătă spre scările care duceau spre grădina de mai jos. Te rog.

Fata încuviinţă, rigidă. Uimirea o agita în timp ce coborau de pe terasă spre banca din piatră de la marginea aleii de pietriş care înconjura gazonul. Aflaţi în umbră şi având intimitate datorită zidului de piatră al terasei din spatele lor, erau în acelaşi timp destul de aproape de grup

cât să nu-şi pună nimeni întrebări, dar şi destul de departe cât să nu fie auziţi.

Faith se aşeză şi îşi ridică privirea spre el.

— Daniel şi femeia aia… Cum s-a întâmplat?

Stephen inspiră adânc.

— Eram în India de aproape doi ani, spuse el cu dificultate ca şi cum nu ştia de unde să înceapă. Câtorva ofiţeri din regimentul nostru li s-a cerut să călătorească la Calcutta pentru a se întâlni cu ofiţeri de la East India Company. Eu am fost ales, iar Daniel a venit ca ajutor. Într-o seară am fost invitaţi la un dans. Aveau nevoie de parteneri pentru toate soţiile şi fiicele companiei. Şi Mary era acolo.

— Atunci a întâlnit-o?

— Da. Nu ştiam că a fost ceva între ei. A păstrat secretul luni întregi. Apoi a început să se plimbe pe distanţa scurtă din faţa băncii. Avea de gând să se căsătorească cu ea şi să folosească influenţa tatălui ei ca să-şi asigure o poziţie în companie.

— S-au căsătorit?

Mintea ei o luase razna în timp ce încerca să-şi amintească puţinele scrisori pe care i le trimisese Stephen. Nu pomenise nimic de vreo nuntă.

— Nu, nu au făcut-o, spuse el încet, oprindu-se. Pentru că peste câteva săptămâni, Daniel a fost ucis.

Faith strânse marginea băncii, plină de durere. Îşi amintea foarte bine de acea scrisoare.

Stephen inspiră adânc şi continuă:

— Câteva luni mai târziu, Mary a venit la regiment, foarte afectată. Era însărcinată.

Faith îşi duse mâna la gură.

— O, biata de ea! Probabil era terifiată.

Stephen încuviinţă.

— Era. Familia ei refuzase să o ajute şi o respinsese, iar familia lui Daniel a acuzat-o că vrea să stoarcă bani de la ei şi să păteze numele fiului lor mort.

Cunoscându-i pe cei din familia lui Daniel, lui Faith nu-i fu greu să creadă asta. Oamenii aceia nu ar fi tolerat

niciodată un scandal.

— Mary nu avea bani, continuă el, plimbându-şi degetele prin părul răvăşit. Nu avea unde să se ducă şi pe nimeni care să o ajute.

— Cu excepţia ta, spuse ea cu blândeţe.

Stephen fusese singura salvare a lui Mary. Datorită lui, tânăra nu ajunsese pe stradă şi copilul ei la orfelinat. Ăsta clar nu era Stephen pe care-l cunoscuse ea înainte. Cu siguranţă i-ar fi părut rău pentru situaţia femeii, dar nu s-ar fi dat peste cap ca să o ajute.

— Da.

— De asta nu ai protestat şi nu ai spus nimic despre zvonuri, şopti ea, înţelegând în sfârşit situaţia. De fapt, îi protejai pe ea şi pe Daniel.

Bărbatul încuviinţă. Chiar şi în umbră, expresia lui era întunecată, iar umerii apăsaţi de responsabilitate.

Fata se ridică şi păşi spre el.

— Ai făcut un lucru minunat!

— Oare?

Amărăciunea din vocea lui o surprinse.

— Da, zise ea, cât de convingător putea şi îşi puse mâna pe braţul lui. Datorită ţie e în siguranţă, iar copilul ei are şansa pentru o viaţă mai bună.

— Trăieşte din mila mea, are un viitor nesigur, este centrul bârfelor răutăcioase. Se îndepărtă ca să se elibereze de atingerea ei şi dădu din cap. Sunt în situaţia asta din cauza mea. Pentru că l-am ucis pe Daniel.

Faith simţi un nod în piept când văzu supărarea de pe faţa lui.

— Asta nu e adevărat.

— Eu am dat ordinul de atac, spuse el.

Faith îl privi şi pentru prima oară văzu clar cât de multă vinovăţie şi regret purta în el din cauza morţii lui Daniel. Bărbatul se învinovăţea pe nedrept şi se simţea responsabil să creeze viitorul pe care moartea lui Daniel îl distrusese, chiar cu preţul propriei sale reputaţii.

— Nu tu l-ai omorât, Stephen.

— Ba da. Am petrecut ultimii doi ani acceptând asta,

încercând să înţeleg de ce el. O expresie bântuită îi schimonosi faţa. De ce eu.

— A fost o bătălie, iar oamenii mor în bătălie, insistă ea. Nu a fost vina ta.

Stephen închise ochii strâns şi încuviinţă ca şi cum încerca să accepte adevărul. Dar suferinţa şi vinovăţia îl copleşeau, iar inima ei se frânse pentru el.

Pentru prima oară de când Stephen plecase, Faith reuşea să scape de furia pe care o simţea pentru el. Aceasta fu înlocuită cu iertare şi cu dorinţa de a-i oferi confort.

Îi şopti numele, se ridică pe vârfuri şi îşi aşeză palma pe obrazul lui în încercarea de a-l linişti. Fiecare bucată din ea voia cu disperare să vindece rănile pe care le purtau amândoi. Să lase în urmă trecutul şi să meargă mai departe.

— Trebuie să te ierţi, şopti ea, în timp ce se lăsă din nou jos. Trebuie să...

El îi prinse faţa între mâini ca s-o ţină aproape. Gura lui coborî spre a ei...

— Nu face asta, protestă ea încet, întorcându-şi faţa.

Nu dorise decât să-i mai uşureze din probleme, nu să-l încurajeze să o sărute. În ea prinse viaţă durerea pentru suferinţa pe care o simţea el din cauza morţii lui Daniel... şi pentru inima ei naivă, care bătea cu furie pentru el, deşi ar fi trebuit să ştie mai bine de atât.

Stephen îşi ridică capul şi o privi, ochii lui întunecaţi fiind plini de emoţie.

— Am nevoie de asta, Faith, mai mult decât îţi dai seama. Ca şi de tine.

Încet, îşi coborî gura s-o sărute.

Fata însă se îndepărtă de el. Îi era dor de căldura şi forţa lui şi regreta pierderea promisiunii săruturilor lui. El se uita la ea cu foc în priviri, ca şi cum numai un fir de aţă îl împiedica să o ia în braţe şi să o ducă în grădina întunecată...

Nu se schimbase deloc.

— Nu ar trebui să încerci să mă săruţi aşa, şopti ea. Îşi

încrucişă braţele la piept ca să nu se întindă spre el sau să-i dea o palmă, nu se hotărâse încă ce voia, şi dădu din cap. Nu ai niciun drept şi nu vreau s-o faci.

Bărbatul ridică o sprânceană.

Frustrarea se vărsa asupra ei şi îi ardea lacrimile neplânse din ochi. La naiba cu el!

— Faith?

Vocea mamei ei tăie întunericul când se apropie. Femeia îl văzu pe Stephen şi se opri.

— Dunwich, zise ea clar nemulţumită că îl găsise vorbind cu fiica ei în întuneric.

Stephen îşi înclină capul.

— Excelenţă.

— Am observat că Faith nu mai era la petrecere de ceva timp aşa că am venit s-o caut. Privirea ei se plimbă de la unul la altul. Din fericire era prea întuneric ca să vadă că fiica ei roşise. Totul e în ordine?

— Sunt bine, şopti Faith.

Simţea înţepături în ochi. Clipi des ca să îşi domolească frustrarea şi furia. Cum era posibil ca Stephen s-o poată răni, chiar şi după atâţia ani?

— Ba nu eşti bine. Femeia o luă pe Faith de mână şi îl fixă pe Stephen cu privirea. Postura ei avea un aer regal şi ar fi intimidat-o până şi pe regină. Există vreun motiv pentru care mi-ai supărat fata?

— Nu a fost nimic, interveni Faith, înainte ca Stephen să poată spune ceva. Un fior de vinovăţie că îşi minţea mama o străbătu. Doar vorbeam despre India.

— Vorbeam despre Daniel Llewellyn, o corectă Stephen încet.

— Înţeleg. Umerii mamei se relaxară. Privirea tăioasă cu care-l fixa se mai îmblânzi şi femeia o luă pe Faith de braţ. Ei bine, cred c-aţi vorbit destul pentru o singură seară. De ce nu te întorci înăuntru cu mine, Faith? Poţi să te bucuri de dans. Făcu o pauză cu subînţeles în timp ce se uită la Stephen. Dunwich, sunt sigură că ţi-ar plăcea să te plimbi prin grădină pentru vreo douăzeci de minute.

— Desigur, Excelenţă, răspunse el, craiul din el

înţelegând sensul cuvintelor ei.

Mama o conduse pe Faith înapoi spre casă şi, din fericire, nu o mai întrebă de ce stătuse în întuneric cu Stephen. Slavă Domnului, pentru că Faith nu ar fi ştiut ce să-i răspundă!

Capitolul 3

Ce naiba punea la cale?

Peste câteva ore, după ce balul se terminase şi invitaţii plecaseră, Stephen se aplecă peste balustrada de la primul etaj şi o privi din umbră pe Faith care se îndrepta în tăcere spre uşă. Îmbrăcată în continuare în rochia de satin şi pantofi, cu părul blond prins în vârful capului, purta pe deasupra o haină bărbătească atât de lungă că-i ajungea până la glezne.

Un servitor care ducea ultimele pahare din sala de biliard se îndrepta spre el. Stephen îl opri, apoi îi făcu semn să vorbească încet şi îi arătă spre parter.

Scoase o monedă din buzunar şi o ridică. Mita funcţiona la fel de bine printre servitori ca şi printre soldaţi.

— Ştii unde se duce Lady Faith?

Servitorul zâmbi, ca şi cum erau banii cel mai uşor câştigaţi din viaţa lui.

— În grajduri e un cal bolnav, sire, răspunse el încet. Lady Faith se strecoară deseori afară noaptea ca să îngrijească animalele.

Stephen zâmbi. Bineînţeles că Faith făcea asta. Ducesa de Strathmore încercase să le insufle copiilor ei simţul responsabilităţii caritabile, ajutându-i pe cei bolnavi şi săraci. Le încurajase pe fete să lucreze ca voluntare la spitalele din Londra şi să ajute doctorii din sate la moşiile lor din Hartsfield şi Bramly. Dar Faith îşi aplica acum cunoştinţele medicale în grajduri asupra mieilor, viţeilor, găinilor, câinilor, pisicilor… Surorile ei bandajaseră un paznic călare rănit, Faith îi bandajase calul.

Faptul că avea o soţie care voia să ajute oamenii îl împinsese pe Strathmore pe marginea prăpastiei. Faptul că avea o fată care voia să lucreze în grajduri aproape îl terminase.

Stephen îi dădu moneda servitorului, acesta o luă, apoi se aplecă peste balustradă şi se uită din nou la Faith. O dorinţă intensă de a o urma crescu în el. Voia ca ea să vorbească din nou cu el. Erau atâtea lucruri pe care trebuia să i le spună. Dar nu în seara aceea. Nu era încă pregătită.

Faith fusese de acord să-l ierte şi să fie prieteni din nou, iar Stephen se hotărî să se mulţumească doar cu asta pentru moment. Prieteni. Buzele i se ridicară din cauza ironiei. Era un prim pas şi trebuia să se gândească bine cum avea să dezvăluie restul. Avea timp, iar India îl învăţase să fie răbdător. Până la urmă, aşteptase deja ani întregi. Ce mai contau câteva zile?

Fata aruncă o privire peste umăr, însă nu văzu că Stephen o privea din umbră şi ieşi pe uşă.

Era tipic pentru ea să îngrijească un cal bolnav în timp ce purta o rochie de bal. Mereu fusese imprevizibilă, dar şi puţin neatentă. Sufletul ei era foarte sensibil pentru creaturile amărâte care aveau nevoie de alinare.

Stephen nu putea decât să spere că fata avea destulă blândeţe în inimă să aline şi creatura amărâtă care devenise el.

Îndepărtându-se de balustradă, coborî spre hol. În sfârşit casa se liniştise cu doar câteva ore înainte de răsărit. Invitaţii care veniseră să danseze plecaseră în trăsurile negre. Cei care rămăseseră pentru petrecere erau în dormitoare, deşi asta nu însemna că se aflau neapărat în camerele lor sau cu partenerii lor.

Se gândi că în urmă cu ceva timp s-ar fi numărat printre ei. Dumnezeule! Dacă ar fi vrut o partidă uşoară de o noapte, ar fi putut s-o aibă. Privirile înfometate pe care i le aruncase vicontesa Rathbourne toată noaptea îi arătaseră foarte clar că femeia era dispusă să facă asta. Pentru numele lui Dumnezeu, femeia practic îl pipăise în grădină când ieşise să ia o gură de aer proaspăt.

Dar nu voia să se întoarcă la viaţa aceea.

Deşi societatea se aştepta ca el să continue treburile de unde le lăsase, ca un crai care-şi umplea timpul doar cu băutură şi jocurile de noroc în care-şi pierdea averea, Stephen avea alte planuri. Prea multe lucruri se schimbaseră pentru el ca să se mai întoarcă la acel trai. Văzuse prea multă violenţă şi distrugere, experimentase prea multă brutalitate şi durere. Fusese nevoie de moartea celui mai bun prieten ca să-şi dea seama că viaţa era uimitor de scurtă şi incredibil de preţioasă şi că el nu făcuse decât să o risipească. Era momentul să îndrepte totul.

Intră în camera de fumat şi îi găsi pe Strathmore, Chatham şi pe tatăl lui. Stăteau în faţa unui foc din care rămăsese numai jarul, dar niciunul dintre bărbaţi nu era pregătit să se ducă la culcare. Stephen îşi puse un pahar de coniac şi toate privirile se întoarseră spre el când luă un trabuc şi îl aprinse la lampă. Însă conversaţia lor despre influenţa exagerată a prinţului Albert asupra reginei şi influenţa prea mare a reginei asupra premierului continuă neîntreruptă.

— Face câte un copil pe an, spuse Edward Westover, ducele de Strathmore, lovind marginea de sus a şemineului.

Însă rămase imposibil de drept în fotoliul de catifea. Bărbatul îşi sărbătorea a 55-a aniversare săptămâna aceea, dar avea o constituţie puternică, menţinută prin munca grea de pe moşie.

Thomas Matteson, ducele de Chatham şi unchiul lui Stephen, ridică o sprânceană.

— Îi porţi pică pentru că are o familie?

— Nu, atâta timp cât se ocupă de rolul de suveran.

— Colonelul e încăpăţânat, îi spuse tatăl său lui Stephen, care tocmai se aşeză pe scaunul gol de lângă cei trei bărbaţi. Încă nu poate să accepte faptul că regina s-a căsătorit cu un german.

— Dumnezeu să ne păzească, mormăi Strathmore, care îşi termină paharul de brandy.

Cei doi prieteni care stăteau lângă el chicotiră.

— Imperiul se schimbă, Edward, fie că ne place sau nu, comentă tatăl lui în timp ce dădea din cap. Căi ferate care traversează ţara, vase cu aburi care traversează Canalul... Vremurile de altădată au dispărut.

Chatham arătă cu trabucul spre Stephen.

— Acum e în mâinile unor bărbaţi ca Dunwich.

Strathmore mormăi.

— Atunci Dumnezeu să ne păzească cu adevărat!

Stephen zâmbi.

Ducele se ridică de pe scaun şi traversă camera pentru mai mult brandy, luând întreaga sticlă.

— Deci, Dunwich, te-ai întors în Anglia. Strathmore îl privi în timp ce îşi umplea paharul, apoi pe al lui Chatham, după care puse sticla într-o parte. De data asta e definitiv?

— Da. Stephen studie vârful strălucitor al trabucului. Am demisionat.

Strathmore îi aruncă o privire nu tocmai subtilă generalului.

— A fost ideea ta sau a tatălui tău?

— A mea. Dacă ar fi după general, aş fi în cavalerie pentru următorii douăzeci de ani.

Toţi cei patru bărbaţi ştiau că era doar o uşoară exagerare.

— Armata îi prinde bine bărbatului, se apără tatăl lui.

— Aşa e, îl sprijini Chatham. Cei mai dificili şi mai buni ani din viaţa mea au fost petrecuţi luptând în Spania.

— Unde ai alergat şi după dansatoare spaniole de flamenco, îi reaminti Strathmore.

— Şi unde a trebuit să te salvăm de taţi şi soţi spanioli, adăugă Grey.

Chatham râse, apoi tuşi şi îl fixă pe Stephen cu privirea.

— Nu e nevoie să îi spunem mătuşii tale despre toate astea.

— Sau soţiei tale, zise Strathmore.

— Sau mamei tale, termină tatăl său.

Stephen chicoti şi luă o gură de coniac. Buzele îi erau pecetluite în privinţa asta. Cu excepţia celor două ducese şi

a mamei lui, nu întâlnise alte trei femei mai puternice şi mai independente. Poate în afară de Faith.

— Atunci care sunt planurile tale? insistă Strathmore. Cu ce o să-ţi ocupi timpul?

— Sunt proprietar de pământ, le reaminti cât mai umil posibil de poziţia socială pe care o avea de la naştere, deşi nu putea să-i învinovăţească de faptul că uitaseră.

Se maturizase tocmai pentru că se înrolase în armată, înainte de asta, nu-l ştiuseră decât ca pe un tinerel nechibzuit, care-şi trăia viaţa la limita expulzării de la universitate şi sub ameninţarea constantă de a fi împuşcat de vreun soţ gelos. Niciodată nu le dăduse niciun motiv să îl considere un bărbat responsabil. Ăsta era unul din numeroasele lucruri pe care avea de gând să le schimbe.

— Parlamentul o să-mi ocupe jumătate de an, iar Elmhurst Park restul. Nu îi plăcea la moşie. Casa veche era prea tăcută, prea nemişcată. Dar avea de gând să schimbe şi asta. O să am destule responsabilităţi cât să-mi ocup timpul.

Strathmore se întoarse la scaunul lui, cu privirea fixată asupra lui Stephen.

— Am auzit zvonuri despre cum ţi-ai petrecut timpul. Stephen îi susţinu privirea. Ştia că lupta aceea se apropia. Tocmai ăsta fusese motivul pentru care îi căutase pe cei trei bărbaţi. Armata îl învăţase că era mai bine ca el să fie cel care dicta condiţiile bătăliei.

— Te referi la prostiile despre Mary Halstead.

La naiba cu zvonurile!

Şi la naiba cu toate bârfitoarele care nu aveau nimic mai bun de făcut decât să împrăştie zvonuri despre cei mai vulnerabili oameni.

— A trebuit să plece subit din India, explică el. Nu era dispus să dea mai multe detalii, dar era convins că cei trei bărbaţi înţelegeau de ce. Nu a avut unde să se ducă, aşa că am lăsat-o să stea într-una din casele de la Elmhurst. Se va muta până luna viitoare.

Asta dacă planurile lui mergeau aşa cum plănuise.

Strathmore îşi ridică paharul să ia o gură, însă

expresia lui îi spunea lui Stephen că nu-l credea.

Însă Stephen nu continuă, ştia că orice protest nu ar face decât să-i intensifice vinovăţia. Fu atent să nu lase să i se citească pe faţă nicio emoţie în faţa bărbatului care-l crescuse ca pe propriul fiu şi a celor doi duci care fuseseră ca nişte taţi pentru el. Îşi făceau griji pentru el, dar la naiba cu intervenţia lor.

— Ar trebui să fii atent, Stephen, spuse tatăl lui. O femeie în poziţia domnişoarei Halstead…

— E doamna Halstead, îl corectă el.

Era o minciună sfruntată. Femeia nu era căsătorită, dar nu avea de gând să lase pe nimeni să o critice mai mult decât era necesar.

— O femeie în poziţia ei, mai ales dacă are un fiu de crescut, e posibil să vadă un bărbat bogat ca fiind drumul spre noroc. E posibil să facă orice ca să-ţi intre în graţii, încercă generalul din nou.

— Domnilor, vă apreciez îngrijorarea. O altă minciună. Deşi erau îngrijoraţi, lăsau impresia că se amestecau acolo unde nu era treaba lor şi nu aprecia acest lucru. Dar vă asigur că doamna Halstead nu mă priveşte ca pe o cale.

Cu excepţia ruinării ei. Bău jumătate din paharul cu coniac, dar nimic nu putea să-i şteargă vinovăţia.

— Zvonurile spun altceva, zise Chatham.

— Sunt sigur de asta. Se ridică pentru a-şi reaprinde trabucul. Doar că bârfele nu sunt adevărate.

— Nu că adevărul le-ar opri pe bârfitoare să păstreze distanţa de nişte zvonuri suculente.

Strathmore interveni.

— Cu cât sunt mai incredibile şi exagerate, cu atât mai bine, în ceea ce le priveşte. Ar prefera să te ruineze decât să te vadă răzbunat.

— Iar între timp, ai face bine să nu mai dai apă la moară altor zvonuri, sugeră Chatham. Pentru o perioadă evită să joci şi să bei, păşeşte uşor înapoi în societate…

— Stai departe de femei uşuratice, interveni tatăl lui.

Stephen se opri şi-şi plimbă privirea de la unul la altul. Comportamentul lui de dinainte de armată îl învinovăţea

deja în ochii lor, dar erau dispuşi să-i dea o a doua şansă. Numai timpul avea să-i demonstreze valoarea.

— Exact asta am de gând să fac, afirmă el solemn, vorbind serios.

Comentariul lui păru să atenueze îngrijorările bărbaţilor, pentru că văzu cum li se relaxară umerii când se aşezară din nou confortabil în scaun. Slavă Domnului! Îi admira şi aprecia pe toţi, dar îi era destul de greu să se ridice la nivelul aşteptărilor tatălui său. Dacă mai interveneau şi cei doi duci… Dumnezeule! Putea cineva să se mai îndoiască de ce se înrolase în armată să evadeze în India, să-şi demonstreze în sfârşit valoarea?

Dar India nu făcuse numai asta. Nu o minţise pe Faith.

Nu mai era acelaşi bărbat care fusese când se înrolase. Perioade lungi de plictiseală, punctate de momente de teroare şi de furie, încercarea de a găsi puterea de a-i păsa de civilii care puteau să se întoarcă într-o fracţiune de secundă şi să-l omoare, lipsa de familiaritate a tot ce era în jurul lui… ordinul pe care îl dăduse şi care rezultase în moartea celui mai bun prieten al lui. Nimeni nu putea trece prin asta şi să rămână la fel, iar Stephen nu putea nici să ignore responsabilităţile pe care soarta le aruncase asupra lui.

— Acum că te-ai întors în Anglia, ai planuri să urmezi acelaşi drum ca tatăl tău şi să mergi la Oficiul de Război? comentă Chatham, care-şi aruncă restul de trabuc în foc.

Stephen dădu din cap. Văzuse destul în armată cât să-i ajungă toată viaţa.

— Sunt ultima persoană pe care cei de la Oficiul de Război ar vrea-o printre ei, spuse el, glumind pe jumătate. În plus, nu aş fi nimic mai mult decât o imitaţie nereuşită a generalului.

Tatăl lui zâmbi la auzul complimentului, deşi merita mai multe laude de atât. Generalul Nathaniel Grey era unul dintre cei mai buni bărbaţi pe care îi avea Oficiul de Război, iar numele lui era o legendă chiar şi printre soldaţii din India. Tocmai de aceea, Stephen se înrolase în secret. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca umbra generalului

să-l urmărească tocmai până în Calcutta. Trecuse un an până când relaţia sa cu generalul ieşise la suprafaţă în regimentul lui, dar deja îşi demonstrase valoarea în faţa oamenilor şi a celorlalţi ofiţeri.

— Ai de gând să-ţi cauţi o soţie? întrebă Strathmore.

— Dumnezeule, colonele! Chatham părea înspăimântat. Omul a supravieţuit în India. Încerci să-l omori acum?

— Încet şi dureros, mormăi tatăl lui. Apoi îi aruncă o privire ascuţită. Mama ta nu trebuie să afle nimic despre conversaţia asta.

Stephen zâmbi.

— Mariajul nu e o idee aşa proastă, concluzionă Strathmore. Dacă vorbeşti serios să accepţi o poziţie de conducere în parlament şi un rol activ în supravegherea proprietăţilor, atunci o soţie ar fi de ajutor.

Mai mult decât de ajutor. O soţie putea chiar să-l salveze. Bărbatul îşi privi paharul cu brandy, în timp ce-l legăna uşor, şi recunoscu încet:

— De fapt, chiar asta m-am şi gândit să fac.

Toţi cei trei bărbaţi îl priviră surprinşi.

— Nu e cazul să fiţi atât de surprinşi, domnilor. *Iisuse!* Îl priveau ca şi cum tocmai recunoscuse că furase bijuteriile coroanei. Am douăzeci şi şase de ani. Un titlu şi mai mult pământ decât ştia ce să facă cu el, mai mulţi bani decât putea număra, nevoia unui moştenitor… E momentul să mă concentrez pe domeniul meu.

Mai mult de atât, era momentul să se concentreze pe asigurarea a ceea ce era cel mai important pentru el. Găsirea unui scop. A unui viitor real. Să şteargă toată mizeria pe care o făcuse. Nu voia să se oprească până când nu avea tot ce îşi dorea, inclusiv singurul lucru pe care un crai ca el nu trebuia să-l aibă niciodată.

O voia pe Faith.

Capitolul 4

Sub soarele după-amiezii, Faith îşi scoase boneta şi o legănă într-o parte în timp ce se plimba pe alee.

Cât de mult se bucura că se hotărâse să iasă la plimbare! Era mult mai bine decât să stea în casă cu femeile, cosând sau pictând. În plus, nu putea să tolereze zvonurile noi despre care vorbeau, mai ales când bărbaţii îşi petreceau ziua pescuind.

Inspiră adânc aerul proaspăt şi le zâmbi păsărilor din copaci, care se aflau de-a lungul zidului scund de piatră. Ah, linişte şi pace! Era perfect. Mai ales după seara trecută.

Crezuse că fusese pregătită să-l vadă pe Stephen din nou. După patru ani, crezuse că inima ei naivă îşi învăţase lecţia şi se întărise destul cât să fie imună la zâmbetele şi farmecele lui. Crezuse că tocmai pentru că învăţase pe propria piele pericolele de a-şi oferi inima bărbatului greşit ştia să nu se mai pună în calea acelui diavol cu vorba dulce.

Se părea că nu era aşa. Pentru că doar la el se gândise toată noaptea lungă şi fără somn, plimbându-se prin dormitor. Spusese că-i fusese dor de ea şi îi ceruse să îl ierte. Voia să fie din nou prieteni.

Prieteni? Văzuse privirea din ochii lui când încercase s-o sărute şi clar nu era prietenie în ei.

Stephen îi spusese că se schimbase, dar chiar aşa era?

Se maturizase, asta era clar. Era evident cu fiecare privire pe care i-o arunca. Era şi ademenitor. Mâinile ei se odihniseră pe muşchii puternici ai umerilor lui. Însă schimbările nu erau numai fizice. Era o cumpătare în el care nu mai fusese înainte.

Dar aceleaşi complimente goale, aceleaşi săruturi convenabile. Chiar se schimbase din tânărul egoist care fusese, când nu-i păsase decât de dorinţele lui? Dacă îl lăsa înapoi în inima ei şi Stephen nu se schimbase, cum avea să-şi revină dacă o mai rănea din nou? Prima oară îi sfredelise inima. A doua oară era posibil să o distrugă iremediabil.

Un strigăt străpunse tăcerea, urmat de blesteme şi zgomotul unui obiect tare lovind unul moale. Un alt strigăt

sfâşietor…

Faith fugi.

În faţă, pe drum, un străin ţinea un câine lăţos de ceafă şi îl bătea cu o bâtă. Ochii câinelui se măriseră de frică şi coada îi atârna între picioare. Încerca să scape, în timp ce bâta îl lovea brutal în cap. Câinele scoase un strigăt înfiorător de durere.

Faith se îndreptă spre ei tocmai când bărbatul îşi ridica braţul să lovească din nou.

— Lasă câinele în pace!

Bărbatul ezită când fata îşi aruncă braţele în jurul gâtului câinelui. Apoi blestemă, iar animalul începu să latre.

— Afurisitul ăsta a încercat să mă muşte!

— Ăsta nu e un motiv să-l baţi! îl apără aşezându-se între bărbat şi câine. Dacă bruta voia să rănească o creatură inocentă, atunci trebuia să treacă peste ea. A crezut că doreai să-i faci rău.

— Chiar asta o să fac acum!

Bărbatul o apucă de braţ şi o trase departe de câinele care imediat începu să mârâie la el. Lovi animalul, iar câinele îşi înfipse dinţii în piciorul lui.

Bărbatul blestemă şi lovi cu brutalitate animalul. Lovi din nou cu bâta, ratând la milimetru capul lui Faith.

O împuşcătură răsună în aer.

Bărbatul se întoarse uimit, strângând cu putere bâta şi ţinând-o deasupra capului, pregătit să lovească. Se dădu destul de în spate cât Faith să vadă…

Stephen.

Stephen stătea pe cal, în mijlocul drumului, cu un braţ ridicat în aer şi o urmă de fum ondulându-se de la capătul pistolului. Expresia lui era sumbră şi lipsită de orice urmă de emoţie, iar Faith se cutremură. Niciodată nu-l văzuse arătând atât de feroce. Atât de fatal.

— Tânăra a zis să laşi câinele în pace, spuse el calm, vocea lui profundă fiind controlată cu răceală. Aşa că, dacă aş fi în locul tău, i-aş da drumul. Ridică încet un al doilea pistol, din cealaltă mână, şi îl îndreptă spre pieptul bărbatului. Şi m-aş îndepărta.

Bărbatul o împinse pe jos, lângă câinele care imediat se aşeză între ea şi străin s-o protejeze. Blana de pe ceafă i se ridică şi scoase un mârâit ameninţător.

— La naiba cu nenorocita asta! Bărbatul aruncă bâta la picioarele ei şi scuipă pe jos. E la fel de inutilă ca şi câinele ăsta râios.

O furie intensă licări în ochii lui Stephen, dar ţinu calm pistolul îndreptat spre bărbat.

— Eşti străin în zonă.

— Asta nu e treaba ta.

— Altfel ai şti că tânăra este Lady Faith Westover, fiica ducelui de Strathmore.

Faţa roşie a bărbatului păli.

— Care sigur te-ar spânzura pentru c-ai atins-o.

— Dar nu am făcut-o… nu am făcut-o! Bărbatul o privi şi făcu ochii mari când observă în sfârşit calitatea hainelor ei şi trăsăturile feţei. Eu… îmi cer scuze, milady! Dar câinele m-a muşcat şi eu doar…

— Pleacă! îi ordonă Stephen, pe un ton plin de furie rece, care îi dădu fiori lui Faith. Trase siguranţa pistolului. Acum.

Bărbatul o luă la fugă şi intră în pădure. În câteva secunde, dispăru. Până la lăsarea întunericului, avea să fie la două sate depărtare. Un oftat puternic o zdruncină pe Faith.

Stephen îşi puse pistoalele la loc şi se dădu jos de pe cai. Înainta încet, fiind cu ochii pe câine şi stând la distanţă de fălcile lui puternice.

— Ce băiat bun, spuse Faith pe cel mai calm ton pe care-l putea avea, în ciuda adrenalinei care-i alerga prin vene. Linişteşte-te.

La auzul cuvintelor ei blânde, animalul se opri din lătrat şi se întoarse spre ea. Îşi îngropă capul lăţos în umărul ei şi tremură cu putere. Faith îl mângâie şi îşi dădu ochii peste cap când văzu că apărătorul ei pe patru labe se dovedea a nu fi atât de fioros. Oricât de mult îl ura pe bărbatul care-l lovise, nu mârâi când Stephen îngenunche lângă ea. *Ce trădător!*

— Eşti bine?

Vocea lui era plină de îngrijorare.

— Sunt bine.

Rochia ei era însă complet distrusă din cauza căzăturii şi a mirosului emanat de câine.

Stephen îşi dădu jos mănuşile şi se întinse spre ea, întorcându-i capul dintr-o parte în alta în timp ce căuta răni. Oftă uşurat şi o luă strâns în braţe.

— Dumnezeule, Faith, şopti el, cu gura îngropată în părul ei. Unde ţi-a fost mintea, să înfrunţi un asemenea bărbat? Ai fi putut fi rănită.

— Nu am fost rănită, protestă ea. Închise ochii şi inspiră puterea braţelor lui în jurul ei, tăria corpului lui lipit de al ei. Îi fusese dor să fie în braţele lui, mai mult decât crezuse, mai mult decât şi-ar fi permis să simtă. Deşi ştia că ar fi trebuit să-l dea la o parte, nu găsea puterea s-o facă.

— Când l-am văzut pe nemernicul ăla ridicând bâta… Bărbatul blestemă. Îi prinse faţa între mâini, în timp ce spuse: Dacă te rănea, îl omoram.

Buzele ei se despărţiră când îi simţi intensitatea. Niciodată nu-l mai văzuse aşa. Atât de furios sau de supărat. Şi toate astea din cauza ei…

Nu. De data asta nu avea să-şi lase inima să-şi facă speranţe, doar pentru a fi frântă din nou când Stephen îşi va îndrepta atenţia spre altcineva.

— Faith, şopti el, în timp ce se aplecă s-o sărute.

Fata îngheţă şi se încordă când buzele lui se mişcară delicat peste ale ei. Pentru o clipă disperată, fu convinsă că până şi inima i se oprise din bătut. O săruta! Stephen o săruta! Dumnezeule! Ar fi trebuit să-l dea la o parte, să-l pălmuiască, ar fi trebuit să facă orice, doar să nu stea şi să-l lase s-o sărute.

Să plece de lângă el era însă ultimul lucru pe care voia să-l facă. Nu când căldura protectoare a braţelor lui şi gustul săruturilor lui erau atât de dulci-amărui că nu găsea puterea să şi le nege. Nu când sărutul lui o umplea de o asemenea dorinţă că tremura. O săruta ca şi cum avea

nevoie de acea îmbrăţişare ca să supravieţuiască, la fel de mult cum avea nevoie de aer ca să respire. Intensitatea lui o uimi. La fel şi reacţia ei intensă, felul în care sângele îi fierbea şi pielea o gâdila. Cât de încântată era de felul în care gura lui o poseda cu atâta uşurinţă!

Confuzia o copleşi şi o dorinţă puternică apăru în partea de jos a abdomenului ei. Stephen o săruta şi era la fel de minunat pe cât îşi amintea. Nu, nu la fel de minunat. Mai bine. Mult mai bine, pentru că atunci când plecase, Stephen fusese un tinerel plin de foc. Acum era un bărbat în toată regula, iar nechibzuinţa din el se transformase în control, făcându-l şi mai periculos.

— Faith, şopti el îndurerat, în timp ce-ţi îndepărta gura de a ei şi îşi plimba buzele de-a lungul maxilarului ei. Frumoasă Faith… cât de dor mi-a fost de tine!

Fata închise ochii pentru a opri lacrimile care-i înţepau ochii. În loc s-o încânte, cuvintele lui o înfuriau. Suferinţa ei era prea adâncă pentru a fi alinată de nişte simple cuvinte. Stephen o mai complimentase şi înainte şi flirtase cu ea doar ca să-i frângă inima. O sărutase înfometat în urmă cu patru ani, o copleşise cu complimente şi, într-un final, nimic din toate astea nu însemnase ceva.

— Nu e destul, şopti ea tristă, întorcându-şi faţa într-o parte.

— Ce vrei să spui?

Buzele lui îi găsiră urechea şi o sărutară pe lob, iar Faith nu putu ignora fiorii delicioşi care vibrau prin ea.

— Ai plecat.

Confuzia de emoţii contradictorii se revoltau în ea. Jumătate din ele voiau ca Faith să-l dea la o parte, iar restul o făceau să se înfioare la modul în care muşchii lui se simţeau sub degetele ei, tentând-o să-şi arunce braţele în jurul lui şi să îi cedeze.

— Fără avertizare, fără explicaţie.

— Nu am putut să rămân. Regretul îi înăspri vocea chiar în timp ce o strângea în braţe, ca şi cum îi putea citi gândurile şi dubiile. Ca şi cum se temea că avea să plece. A trebuit să plec. Ştii bine că Anglia era insuportabilă pentru

mine. Era prea multă presiune din partea familiei să fiu ceva ce nu eram, prea multe responsabilităţi pentru marchizat, şi tata… Daniel se înrolase deja. Regimentul pleca…

— Ai plecat, repetă ea, nereuşind să-şi oprească lacrimile să i se strângă sub gene şi suspinele să o sufoce. M-ai părăsit.

— Am fost un prost, acum ştiu asta. O sărută pe buze, atât de tandru că o lăsă fără aer. Iartă-mă, Faith. Un alt sărut, de data asta destul de lung cât mâinile lui să se plimbe cu tandreţe peste corpul ei. Mai dă-mi o şansă.

Pieptul i se încordă atât de dureros că scânci. Erau exact cuvintele pe care-şi dorise să le audă în ultimii patru ani. Nu dorise decât ca el să-şi dea seama ce nemernic fusese şi ce pierduse când o părăsise. Dar lui Stephen mereu îi fusese uşor să spună cuvinte dulci şi să flateze. Cum putea să-l mai creadă?

Buzele lui le ademeneau pe ale ei să se deschidă ca să-şi strecoare limba înăuntru şi când o făcu, incapabilă să-l dea la o parte, o senzaţie de desfrâu se trezi în ea, alunecând de-a lungul spatelui până la degetele de la picioare. Dumnezeule! Şi mai mult, o senzaţie obraznică de dorinţă începu să-i pulseze între picioare. Prin ceaţa de dorinţă, mintea ei nu se putea gândi care era lucrul corect pe care să-l facă în acel moment. Faith nu ştia decât că dorinţa înflorea în ea şi senzaţia delicioasă a limbii lui care aluneca între buzele ei într-un ritm ademenitor şi care o făcea să se ţină bine de umerii lui pentru a nu cădea alături de el în uitare.

Stephen o acoperi cu săruturi pe gât. Nu o săruta niciodată în acelaşi loc de două ori ca şi cum voia s-o exploreze şi să guste fiecare bucată din ea. Faith nu putu să ignore impulsul de a se lipi de el. Când îşi arcui spatele şi îşi lipi sânii de el, fu recompensată cu un geamăt încet de apreciere.

Ca şi cum Stephen ştia cât de aproape era Faith de capitulare, îşi puse mâna pe ceafa ei şi îşi mişcă degetele în cercuri uşoare. Atingerea era atât de inocentă, însă

posesivitatea mâinii lui, mângâierile seducătoare ale degetelor lui arătau exact câtă plăcere puteau să-i ofere dacă se lăsa în voia lui, dacă îl ierta şi găsea un mod de a şterge ultimii patru ani de singurătate şi lacrimi.

— Faith, şopti el. M-am schimbat. Lasă-mă să-ţi demonstrez asta. Îi luă buza de jos între ale lui şi o supse până când trase presiunea uşoară dintre picioarele fetei prin tot corpul ei. Spune-mi că o să-mi dai o a doua şansă.

Faith începu să respire sacadat când mâna lui alunecă încet spre coastele ei… Mai sus, tot mai sus… Când îi atinse sânii, un fior fierbinte de dorinţă o împunse cu o intensitate feroce, pe care nu o mai simţise înainte. Stephen îi şopti numele şi îşi trecu degetul mare peste sfârcul ei, iar atingerea lui o cutremură. Scânci, în timp ce tot corpul o gâdila cu o dorinţă disperată de a fi atinsă şi mai intim.

— Am făcut nişte greşeli groaznice, Faith, dar îţi promit că o să fac tot ce pot să le corectez. În timp ce cu o mâna continua să îi mângâie un sân şi să-i tachineze sfârcul prin rochie, cu cealaltă trasa modele delicate pe ceafă şi o săruta cu tandreţe pe gât. Iartă-mă, Faith.

— Nu, nu… Nu pot… oftă ea, neştiind ce să spună sau să gândească.

Mintea i se învârtea sub căldura atingerii lui care era în acelaşi timp obraznică şi minunată. Faith avea senzaţia că scăpase de sub control, iar emoţiile pe care el le trezise în ea deveniră de nesuportat…

— Nu!

Se rupse de el, iar ochii îi erau înceţoşaţi de furie şi lacrimi.

Disperată să plece, se ridică în picioare, îşi luă boneta, apoi începu să meargă cât de repede putea pe drum, fără să alerge. Pieptul îi sălta cu suspine dureroase, în timp ce încerca să recupereze aerul pe care el i-l furase.

Clipi rapid! La naiba cu bărbatul ăsta! Ce drept avea să se întoarcă aşa în viaţa ei, să creadă că putea continua de unde lăsase lucrurile, ba chiar să o sărute! Ca şi cum avea dreptul să îi fure săruturile când voia, apoi s-o flateze, să facă ce voia.

Nu se schimbase deloc! Era acelaşi nemernic care fusese mereu.

Stephen o prinse din urmă, calul lui mergând în spate şi câinele nedezlipindu-se de picioarele ei. Stomacul i se întoarse pe dos. Superb, crease o paradă, când nu voia decât să fie lăsată singură.

— Nu ai niciun drept să mă săruţi, pufni ea, cu privirea fixată în faţă.

Stephen nu îi merita atenţia. Nu merita nici măcar să se uite la el! În plus, dacă îl privea, avea să-i vadă obrajii mătăsoşi, părul negru ondulat care era perfect să-ţi plimbi degetele prin el, buzele lui senzuale… La naiba cu el! De ce trebuia să fie aşa atrăgător? Şi de ce trebuia să fie un crai care ştia să sărute atât de bine?

— Şi cu siguranţă nu ai niciun drept să mă atingi aşa.

— Niciunul, încuviinţă el încruntat. Îmi cer scuze.

Replica îi aduse o altă privire înţepătoare din partea ei.

— Sau să-mi ceri iertare când nu meriţi asta.

— Aşa e.

Fata îi aruncă o altă privire iritată.

— Să nu crezi că doar pentru că ai venit călare, ca Horatio Nelson…

— Amiralul Nelson?

— Da… Nu!

De ce îşi pierdea abilitatea de a gândi când era lângă el? La naiba!

— Ştii ce vreau să spun. Doar pentru că l-ai pus pe fugă pe bărbatul ăla, nu ai niciun drept să mă revendici.

— Absolut niciunul, spuse el pe acelaşi ton trist, dar Faith putea să jure să auzise şi o nuanţă mai profundă în vocea lui.

— Pentru că nu ai. Cuvintele se revărsau din ea la fel de repede ca şi paşii. Te-am crezut înainte. Toate lucrurile pe care le-ai spus, complimentele pe care mi le-ai făcut… Am crezut că ţii la mine, doar ca să mă răneşti după aceea. Atât de mult, Stephen.

— A fost greşeala mea, spuse el încet.

Replica o luă prin surprindere pe Faith şi fata se împiedică. El o prinse de braţ s-o echilibreze, dar nu-i dădu drumul după ce-şi revenise.

Inima fetei tresări, plină de speranţă pentru o clipă, după care se prăbuşi din nou, deoarece ştia că Stephen nu se schimbase. Se simţi din nou o fraieră şi îşi trase braţul din strânsoarea lui.

— Nu ai niciun drept să mă săruţi aşa doar pentru că vrei, îl certă ea.

— Am vrut, şopti el, fără nicio urmă de remuşcare în voce. Chiar am vrut.

Fata ignoră nodul din stomac.

— Suntem doar prieteni.

— Prieteni care s-au sărutat cu pasiune, clarifică el.

— Nu a fost vreo mare pasiune, scoase ea minciuna printre dinţii încleştaţi, deşi ştia exact cât de pasionale erau săruturile lui, dar refuză să-i dea satisfacţia de a recunoaşte asta.

— Nu a fost? Atunci poate ar trebui să mai încercăm.

Bărbatul o exaspera! Frustrarea ei ieşi la suprafaţă.

— Suntem prieteni şi nimic mai mult, zise ea, ştiind că trebuia să recunoască adevărul din spatele acelei afirmaţii, indiferent cât de dureros era. Doar asta o să fim.

Stephen şopti:

— Nu aş spune asta…

Faith tresări la auzul promisiunii din spatele cuvintelor lui, dar ştia că nu putea fi sincer. Experienţa dureroasă o învăţase exact la ce să se aştepte de la el. Îşi întărise inima destul de mult cât să-l împiedice să i-o mai frângă din nou, deşi fiecare privire înfierbântată, fiecare sărut şi fiecare mângâiere aluneca mai adânc decât voia să recunoască. Dar Stephen se mai jucase în trecut cu afecţiunea ei. Refuza să-l lase să mai facă asta din nou.

— Dunwich şi o fiică Strathmore? Toată lumea se aşteaptă la asta. Tânăra dădu din cap şi râse, apoi repetă cuvintele pe care el le spusese noaptea anterioară. Tu nu faci niciodată lucrurile la care se aşteaptă lumea.

Faith aruncă o privire în direcţia lui şi îl văzu că avea

ochii micşoraţi şi fixaţi în faţă, umerii rigizi şi maxilarul încordat. Clar nu era fericit că râsese de el!

Dar exact asta merita escrocul. La ce se aşteptase? Chiar credea că avea să-l ia în serios? Mai mult ca sigur că avusese impresia că ea avea să se arunce în braţele lui şi avea să-l implore s-o sărute, încântată de orice atenţie i-ar fi oferit. Nu putea să-l învinovăţească pentru asta, deoarece exact aşa făcuse altădată.

Dar asta nu avea să se mai întâmple.

Trebuia să tragă linie undeva.

— Eşti acelaşi bărbat care ai fost întotdeauna, care alege mereu imprevizibilul. Cum ai făcut-o de exemplu când m-ai sărutat, spuse ea cu o mişcare nonşalantă a mâinii, ca şi cum Stephen nu o zguduise în interior şi nu o făcuse să-şi dorească mai mult. A fost foarte neaşteptat.

— Nu şi pentru mine, spuse el. Am vrut să fac asta din clipa în care am intrat aseară în sala de bal şi te-am văzut.

Cuvintele lui îi trimiseră un fior pe spinare.

— Ei bine, pentru mine a fost neaşteptat. În mai multe moduri decât era dispusă să recunoască. Nu ar fi trebuit să faci aşa ceva.

Stephen o apucă de umeri, o opri şi o întoarse cu faţa spre el.

— De ce nu? Nu ţi-a plăcut?

Ochii lui străluciră ca şi cum nu voia decât s-o ia din nou în braţe.

Mult mai mult decât ar fi trebuit. Faith dădu din cap, încercând să se împotrivească roşeţii din obraji.

— Nu contează.

— Mie mai mult ca sigur că mi-a plăcut.

Torsul vocii lui o ameţi.

— Foarte mult.

— Nu asta e ideea, evită ea să răspundă.

— Ba cred că e un punct foarte important. Stephen îşi plimbă privirea înflăcărată asupra buzelor ei şi, pentru o clipă, Faith crezu că avea s-o sărute să-şi demonstreze ideea. Pentru că meriţi să fii sărutată, Faith Westover, şopti el aplecându-se până când respiraţia lui îi mângâia buzele.

Era atât de aproape, dar totuşi atât de frustrant de departe... Meriţi ca un bărbat să te ţină în braţe, să te atingă şi să te mângâie. Să te asigure cât de atrăgătoare eşti, genul de femeie care invadează gândurile unui bărbat şi îi bântuie visele. Să te facă să înţelegi exact ce putere ai asupra lui şi cu câtă disperare te doreşte.

Dorinţa se aprinse în ea.

— O! şopti ea.

— Da. Stephen zâmbi. O!

Faith îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca gura lui să o acapareze pe a ei într-un sărut pasional... Dintr-odată, Stephen îi dădu drumul. Se întoarse şi îşi continuă drumul fluierând. Calul îl urmă.

Faith rămăsese în mijlocul drumului şi clipi uimită de părerea de rău că nu o sărutase şi foarte confuză. Nu dorea să o sărute, nu în felul scandalos în care sugerase Stephen. În felul lui desfrânat care ar fi făcut-o să se simtă frumoasă şi dorită, un obiect al pasiunii şi iubirii. Acel mod absolut minunat, captivant, incitant...

O, la naiba cu el!

Alergă să-l prindă din urmă, apoi pufni când ajunse lângă el ca şi cum nici măcar nu l-ar fi băgat în seamă dacă n-ar fi mers în aceeaşi direcţie. Ca şi cum inima nu i se lovea cu putere de coaste.

— Nu ar trebui să mă tachinezi aşa.

Reproşul ei însă semănă mai mult cu un murmur.

— Nu te tachinez, Faith. Departe de asta. Pe faţa lui nu se citea amuzamentul, ci o determinare puternică. În ultimii doi ani, în fiecare noapte am stat în pat şi m-am gândit la tine. M-am întrebat ce aş putea face să mă revanşez pentru felul în care te-am tratat, la cum ar fi să te sărut din nou, să-ţi aud râsul sau să-ţi văd zâmbetul. Fiecare gând m-a făcut să realizez ce fraier am fost că te-am părăsit.

Faith se opri atât de brusc încât câinele se lovi de picioarele ei. Animalul căzu în fund şi o privi uimit. Fata se uită la Stephen cu aceeaşi expresie surprinsă.

*

Stephen o privi, aşteptând răspunsul ei la confesiunea lui cu totul nepotrivită şi care, pentru moment, o lăsase fără cuvinte şi fermecător de fâstâcită.

— Nu te cred, spuse ea într-un final.

Stephen era convins că tânăra ar fi vrut să aibă atitudinea trufaşă a unei guvernante octogenare, dar cuvintele ei se auzeau ca un tors.

— Nu mi-ai scris, nu mi-ai spus nimic despre asta până acum…

— Pentru că nu erai pregătită să auzi.

Încă nu era sigur că acum era.

Faith îl privi îndelung în tăcere ca şi cum pur şi simplu nu putea să-l citească. Apoi se încruntă şi plecă, câinele urmând-o din nou. Stephen se uită după ea. Deci o dăduse peste cap şi destul de mult, judecând după modul în care Faith îşi ţinea spatele drept şi refuza să se uite în urmă, spre el. Bun. Pentru că şi ea îl dăduse peste cap.

Nu avusese de gând să-i mărturisească atracţia pentru ea şi clar nu avusese de gând să o sărute sau să o atingă aşa, cu toate că i se părea dificil să regrete modul în care o ţinuse în braţe. Dumnezeule, cât de dor îi fusese de ea! Însă acum, Faith nu mai avea acea dulceaţă inocentă pe care şi-o amintea. Îi gustase dorinţa pe care o simţea pentru el.

Dacă mai avusese dubii că Faith nu îi era menită, săruturile ei le spulberaseră.

Cu paşi lungi, o prinse din urmă repede, mai ales că Faith mergea mai greu din cauza câinelui care insista să rămână cât mai aproape de ea. Când animalul sări în faţa ei, tânăra aproape se împiedică de el.

Stephen o prinse de braţ să nu cadă. Nu spuse nimic când Faith îşi trase braţul şi continuă să se îndrepte spre casa care se vedea la o oarecare distanţă. Stephen începu să se joace cu mănuşile să-şi ţină mâinile ocupate şi să nu mai încerce s-o ia din nou în braţe.

— Ar trebui să ştii că am făcut planuri ca Mary şi

Jeremy să se mute până luna viitoare. Locuiesc temporar la Elmhurst.

Tânăra pufni.

— Asta nu e treaba mea.

Ba da, era. Foarte mult, doar că femeia asta încăpăţânată nu o ştia încă.

— După asta, zvonurile despre ea o să dispară şi…

— Şi celelalte?

Stephen clipi, derutat.

— Poftim?

— Restul zvonurilor care au circulat de când te-ai întors, cele care nu au nimic de-a face cu Mary şi fiul ei. Şi alea vor dispărea?

Stephen simţi un nod în piept.

— Nu sunt adevărate.

— Şi eu ar trebui să cred pur şi simplu că nu mai bei până-ţi pierzi minţile în depravare? Vocea ei era plină de acuzaţii, iar Stephen era convins că le merita pe toate. Ăsta obişnuia să fie modul tău preferat de a petrece timpul.

Buzele lui se curbară. Era o descriere foarte potrivită a bărbatului pe care Faith îl cunoscuse în trecut.

— Am renunţat la asta.

— Şi la fraternizarea cu actriţe şi cântăreţe în camerele pline de fum de la Covent Garden?

— Nu am fost în Londra de când m-am întors.

Stephen îi aruncă o privire curioasă. De unde ştia Faith că mersese în acele camere?

— Şi când o să te duci acolo? insistă ea.

Acum că ajunseseră la poiana mică din spatele grajdurilor Hartsfield, tânăra mări pasul ca şi cum abia aştepta să plece de lângă el. Iar încruntătura nesigură de pe fruntea ei, pe care Stephen o pusese acolo, părea să devină mai adâncă cu fiecare pas.

— Ar trebui să cred că nu o să-ţi mai petreci timpul pariind la cluburi şi mese de joc?

— Da, răspunse el calm. Pentru că am de gând să-mi petrec tot timpul cu tine, Faith.

Fata se opri şi îl privi de parcă lângă el mai apăruse

un cal. Făcu ochii mari şi buzele ei roz formară un O surprins.

Stephen făcu un pas spre ea, apropiindu-se cât de mult îndrăznea, având în vedere că grajdurile erau la numai câţiva metri depărtare.

— Te întreb din nou, zise el încet. O să-mi dai o a doua şansă?

Tânăra înghiţi cu noduri. Atât de greu, că dorinţa lui Stephen de a-şi pune buzele pe gâtul ei şi de a simţi mişcarea blândă îl lovi cu atâta intensitate că se zdruncină.

— Şi zvonurile despre celelalte femei, Stephen? şopti ea. Cuvintele ei erau doar ceva mai tari decât o şoaptă, dar acuzaţia lor era pătrunzătoare. Despre toate soţiile şi văduvele cu care… ai fost intim?

— Nu există alte femei. Stephen o privi în ochi încercând s-o facă să înţeleagă cât de mult însemna ea pentru el. Nu mai sunt acelaşi bărbat care a părăsit Anglia, indiferent ce spun bârfele.

Neîncrederea licări în ochii ei.

— Şi eu chiar ar trebui să cred asta?

— Da.

Stephen pronunţă cuvântul cu toată convingerea din el şi cu fiecare bucată a sufletului său sfărâmat.

O expresie întunecată apăru pe faţa ei, una pe care bărbatul nu o putea descifra. Faith îl privea în tăcere ca şi cum nu putea găsi cuvintele să verbalizeze toate emoţiile din ea.

— Stephen…

Dar conversaţia lor nu mai continuă, deoarece un servitor ieşi din grajd să ia calul lui Stephen. În timp ce acesta dădea instrucţiuni pentru îngrijirea animalului, fata se retrase, punând mai mulţi metri între ei. Câinele era în continuare lipit de picioarele ei.

— Trebuie să mă ocup de câine, explică ea, în timp ce degetele îi tremurau agitate pe funda bonetei. Mulţumesc pentru plimbare.

Faith se întoarse înainte ca el s-o oprească şi practic alergă spre grajduri ca să scape de el.

— Faith? strigă el.

Reticentă, fata se opri, iar umerii ei se încordară când se întoarse spre el.

— Vreau să poţi avea încredere în mine.

Faţa ei se topi într-o expresie de tristeţe profundă.

— Nu ştiu dacă mai e posibil.

Apoi se grăbi spre uşa grajdului, chemând câinele la ea. Dar animalul nu s-ar fi îndepărtat de ea nici dacă cineva i-ar fi fluturat o bucată de pui fiert pe sub nas. Stephen nu putea să-l învinovăţească. Nu voia decât să fie alături de ea, acum şi pentru tot restul vieţii. Deşi bănuia că Faith ar fi venit după el cu bâta în mână dacă i-ar fi propus aşa ceva.

Chiar se schimbase, doar că Faith nu era dispusă să-l creadă. Şi nu avea să aibă nicio şansă cu ea până nu-i demonstra asta.

Dar pentru numele lui Dumnezeu, cum demonstra un bărbat ce nu era?

Stephen blestemă încet, îşi scoase mănuşile şi se lovi cu ele peste coapsă în timp ce o urmă spre grajd. Nu se putea abţine. Era la fel de îndrăgostit ca şi câinele.

Tocmai când ajunse la uşa grajdului, Edward Westover ieşi din boxa în care examinase un cal. Privirea lui întunecată o întâlni pe a lui Stephen.

— Dunwich.

Bărbatul se opri şi se îndreptă.

— Strathmore.

Ducele îşi întoarse privirea spre locul unde era Faith, care dădea instrucţiuni rapide unuia dintre grăjdari despre îngrijirea câinelui. Bestia lăţoasă stătea la picioarele ei şi se scărpina la ureche. Când schimbă picioarele, uită să-l pună pe primul pe jos şi căzu în nas. Faith îngenunche şi luă câinele în braţe, alintându-l în timp ce animalul o lingea pe faţă.

Stephen dădu din cap. Dumnezeule! Era gelos pe un afurisit de câine.

— Unde l-a găsit? întrebă Strathmore.

Cei doi bărbaţi erau destul de departe cât fata să nu-i audă.

— Pe drumul de lângă râu. L-a salvat de un bărbat care-l bătea.

Tatăl ei dădu din cap şi oftă.

— Mereu aduce acasă câte un câine al străzii. Apropo de câini ai străzii… îi aruncă lui Stephen o privire. Se bucură că te-ai întors în Anglia. Toţi ne bucurăm.

Stephen nu-l credea, dar zâmbi când îi răspunse.

— Mulţumesc, sire.

— Eu şi ducesa am avut mereu o părere bună despre tine şi am fost onoraţi să fim naşii tăi. Ştii, porţi numele fratelui meu defunct. Am avut grijă de tine ca şi cum erai al nostru.

— Da, domnule. Privirea lui se întoarse spre Faith. Şi sunt recunoscător pentru…

— Stai departe de fiica mea.

Stephen îşi întoarse încet capul şi văzu ochii lui Strathmore, care-l fixau.

— Nu aş face niciodată nimic s-o rănesc pe Faith, îl asigură el.

Şi vorbea serios.

— Mă bucur să aud asta. Strathmore zâmbi şi îl bătu prieteneşte pe spate. Pentru că ar fi păcat dac-ar trebui să te împuşc.

Bărbatul se îndreptă spre Faith, care-şi întâmpină tatăl cu un sărut pe obraz.

Stephen îşi arcui o sprânceană. Într-adevăr, ar fi fost al naibii de păcat.

Capitolul 5

Faith se uită în jur să se asigure că nimeni nu se uita. Apoi lovi mingea şi o trimise mai aproape de cercul de metal de la capătul aleii.

— Trişezi la biliard pe gazon? Vocea adâncă a lui Stephen răsună peste umărul ei. Ruşine!

Faith îşi dădu ochii peste cap. Omul ăsta nu avea

nimic mai bun de făcut decât să o tot enerveze?

— Niciodată nu trişez, îl corectă ea.

Deci era bine că jucau pall mall. Regulile erau puţine şi jucătorii erau încurajaţi să trişeze. Cu excepţia faptului că nu aveau voie să lovească mingile oponenţilor cu bâta, jucătorii erau liberi să facă orice să îşi ducă mingile de-a lungul aleii şi prin inelul de metal de la capăt cu cât mai puţine lovituri.

Mama ei plănuise o după-amiază de jocuri pentru invitaţi, refuzând pentru prima oară să-i lase pe bărbaţi să se ducă la pescuit sau la vânătoare. Acum toată lumea era adunată pe gazon şi, în timp ce bărbaţii concurau pentru premii în runde de lovit mingea şi de tras cu arcul, femeile jucau pali mall sau badminton. Un cort fusese ridicat aproape de grădina cu trandafiri şi sub el erau aşezate mai multe mese unde invitaţii puteau să bea ceai şi sucuri. Servitorii intrau şi ieşeau din casă cu tăvi pline cu biscuiţi, fructe îndulcite şi sendvişuri, ceai şi carafe cu limonadă. Mulţi invitaţi erau întinşi pe pături şi perne răsfirate pe iarbă, în timp ce alte cupluri se duceau în spaţiile private ale grădinii sau în foişoarele din jur unde nu puteau fi văzuţi.

Mama şi gemenele supravegheau totul, fiind gazde şi asigurându-se că invitaţii se simţeau bine, în timp ce Faith era convinsă că tatăl lor se ascundea în biroul lui. Nu avusese niciodată răbdare pentru jocurile pe gazon.

Stephen lovi mingea cu piciorul, trimiţând-o de unde venise.

Fata îl fixă cu privirea.

— Nu ar trebui să stai cu bărbaţii?

— Competiţia de aici mi se pare mai interesantă. Stephen îşi plimbă privirea asupra ei şi Faith simţi cum i se face pielea de găină. Şi mult mai frumoasă.

— Da, pun pariu că ţi se pare aşa.

Nu era atât de naivă cât să cadă pradă farmecelor lui, nici măcar după felul în care o sărutase ziua anterioară pe alee. Se gândea constant la săruturile lui şi la fiorii pe care-i eliberase Stephen în ea, dar asta numai pentru că o luase

prin surprindere. Nu avea nici un alt motiv. Clar nu se îndrăgostise din nou de el.

— În comparaţie cu lordul Throckmorton, care trage cu arcul, Lady Rathbourne arată mult mai bine când loveşte cu ciocanul.

Stephen se uită spre capătul aleii lungi, unde vicontesa legăna ciocanul să trimită mingea câţiva metri în aer. Fu cât pe ce să lovească un servitor nevinovat aflat în apropiere. Îşi arcui sprânceana.

— Sau când încearcă să lovească până-n pădurea Sherwood.

Deşi nu voia, Faith râse, iar privirea lui se îndulci când o privi. Ceea ce declanşă un nou val de fiori. La naiba cu el!

Vicontesa simţise probabil privirile aţintite asupra ei, deoarece îi zâmbi cu subînţeles lui Stephen şi mânui cu graţie ciocanul, în timp ce-şi unduia şoldurile ca o invitaţie tăcută.

Faith se încruntă. Era clar că vicontesa avea alte jocuri în minte pentru acea seară. Îşi ridică capul. De ce îi păsa ce planuri avea femeia cu Stephen? În ceea ce o privea, putea să facă ce voia cu escrocul.

Femeia legănă ciocanul cu putere şi îşi trimise propria minge în aer către capătul gazonului.

— Te rog să mă scuzi, joc.

Stephen urmări cu privirea mingea mică şi roşie care căzu la câţiva metri depărtare şi mormăi:

— Evident.

Fata scrâşni din dinţi şi plecă cât mai departe de el.

Enervat, el se aplecă să-şi ia mingea din iarbă şi se duse lângă ea.

— Acum cine trişează? bombăni ea. La cum te ştiu, mă mir că nu ai găsit o modalitate ca mingea să ajungă pe cal.

Stephen îi zâmbi, gest care îi atrase o altă privire interesată de la vicontesă.

— Nu-ţi face griji, Faith. Victoria e cu siguranţă a ta. Apoi îi şopti: în plus, sunt lucruri mai importante la care să câştigi decât pall mall.

— Ei bine, pare evident că Lady Rathbourne intenţionează să te câştige, murmură ea. Nu şi-a luat ochii de la tine aseară, la cină.

De fapt, femeia îl privise ca şi cum ar fi preferat să-l devoreze pe el şi nu fazanul prăjit.

— Nu mă interesează.

Însă tocmai când el spuse asta, vicontesă îşi plimbă mâna peste decolteu şi peste sânii care aproape se revărsau din corset şi care era atât de strâns că era o minune faptul că nu leşinase de la lipsa aerului.

Faith îşi scrâşni dinţii şi se aşeză peste minge. Încercă să-i ignore pe amândoi în timp ce se pregătea pentru lovitură.

— Nu e genul meu.

— Atunci cine e zilele astea?

Îşi retrase ciocanul să lovească.

— Tu.

Ciocanul lovi iarba la jumătate de metru de minge. O bucată mare de pământ zbură în aer.

Fata îl privi. Ignorând expresia şocată de pe faţa ei Stephen se uită la gaura pe care o făcuse Faith în pământ.

— Se pare că nu ai o ţintă prea bună.

Faith închise gura şi îşi strânse mâinile în jurul mânerului ciocanului. Stephen îşi aşeză mingea pe iarbă, lângă a ei, şi îi luă ciocanul din mână, aparent pentru a lovi mingea, dar mai mult ca sigur pentru a o împiedica să îl lovească cu el.

— Continuă să exersezi, o sfătui el în timp ce ţinti şi trimise mingea pe gazon spre inelul de fier de la capăt. Până la urmă, repetiţia e mama perfecţiunii.

Fără să spună nimic, Faith îşi încrucişă braţele şi îl fixă cu privirea. Se temea că dacă deschidea gura, avea să spună ceva ce va regreta. În ochii ei exista o întreagă lume de acuzaţii pe care i le transmise, iar nemernicul le merita pe toate.

— Nu mă interesează Lady Rathbourne, o asigură el serios. Nici la petrecerea asta, nici altcândva. Se îndreptă de spate şi o fixă cu privirea.

Fata rămase fără aer datorită promisiunii subtile din cuvintele lui. Oare se schimbase cu adevărat şi se schimbase atât de mult că femei precum vicontesa Rathbourne nu îl mai tentau? Ochii lui albaştri străluceau în timp ce îi întinse ciocanul ca pe o ofertă de pace.

— Atunci cineva ar trebui să-i spună şi lui Lady Rathbourne, mormăi Faith în timp ce luă ciocanul de la el.

Bărbatul arătă o privire de respingere spre vicontesă.

— Cred că o să înţeleagă mesajul destul de repede. În plus, prefer să petrec timpul cu tine.

Stephen îşi întoarse privirea spre ea.

O căldură plină de fericite o cuprinse. Ignorând fluturii care-i dansau în stomac, fata se întoarse să lovească mingea.

— Iar spui asta.

— Nu mă crezi?

Faith se uită cum mingea sălta pe alee, întrecând-o pe a lui cu cel puţin zece metri.

— Nu.

Se duse după minge, iar Stephen o urmă.

Fata îşi dădu ochii peste cap. Părea hotărât să fie umbra ei în după-amiaza aceea. Faith nu avea însă nici cea mai vagă idee care era adevăratul motiv deoarece nu avea cum să fie doar dorinţa de a petrece timpul cu ea. Nu el.

— M-am tot gândit la Mary Halstead şi fiul ei şi la zvonurile despre voi doi, zise ea încet îndrăznind să schimbe subiectul şi ştiind că era foarte aproape să întreacă limita.

— Aşa? se încordă el, dar cel puţin nu-i spuse să-şi vadă de treaba ei.

Tânăra încuviinţă şi continuă:

— O amantă nu e ceva nou, dar zvonurile se înteţesc pentru că locuieşte la Elmhurst Park. Cu tine. Ceea ce face situaţia mult mai scandaloasă decât e de fapt.

— Nu va sta decât până la sfârşitul lunii, o asigură el.

— Şi apoi unde o să meargă?

— La o altă proprietate de-a mea, una destul de departe cât să se oprească zvonurile.

Fata dădu din cap. Stephen uitase cât de cruzi puteau fi oamenii elitei.

— Nu o s-o facă. O să se zvonească că ai avut o amantă pe care ai trimis-o de aici şi pe care o să o aduci înapoi la Elmhurst când o să vrei s-o vezi din nou.

Buzele lui tresăriră amuzate de încercarea ei de a menţine conversaţia decentă, deşi vorbeau despre zvonuri cu amante.

— Atunci ce sugerezi?

Stephen luă ciocanul de la ea şi se aşeză să lovească.

— Să-ţi găseşti o soţie.

Bărbatul îşi ridică brusc capul spre ea tocmai când lovi mingea care se opri lângă a ei. Apoi clipi şi o privi ca şi cum tânăra tocmai jurase s-o asasineze pe regină.

— Cred că e o idee bună, spuse el.

Faith oftă iritată. Evident că Stephen avea s-o tachineze.

— Vorbesc serios. Dacă doar o trimiţi pe doamna Halstead mai departe, nimeni nu o să creadă că ai întrerupt legătura cu ea. Dacă însă te căsătoreşti, lumea o să presupună că legătura s-a terminat cu adevărat. O să fii doar un bărbat care se desparte de amanta lui când se căsătoreşte. Faith privi în altă parte, nereuşind să înţeleagă privirea ciudată pe care i-o arunca Stephen. În plus, ai spus că vrei să fii respectabil, aşa că e momentul să te căsătoreşti şi să ai un moştenitor.

— Cred că asta e o idee foarte bună, zise el peste umărul ei, când se apropie. Mai ales încercarea de a face un moştenitor. Am auzit că repetiţia e mama perfecţiunii.

În ciuda a ceea ce voia şi a subiectului cu Stephen căsătorindu-se cu altcineva, fata se înfioră simţind căldura din vocea lui. Se întoarse să-l privească. Roşeaţa îi acapară obrajii când se gândi la Stephen în pat, printre cearceafuri, exersând… O, la naiba!

Nemernicul ştia exact ce efect aveau cuvintele lui asupra ei şi un zâmbet îi apăru pe faţă ca şi cum o provoca să îi răspundă la flirt. Dar ea n-ar fi făcut niciodată aşa ceva şi cu siguranţă nu cu el!

— Îţi sugerez să exersezi cu Lady Rathbourne, zise ea.

Legănă ciocanul cu toată puterea şi lovi mingea lui, trimiţând-o în afara gazonului. Aceasta se îndreptă spre plantaţia de castani şi se pierdu printre copaci.

Cu un zâmbet arogant, îşi lovi propria minge şi o trimise mai jos pe alee, cam la trei metri de inelul de fier.

— O zi bună!

Îşi aşeză ciocanul pe umăr şi se îndepărtă, fredonând fericită şi bucurându-se de căldura privirii lui iritate, aţintită pe spatele ei.

*

La naiba, la naiba, la naiba!

Stephen blestemă în timp ce-şi căuta mingea printre copaci. Faith cu siguranţă nu-i uşura situaţia.

Dar până la urmă de ce ar fi făcut-o? Avusese dreptate când, în timp ce se plimbaseră, recunoscuse cât de mult o rănise că plecase. Îi distrusese încrederea şi, cu toate că Faith era unul dintre cei mai loiali oameni pe care-i cunoştea, odată ce îşi pierdea încrederea, era foarte greu de recâştigat.

Exista lucruri mai importante la care să câştigi decât pall mall, îşi reaminti el, în timp ce căuta mingea într-un tufiş.

Cum ar fi inima lui Faith. Când venea vorba de asta, ştia că victoria avea să fie a lui.

Îşi agăţă mâneca de un tufiş şi-şi dădu ochii peste cap.

Chiar dacă avea să-l ucidă.

O pată galbenă de sub o ferigă îi atrase atenţia şi inspiră uşurat că găsise mingea. Acum putea să se întoarcă la joc şi să petreacă restul după-amiezii flirtând cu Faith, până când aceasta fie îi accepta atenţia, fie rămânea fără plantaţii în Hartsfield Park unde putea să-i trimită mingea. Bine că nu se apucase de tras cu arcul. Un foşnet se auzi în spatele lui, paşi uşori auzindu-se sub copaci. Stephen zâmbi. Deci venise după el. Deşi ştia că făcuse asta doar să

râdă de ghinionul lui, viaţa în armată îl învăţase să se bucure de victorii atunci când putea. Mai ales dacă asta însemna că aveau să fie singuri printre copaci, unde nimeni nu putea să-i vadă.

Stephen ridică mingea şi o tachină:

— Ai adus ciocanul să mă termini? Se întoarse, pregătit să fie ţinta replicilor ascuţite ale lui Faith, şi îngheţă. Lady Rathbourne.

— Dunwich.

Vicontesa zâmbi seducător în timp ce se apropie de el, legănând boneta într-o mână.

— Sunteţi un bărbat foarte greu de prins singur.

Nu greu. Imposibil, deoarece o evita.

— E o petrecere mare. Sunt mulţi invitaţi. Se pare că unul chiar îl vâna printre copaci. Am dat o lovitură proastă. Ridică mingea. Vreau să termin jocul, aşa că vă rog să mă scuzaţi…

Femeia păşi în faţa lui, blocându-i calea.

— V-aţi întors în Anglia de trei luni, dar cu toate astea, nu aţi venit în Londra.

— Am fost ocupat cu moşia.

Stephen se încruntă. Nu-şi dorea decât ca femeia să-l lase în pace.

Însă femeia îşi scoase mănuşile şi îşi puse mâna goală pe braţul lui.

— Sunt sigură de asta. Ceea ce mă face să mă întreb…

Stephen se încordă. Femeia asta afurisită îl făcea să se simtă de parcă era vânat.

— Ce anume?

Un zâmbet cu subînţeles apăru pe buzele ei roşii şi voluptuoase.

— Cât de mult ai nevoie să-ţi fie distrasă atenţia de la muncă. Se apropie de el, prinzându-l între corpul ei şi tufiş. Având în vedere reputaţia ei, tufişul avea mai puţini ghimpi. Stephen îşi încordă maxilarul şi spuse rece:

— Lady Rathbourne, vă rog să vă daţi la o parte. Ignorându-l, femeia începu să-şi desfacă nasturii din faţă ai

rochiei, oferindu-i o privelişte cu jumătate din sânii ei, asta dacă Stephen s-ar fi sinchisit să se uite. Ceea ce nu făcu, menţinându-şi privirea cu fermitate pe chipul ei. Deşi nu crezuse că ar fi fost vreodată posibil, nu era interesat de decolteul ei.

— Ce alte jocuri aţi vrea să jucaţi, spuneţi-mi?

Femeia se lipi de el şi-şi înfăşură braţele în jurul gâtului lui.

Stephen o prinse de braţe să o dea la o parte şi spuse:

— Vă înşelaţi.

Femeia râse şi mâna îi alunecă pe încheietura lui.

— Unul dintre cei mai seducători crai se întoarce după patru ani din India, unde nu au fost doamne din Anglia care să-l satisfacă… Îi ridică mâna spre un sân de-al ei. Milord, mai mult ca sigur că aveţi chef de joacă.

— Nu cu dumneata.

Stephen încercă să-şi tragă mâna, dar femeia doar îl strânse mai tare şi se împinse în palma lui.

— Vă asigur că pot fi destul de distractivă. Îşi plimbă buzele peste gâtul lui şi şopti: Pot oferi foarte multă plăcere.

Maxilarul lui era atât de încordat, că muşchii gâtului îi zvâcneau. Dacă toată treaba mai continua câteva secunde, avea să-şi încalce jurământul să nu bruscheze niciodată o femeie.

— Lady Rathbourne, dar nu…

— Ai găsit-o? Vocea amuzată a lui Faith îl lovi când fata ieşi din spatele unuia din copaci. Era exact ce meritai pentru…

Îi văzu şi îngheţă. Păli când privirea i se opri asupra mâinii lui, lipită de sânul vicontesei, corsajul femeii pe jumătate desfăcut şi tot corpul ei înfăşurat în jurul lui. Fata se întoarse şi fugi.

— Faith, stai!

Blestemând, Stephen o împinse pe vicontesă şi fugi după Faith.

O prinse la marginea gazonului, tocmai când ieşea

dintre copaci. Fata încetini să nu atragă atenţia asupra ei, dar nu se opri, îndreptându-se spre casă. Faţa îi era roşie de furie.

— Te rog, lasă-mă să-ţi explic, zise el încet. Inima lui se frânse când văzu zâmbetul pe care Faith şi-l forţă pe faţă pentru ceilalţi invitaţi.

— Nu.

— Nu era ce crezi…

— Ce cred e că am văzut-o pe femeia aia în braţele tale, cu rochia desfăcută şi mâna ta pe… Oricum, nu contează. Lasă-mă în pace!

Ironia era usturătoare. Femeia pe care nu o voia se arunca pe el, în timp ce cea pe care o voia se îndepărta cât mai repede de el. Dumnezeule!

Stephen o prinse de braţ şi o opri cu blândeţe, dar Faith refuză să-l privească.

— Îţi spun adevărul. Lady Rathbourne a venit după mine în pădure, complet neinvitată şi s-a aruncat pe mine. Când ne-ai găsit tocmai îi spuneam să mă lase în pace.

Tânăra nu spuse nimic, privirea ei fiind fixată asupra casei.

— Nu aş face nimic cu femeia aia, Faith, zise el cu blândeţe, îndrăznind să se apropie la un pas de ea, cu toate că Faith se încordă.

— Dă-mi drumul, îi ceru ea în şoaptă. Durerea pe care o văzu la ea îi frânse inima lui Stephen.

O rugă încet.

— Trebuie să mă crezi.

Fata tremura, îndepărtându-se agitată de el.

— Eu nu… nu pot să fiu atât de aproape de tine acum.

Mustrat de vinovăţie o întrebă:

— Pentru că încă nu m-ai iertat că te-am părăsit?

Când Faith îl privi în sfârşit peste umăr, lacrimi îi străluceau în ochi.

— Pentru că miroşi a ea, şopti ea acuzator. Eşti plin de parfumul ei.

În timp ce se îndepărta, Stephen o văzu ştergându-şi lacrimile. Mişcarea aceea aproape imperceptibilă îl tăie ca

un cuţit.

Capitolul 6

— Poftim.

Faith puse într-un castron bucăţile de şuncă rămase de la cină, apoi aşeză castronul jos în grajdul în care stătea temporar câinele. Tatăl ei fusese de acord să-l ţină cu condiţia să-i găsească o casă nouă. Fata zâmbise victorioasă. Acelaşi lucru i-l spusese şi despre cele trei raţe, cinci pisici, două gâşte şi o ţestoasă pe care le adusese acasă în ultimul an şi toate încă mai trăiau în vechiul hambar. Cu timpul, tatăl ei avea să accepte şi câinele.

Animalul îi ieşi în întâmpinare.

— Mai încet, zise ea.

Câinele n-o ascultă şi, în doar câteva secunde, bucăţile de carne dispărură. Faith oftă. Dacă animalul nu se simţise rău înainte, erau şanse mari să se simtă după cină.

— Să ştii că aia a fost şuncă glazurată cu miere şi cu bucăţi de ananas. Mama a comandat-o tocmai din sudul Pacificului.

Îl scărpină în spatele urechii, dar câinele era mai interesat să miroasă farfuria pe care tânăra adusese şunca. Se ridică pe picioarele din spate, lingând-o. Faith oftă.

— Of, bine, dar să nu spui nimănui că te-am lăsat să faci asta. Bucătarul nu o să mă ierte niciodată.

Puse farfuria pe jos. În timp ce câinele o lingea fericit şi dădea din coadă, Faith se aşeză pe balotul de fân de lângă el şi îl mângâie.

— Trebuie să-ţi găsim un nume. Ce spui de Sam sau Charlie?

Câinele o ignoră.

— George?

Câinele îşi şterse gura de mâna ei, lăsându-i o urma de grăsime de la şuncă pe mânecă.

— Poate ar trebui să-ţi spunem Hartsfield.

— Nu cred că lui Strathmore o să i se pară amuzant, se auzi o voce din spatele ei.

Faith refuză să se uite la Stephen, care stătea în uşa grajdului.

— Ei bine, atunci Stephen o să fie. Îşi arcui sprânceana şi arătă spre câine. Şezi, Stephe, şezi!

Câinele o privi de parcă înnebunise, iar corcitura de la uşă avu tupeul să râdă.

Faith îl privi peste umăr.

— Ascultă la el, e la fel ca tine.

— Asta pentru că noi, fiinţele străzii, suntem toate la fel. Riscând să o enerveze, Stephen păşi înăuntru. Ştiam că o să fii aici. Nu ai rezistat să nu vizitezi câinele înainte să te duci la culcare, nu-i aşa?

O prinsese. Faith pufni şi explică:

— Am venit să verific mânzul şi am zis să mă uit şi la el. Stephen se uită la farfuria goală.

— Doar să-l verifici, zici?

La naiba cu el! Din ce în ce mai enervată, Faith spuse:

— Am vrut să mă asigur că nu e supărat că e într-un loc nou. Ştiam că va avea probleme cu somnul.

Câinele căscă, se învârti de două ori şi se aşeză pe paie. Apoi sforăi.

— Pare să-i fie foarte bine, zise Stephen.

Faith îşi dădu ochii peste cap. Până şi câinele era împotriva ei. Dar cel puţin acestui animal putea să-i facă faţă.

— Nu ar trebui să fii înăuntru? întrebă ea dintr-odată. Să fumezi trabucuri şi să bei vin cu ceilalţi bărbaţi?

— Şi să ratez şansa să fiu singur cu tine în paie?

Faith îngheţă, oprindu-se în timp ce mângâia câinele. Comentariul lui era un simplu flirt neînsemnat. Creierul ei ştia asta, însă inima ei tot tresări.

Fără să muşte din momeală, îl fixă cu privirea şi întrebă direct, fără urmă de amuzament:

— De ce eşti aici?

— Am nevoie de ajutorul tău.

Îngenunche lângă ea şi aşeză coşuleţul pe care-l avea

alături.

— În ce privinţă? întrebă ea suspicioasă.

Privirea lui albastră se ridică spre a ei.

— Sunt trist pentru că sunt într-un loc nou şi am probleme să-mi găsesc locul.

Faith îşi dădu ochii peste cap. Cine altcineva decât Stephen putea să-i folosească cuvintele împotrivă? Doar ca să-l irite, întinse farfuria şi întrebă cu un zâmbet dulce:

— Vrei să o lingi şi tu?

— Voiam să zic în Anglia, spuse el încet.

Faith rămase fără aer. Şi-ar fi dat ochii peste cap, l-ar fi împins, ar fi râs, dar ceva din modul serios în care rostise cuvintele o afectă.

— Nu-ţi place să fii acasă? întrebă ea cu blândeţe şi mai multă îngrijorare decât merita Stephen.

Bărbatul îşi forţă un zâmbet.

— Acasă a fost acum patru ani.

I se frângea inima pentru el. Bineînţeles că dacă ar fi insistat, el ar fi spus că doar o tachina, aşa făcea mereu. Dar Faith ştia că nu era adevărat.

— Nu o să ai probleme să revii în societate, dacă asta te îngrijorează. Dacă talentul tău la dans e un semn, nu ţi-ai pierdut abilităţile sociale.

Stephen încuviinţă cu o seriozitate ironică.

— Slavă Domnului că sunt folosite cadriluri pentru măsurarea caracterului unui bărbat.

— Trei timpi, îl corectă ea, zâmbind amuzată. Era un vals.

— Şi mai bine.

Uşurinţa conversaţiei lor îi dădu o senzaţie de căldură lui Faith. Erau aproape cum fuseseră înainte, capabili să se tachineze şi să flirteze fără ezitare. Aproape. Pentru că între ei mai era şi o tensiune pe care nu putea s-o ignore. Oare aveau să se mai simtă atât de confortabil unul în prezenţa celuilalt, ca în trecut?

Faith zâmbi. Stephen clar păruse să se simtă confortabil când o sărutase.

— Ai reuşit să intri direct în miezul lucrurilor. Speră că

Stephen nu aude suspiciunea din vocea ei şi o confundă cu gelozia, pentru că nu era geloasă. Deloc. Vicontesa Rathbourne e o femeie frumoasă.

Se încordă la auzul vorbelor. Bine, poate era puţin geloasă.

Stephen se întinse să mângâie câinele.

— Nu-mi place saliva.

— Nu ataca un animal neajutorat, contracară ea.

Stephen îşi arcui o sprânceană, iar ochii îi sclipeau.

— Mă refeream la Lady Rathbourne.

Faith izbucni în râs. Îşi ridică mâna la gură, ruşinată, dar nu se putu opri. Nu putu nici să ignore expresia diavolească de pe faţa lui.

— Bine, poate nu e aşa neajutorată.

— Gheare pe care o leoaică le-ar invidia, spuse el. Deci e bine că nu sunt interesat de vicontesă. Şi că nu s-a întâmplat absolut nimic între noi în pădure cu excepţia faptului că ea şi-a exprimat disponibilitatea, iar eu am refuzat-o.

— Nu aşa mi s-a părut, zise ea încet.

— Pentru că ai venit fix la momentul nepotrivit.

Stephen îi evită privirea când se întinse după coş, iar Faith se bucură. Nu voia să vadă ruşinea şi încrederea de pe faţa ei.

— Ştii cum am fost. Chiar crezi că aş fi fost atât de neglijent cât să fiu prins cu o femeie printre copaci?

Nu, n-ar fi fost. Era un argument valid.

Faith îşi muşcă buza de jos. Voia să-l creadă, dar faptul că îl văzuse cu vicontesa o afectase mai mult decât voia să recunoască. Dădu din cap.

— Nu contează cum îţi petreci timpul, cel puţin nu pentru mine. Nici cu cine.

Stephen nu spuse nimic pentru moment, iar Faith bănui că avea s-o tragă la răspundere pentru minciuna aceea evidentă.

Dar Stephen se concentră asupra coşului.

— M-am gândit să avem un picnic la miezul nopţii. Scoase două farfurii mici, acoperite cu şerveţele, şi le puse

într-o parte, apoi îi dădu două căni.

— Sper că-ţi place ciocolata caldă.

Stephen ridică ibricul din ceramică, plin cu ciocolată, iar Faith simţi căldură-n piept datorită atenţiei lui.

— Cum de ţi-ai amintit? întrebă ea, cu adevărat surprinsă şi impresionată.

— Îmi amintesc totul despre tine, Faith, o asigură el, în timp ce ridică prosopul de pe prima farfurie, iar de data asta, Faith simţi emoţii datorită unui motiv nou. Inclusiv faptul că îţi plac croasanţii şi căpşunele.

Faith simţi un nod în stomac, dar rămase neîncrezătoare. Nu-şi dădu voie să-l creadă. Pentru că dacă într-adevăr îşi amintea astfel de detalii despre ea, atunci…

Nu, nu era atât de specială pentru el.

— Tuturor le plac căpşunele, contracară ea, ridicând nepăsătoare din umeri.

— Poate. Stephen turnă ciocolată caldă în cele două căni, apoi puse ibricul într-o parte şi se întinse după o căpşună grasă. Dar nu tuturor le place să pună căpşunele în ciocolată. O înmuie în lichidul închis la culoare, apoi o ridică spre buzele ei. Deschide, îi spuse.

Prea uimită ca să nu-l asculte, Faith îşi despărţi buzele, iar Stephen îi puse căpşuna coaptă în gură. Combinaţia dulce de ciocolată şi căpşună se topi delicios pe limba ei, iar Faith o mâncă lent, desfătându-se cu gustul.

— Vezi? Înmuie a doua căpşună. Nu sunt aşa de rău.

— O, ba da, eşti. Eşti un crai care…

Stephen îi puse căpşuna între buze şi întrerupse descrierea tăioasă a aventurilor lui romantice pe care Faith se pregătea să i-o ofere. Dar de data asta, când a mâncă căpşuna, privirea lui întunecată coborî spre gura ei şi o dorinţă insuportabilă de a fi sărutată o străbătu.

Stephen îşi plimbă degetul mare peste buzele ei şi şterse o picătură mică de ciocolată.

— Sunt un crai care… ce? Fără să-şi mute privirea de la ea, gustă picătura de pe deget şi murmură: Delicios.

Dumnezeule!

Faith întinse una din căni spre el, simţind dintr-odată

nevoia de a-şi elibera mâinile, deşi nu era sigură că voia asta ca să se întindă spre el sau ca să-l dea la o parte. Mintea ei ţipa că Stephen însemna numai probleme şi continua să fie acelaşi nemernic dintotdeauna, iar picnicul ăsta de la miezul nopţii demonstra exact asta. Dar inima ei! O, inima ei naivă o trăda şi nu voia decât să-l lase să îi dea căpşune toată noaptea.

— Eşti un crai care a revenit la vechile lui obiceiuri, îl certă ea, dar era groaznic de dificil să pară dezaprobatoare când ochii lui albaştri îi fixau gura în felul acela. Ca şi cum voia s-o devoreze, aşa cum ea devora căpşunele.

— Ba nu e aşa. Dacă aş fi revenit la vechile mele obiceiuri, nu aş fi aici cu tine.

Luă cana întinsă spre el şi o puse deoparte, iar Faith realiză imediat greşeala pe care o făcuse. Era o barieră în minus între ei.

— Aş fi fost în casă, lăsând-o pe Lady Rathbourne să-şi înfigă ghearele în mine.

— Şi de ce nu eşti? şopti ea, pe jumătate temându-se să audă răspunsul.

— Nu mai vreau viaţa aia.

— Nu te cred.

Îl cunoştea prea bine. La un moment dat, bărbatul reprezentase epitoma acelei vieţi.

— Şi cu toate astea, sunt aici.

Fata se încruntă, fără să ştie ce să creadă. Stephen era acolo, când ar fi putut să fie în patul vicontesei, deşi nu credea nici măcar pentru o clipă că motivele lui erau curate.

— Şi de ce, mă rog?

Stephen se uită la ea cu o privire care o făcu să tremure.

— Pentru că prefer să fiu cu tine.

— Nu cred nici asta, pufni ea.

Buzele lui tresăriră, însă Stephen îi ignoră comentariul. Apoi schimbă subiectul, spunând:

— Ce nu-ţi spune nimeni despre viaţa în armată e cât de plictisitoare poate să fie, făcându-l pe soldat să-şi

dorească să lupte.

— Să-şi dorească să lupte? repetă ea, surprinsă.

Stephen ridică o sprânceană, în timp ce se întinse după o altă căpşună.

— Nimic nu combate senzaţia aceea la fel de eficient ca teama iminentă a morţii.

Faith râse. Doar Stephen putea să o facă să râdă la un astfel de subiect.

— Aşa că am petrecut momente lungi de plictiseală gândindu-mă la viaţa mea, la ce voiam de la ea, la ce era important pentru mine. Stephen se încruntă şi scufundă căpşuna în ciocolată. Şi tot reveneam la acelaşi răspuns.

Fata se aplecă uşor în faţă, pregătită să accepte următoarea căpşună.

— Şi anume?

— Tu.

Faith rămase cu gura căscată, iar Stephen îi puse căpşuna pe limbă. În timp ce Faith o mesteca, îl privea, surprinsă. Doar nu voia să spună… *imposibil.* Însă expresia lui era serioasă, fără nicio urmă de tachinare.

De data asta, când îşi trecu degetul peste buza ei de jos, Stephen îşi aplecă şi faţa.

Cu un uşor oftat, Faith închise ochii când buzele lui le atinseră pe ale ei, incapabilă să găsească destulă putere cât să se îndepărteze. Nu semăna deloc cu săruturile pe care i el dăduse când erau în mijlocul drumului. Acelea fuseseră pline de foame şi nevoie, ca şi cum o săruta să rămână în viaţă. Dar acest sărut… o, acesta era delicat, atent şi foarte tandru. De data asta nu era nicio grabă, nicio disperare în spatele degetelor lui care o mângâiau pe obraji. Cumva, atingerea era şi liniştitoare, şi incitantă.

În timp ce Stephen îşi plimba buzele peste ale ei, aromele de ciocolată, de căpşune şi de bărbat se amestecau în cel mai delicios gust pe care-l simţise vreodată.

— Faith, şopti el. Draga mea Faith… A fost nevoie de moartea lui Daniel ca să realizez ce-mi lipsea şi că am făcut o greşeală groaznică când te-am părăsit.

Fata simţi o presiune în piept, cu o înţepătură de durere şi regret.

— Stephen… protestă ea şoptind.

Bărbatul îşi ridică capul s-o privească. Ochii lui albaştri deveniră înceţoşaţi în umbrele aruncate de felinar, în timp ce căutau pe faţa ei răspunsuri pe care fata nu le putea da. Ea nu ştia decât că întoarcerea lui o ameţise şi îi făcuse inima să doară.

Stephen mereu fusese special pentru ea şi, deşi mai fusese curtată de alţi bărbaţi după ce plecase el, niciunul nu fusese decât o umbră palidă în comparaţie cu lumina lui. Dacă ultima vară ar fi fost altfel, dacă el ar fi încercat măcar o dată să-şi exprime sentimentele cum o făcea acum…

Dar nu o făcuse. Acum nu mai conta ce ar fi putut să fie atunci. Însă când buzele lui le acoperiră din nou pe ale ei, îl sorbi, nemaiputând să refuze săruturile la care visase atâta timp. Ştia că lui Stephen nu-i păsa de ea, că doar o va răni din nou dacă îl primea iar în inima ei… dar în acel moment, acolo, el era al ei. Iar Faith nu era destul de puternică să-şi refuze acel moment în braţele lui.

Stephen îi cuprinse faţa în mâini ca să se bucure mai bine de săruturi.

— Vreau să îndrept toate greşelile pe care le-am făcut.

— Nu ştiu…

O atingere a limbii lui între buzele ei o reduse la tăcere. Tremură datorită intimităţii desăvârşite a sărutului său, în timp ce el îi explora gura, apoi se afundă între buzele ei, într-un ritm care îi făcu inima să bată cu putere.

Stephen îşi îndepărtă apoi gura de a ei pentru a o săruta pe faţă şi spre ureche.

— Înainte să plec în India, credeam că pot continua să-mi trăiesc viaţa aşa cum o făcusem, dar m-am înşelat.

Cu fiecare mărturisire şi mângâiere, durerea pe care i-o provocase dispărea puţin câte puţin, până când nu mai rămăsese decât Stephen în umbră. Tot ce conta era sunetul vocii lui adânci care se revărsa peste ea ca o ploaie de

vară, iar atingerile tandre ale mâinilor lui o făceau să se simtă dorită. În loc să îl dea la o parte, aşa cum ar fi trebuit s-o facă, tânăra se ţinea strâns de el. Ştia că dansa pe marginea unei prăpăstii savurându-i săruturile şi în acelaşi în timp încercând să-şi protejeze inima, dar nu se putea abţine. Stephen era irezistibil, ca întotdeauna.

— Bărbatul care eram atunci se bucura când făcea exact opusul a ce voiau familia şi societatea, recunoscu el, în timp ce-şi aplecă uşor capul până când gura lui era atât de aproape că Faith simţea cum buzele îi tremurau peste ale ei. Dar asta s-a schimbat acum.

— Da? şopti ea.

Stephen încuviinţă, mişcarea uşoară atingându-i buzele de ale ei într-o mângâiere fantomatică.

— Am hotărât ca până la urmă să mă căsătoresc cu una dintre fiicele lui Strathmore.

Faith îl privi cu ochii mari. Nu îndrăzni să creadă implicaţiile din spatele cuvintelor lui.

— Ce vrei să... Ceva fierbinte şi umed o linse sub bărbie. Fata răbufni. Opreşte-te!

Stephen îngheţă, dar tânăra simţi din nou acelaşi lucru.

— A!

Faith se retrase, iar câinele sări între ei şi începu s-o lingă pe faţă. Încercă să-l dea la o parte, dar câinele crezu că voia să se joace cu el şi sări să o mai lingă. Animalul dădea cu atâta putere din coadă că toată partea din spate a corpului i se mişca dintr-o parte într-alta.

— Gata, destul.

Stephen luă câinele de zgardă şi îl trase de pe Faith.

Fata se ridică în picioare. Încruntată, cu o expresie dezgustată pe faţă, îşi trecu dosul palmei peste gură să şteargă saliva. Nu voia decât să facă o baie fierbinte.

Cu un zâmbet pe faţă, Stephen certă câinele în timp ce deschise uşa de la grajd.

— Du-te să-ţi găseşti femeia ta. Privirea lui albastră se încinse în timp ce o fixa pe Faith. Asta e a mea.

Inima ei îi bătea dureros în piept.

— Nu sunt a ta, Stephen, protestă ea încet. Nu am fost niciodată cu adevărat a ta.

Expresia lui deveni serioasă, şi Stephen o întrebă repede:

— Vrei să fii?

Uimită, Faith îi examină chipul. Inima îi bătea cu putere. După tot ce se întâmplase între ei, după toată durerea pe care i-o provocase Stephen, oferta lui nu avea cum să fie serioasă. *A lui.* Fusese o perioadă când ar fi dat orice ca să fie singura femeie pe care el o iubea şi preţuia, singura femeie pe care o voia în patul lui şi alături de el pentru tot restul vieţii. Dar în loc să-i ofere dragostea lui, îi frânsese inima. Faith avusese nevoie de patru ani lungi, plini de singurătate ca să-şi revină.

Acum Stephen stătea în faţa ei, gustul lui era încă pe buzele ei, şi făcea aluzie că Faith îl putea avea. Nu trebuia decât să ceară asta. Era tot ce-şi dorise vreodată de la el, dar… Adevărul o străbătu rece când realiză motivul pentru care o curtase, iar inima i se frânse din nou. În continuare, nu o voia pe ea. Ce voia el era să fie acceptat de societate şi intenţiona să meargă atât de departe pentru a fi respectat, că era dispus să facă ce urâse cel mai mult, şi anume ce se aşteptau de la el.

Nimic nu era mai previzibil decât să se căsătorească cu fiica lui Strathmore.

Vuietul sângelui din urechile ei era asurzitor şi fiecare bătaie o aducea înapoi la realitate, la bărbatul care Stephen era cu adevărat, nu la cel care voia ea să fie.

Faith dădu din cap. Faţa îi era învăluită în ceaţă din cauza lacrimilor care-i înţepau ochii.

— Nu contează ce vreau eu, spuse Faith încet. Pentru că tu nu mă vrei pe mine.

Privirea lui nu o părăsi pe a ei în timp ce Stephen micşoră distanţa dintre ei, apoi o luă în braţe. Pe măsură ce o lăsa jos pe paie, gura lui o acapară pe a ei, într-un sărut uimitor de posesiv care o lăsă fără putere şi tremurând sub el.

Stephen îşi îndepărtă buzele de ale ei şi începu s-o

sărute pe gât.

— Te vreau foarte mult.

Inima ei tresări. Ce naivă era! Ştia mai bine de atât… O şoaptă îndurerată se rupse din ea.

— Ba nu, nu mă vrei.

Stephen îşi ridică capul să o privească, iar ochii lui aveau o licărire diavolească.

— Ba cred că te vreau.

Faith dădu din cap, în timp ce adevărul o *sufocă*.

— Niciodată nu m-ai vrut, Stephen. Nici înainte, nici acum. Ochii lui licăriră când o fixă cu privirea, iar intensitatea care ardea în el o făcu să tremure.

— Asta crezi?

— Ştiu asta.

În urmă cu patru ani, Stephen dorise săruturile inocente şi atenţiile flatante ale unei tinere care îl considera uimitor. Acum, voia să fie respectat, cu orice preţ. Nu o voia pe ea. Bărbatul râse, un sunet întunecat, care o dădu peste cap.

— Nu ştii nimic.

Faith îl privi cu o expresie aşa de uimită că Stephen trebui să-şi oprească o înjurătură. Pentru numele lui Dumnezeu, cum era posibil ca Faith să nu ştie ce sentimente avea pentru ea?

Sentimentele pe care le simţea pentru ea trecuseră de prietenia dintre ei, devenind ceva profund, durabil şi incredibil de special. Bunătatea ei faţă de toată lumea, modul altruist în care-i ajuta pe cei nevoiaşi, isteţimea şi deşteptăciunea ei… inima unui înger, într-un corp ademenitor. Când bătălia aceea teribilă din India se terminase, nu se putuse gândi decât la ea. Nu voia decât s-o ţină în braţe.

O pierduse o dată. Nu avea de gând să lase să se întâmple asta din nou.

Se îndepărtă de ea şi se rezemă de perete, odihnindu-şi braţul de genunchiul îndoit şi păstrând destulă distanţă între ei. Faith mirosea prea bine a lavandă, era prea catifelată şi caldă… Dacă rămânea lângă ea, avea s-o

seducă chiar acolo, în fân, şi astfel, ar fi demonstrat doar că era craiul care-l acuzase că era.

— În vara când m-am întors de la universitate şi am văzut femeia care ai devenit, nu eram pregătit pentru asta, îi spuse el în timp ce Faith se ridică în fund şi îşi trase picioarele sub ea.

Bucăţi de paie de agăţau de părul ei delicios de răvăşit, iar haina aceea bărbătească ar fi arătat ridicol pe orice altă femeie. Pe Faith însă nu făcea decât să evidenţieze personalitatea ei neconvenţională. O altă trăsătură pe care o adora la ea.

— Pentru mine, nu ai fost mai mult decât o prietenă şi credeam că asta o să şi rămâi. M-am înşelat. Acel prim sărut a schimbat totul.

Chiar şi de la câţiva metri depărtare, o simţi cum încerca să respire. Atât de atent era la fiecare mişcare a ei.

— Toată viaţa mea am fugit de responsabilitate. Lumea s-a aşteptat să mă port ca un nobil de când eram mic, aşa că am făcut tot ce am putut să demonstrez că nu sunt respectabil. Faptul că am fost dat afară de la şcoală, băutul, jocurile de noroc…

— Femeile, interveni ea.

— Da, şi asta. Stephen zâmbi. Aşa că evident că nu aveam planuri pentru o viaţă respectabilă. Tocmai de asta m-am înrolat în armată, pentru că era ultimul lucru pe care se aştepta lumea să-l fac. Şi clar nu m-am aşteptat la tine, Faith.

— La mine?

Întrebarea fu un tors care îl învălui ca o briză caldă.

— Ai devenit femeie fără să observe cineva asta. Frumoasă şi seducătoare… Şi habar n-aveam ce să fac cu tine.

Fata îşi mută privirea în altă parte, ruşinată, iar Stephen rezistă impulsului de a se întinde spre ea.

— Mă rog, nu e adevărat în totalitate. Ştiam exact ce voiam să fac cu tine şi nu era ceva respectabil.

Privi surprinsă înapoi spre el, iar ruşinea îi înroşi obrajii.

Reacţia ei îl umplu de plăcere. Nu ar fi roşit aşa dacă nu ar fi avut sentimente pentru el, oricât de mult le nega.

— Ştii cât de greu a fost să te sărut şi apoi să plec? Ai idee ce tentaţie erai? Stephen dădu din cap, amintindu-şi de zilele confuze şi întunecate când singura lumină din viaţa lui era Faith. Atunci însă căsătoria cu oricine, chiar şi cu tine, părea o capcană. Aşa că am stat la distanţă.

Buzele ei se despărţiră delicat, surprinse. Reuşise să o lase fără cuvinte.

— Până acum. Se îndepărtă de perete şi se îndreptă spre ea până când ajunse din nou deasupra ei. M-am întors un bărbat mai bun, iar asta doar datorită ţie, Faith.

Apoi îşi coborî capul şi o sărută apăsat, gustând aromele de căpşună şi ciocolată. Mai mult, gustă dorinţa ei pentru el, iar acest lucru îl încântă. Îi prinse faţa în mâini ca să-i ţină gura nemişcată sub a lui, în timp ce-şi trecu limba între buzele ei, într-o promisiune înflăcărată a plăcerii pe care i-o putea oferi dacă îl lăsa. Şi nu se referea numai la cele fizice. Avea să-i ofere o casă şi o familie, avea s-o protejeze şi avea să facă orice ca s-o ştie fericită, iar vieţile lor să fie pline de râsete.

— Te vreau, draga mea, şopti el, în timp ce se lăsă uşor peste ea, până când corpul lui îl acoperea pe al ei. Asta în timp ce continuă să o sărute pe obraji, ochi şi buze. Pe tine toată, Faith, de acum până la moarte.

Asta îi umpluse visele în acei ani lungi şi singuratici în India… Posibilitatea de a o ţine pe Faith în braţe, de a gusta dulceaţa buzelor ei, de a lăsa bucuria de a fi cu ea să îl acapareze. Dar acele vise păleau în comparaţie cu realitatea, iar Stephen era mai sigur de dragostea pe care i-o purta decât de orice altceva din viaţa lui.

— Căsătoreşte-te cu mine, Faith, şopti el.

Ardea de dorinţă ca ea să-i răspundă cu un sărut. Dar când răspunsul ei veni, îl străpunse ca un cuţit.

— Nu.

Fata se trase de sub el şi se ridică în picioare. El o urmă pe măsură ce se îndepărta, până când Faith era cu spatele lipit de perete. Apoi Stephen mai făcu un pas,

prinzând-o acolo.

Bărbatul îşi lăsă capul în jos şi o fixă cu privirea.

— De ce nu? întrebă el, în timp ce se lupta să-şi calmeze frustrarea şi teama că o putea pierde din nou. Chiar şi acum tremura din cauza asta.

— Ştii de ce, şopti ea, în timp ce lacrimi îi apărură în ochi. Stephen simţi că începe să-l doară stomacul de vinovăţie. La naiba! Ultimul lucru pe care dorise să-l facă fusese să o rănească.

— Chiar nu ştiu, o asigură el cu blândeţe. Se întinse să o mângâie pe obraz, dar Faith îşi întoarse faţa într-o parte. E vorba de Mary Halstead? Dacă ne căsătorim, o să se oprească zvonurile, chiar tu ai spus asta. O să înfruntăm bârfele împreună. Se încordă apoi, când un nou gând groaznic îl lovi. Sau e vorba de vicontesă? Ţi-am spus, nu s-a întâmplat nimic cu ea.

— Nu. Un fior o străbătu. Nu are nimic de-a face cu ele. Stephen se simţi uşurat la auzul declaraţiei ei şi se aplecă spre ea până când corpurile aproape li se atinseră.

— Atunci de ce nu, Faith?

Fata închise ochii şi dădu din cap, refuzând să răspundă.

— Ştiu că-ţi place de mine, zise el. Mereu ne-am înţeles atât de bine. Se lipi de ea şi o simţi cum tresări la contact. Şi simt cât de mult îţi plac săruturile mele, deci nu are cum să fie asta.

O sărută. În ciuda protestelor ei că nu voia să se căsătorească cu el, Faith se aplecă şi îi răspunse la sărut cu o nevoie egală cu a lui. Orice motiv avusese să-l refuze, nu era lipsa dorinţei, iar pieptul lui se umflă cu un amestec de uşurare, speranţă şi iubire. Mai multă iubire pentru ea decât crezuse vreodată că era posibil să simtă.

Nu rezistă să nu o atingă şi-şi plimbă mâna pe o parte a corpului ei şi peste formele pe care nici măcar haina largă nu le putea ascunde. Faith gemu uşor, în timp ce mâna lui se odihni pe un sân şi începu să o mângâie prin haină şi celelalte straturi de dedesubt, straturi pe care voia cu disperare să le dea la o parte. Nu ştia cum putea Faith să

simtă ceva prin ele şi nici nu-i păsa atâta timp cât se lăsă pradă plăcerii şi se arcui să se împingă mai mult în mâna lui.

Stephen îşi îndepărtă gura de a ei s-o lase să respire şi zâmbi plin de afecţiune în timp ce ea îl ţinea de guler să rămână aproape.

— Îţi place şi asta?

— Poate, recunoscu ea, iar el îşi opri un râset.

— Ei bine, mie clar îmi place. Când îşi coborî gura spre urechea ei şi îşi plimbă limba peste ea, Faith gemu, iar el spuse: Foarte mult.

O sărută pe gât, până când gura lui ajunse la haina închisă până sus. Blestemă. Singurul lucru care-l împiedica să îi dea jos haina şi să continue să-i sărute corpul era faptul că ştia că-n scurt timp, Faith avea să fie soţia lui. Putea să aibă răbdare până atunci? *Poate.*

— Nu poţi să negi, zise el. Nu poţi să negi că ai sentimente pentru mine, că nu vrei o viaţă împreună la fel de mult ca mine. O linse tachinator pe buze. Sau că nu mă vrei la fel de mult cum te vreau eu.

— Dorinţa nu e iubire, spuse ea. Iar tu nu mă iubeşti.

Dar o iubea. O iubise ani întregi, cu mult înainte să plece în India, cu toate că fusese prea tânăr şi prost să facă ceva în privinţa asta. Dacă recunoştea asta acum, avea s-o sperie. La naiba, şi el se speria când se gândea la enormitatea sentimentelor.

— Nu ţi-aş spune asta, răspunse el cu atenţie, deschizând un nasture, apoi pe următorul, până când haina se desfăcu. Degetele lui alunecară înăuntru…

— Dar îţi place mai mult ideea de a fi respectat.

Cuvintele şoptite de ea se înfăşurară în jurul inimii lui, iar mâna lui se opri tocmai când îi găsi corsajul decoltat. Sigur auzise greşit.

— Poftim?

— Cândva erai un ticălos căruia nu-i păsa de nimeni şi de nimic, decât de tine, şopti ea, durerea fiecărui cuvânt reflectându-se pe faţa ei. Nu sunt atât de naivă cât să cred că nu ai putea reveni la vechile obiceiuri.

— Nu o s-o fac.

Dumnezeule! Chiar asta credea despre el? Că era în continuare la fel de imprevizibil ca atunci, chiar şi după toate lucrurile pe care i le dezvăluise?

Ochii ei luceau de lacrimi.

— Şi femeile?

— Ce femei? Spaima îl cuprinse. Nu există alte femei în viaţa mea.

Nu era decât Faith. Nu avea să fie decât ea.

— Când cineva ca Lady Rathbourne te va tenta…

— Nu sunt tentat de femeia aia.

La naiba, te iubesc!

Doar că nu-i putea spune asta acum. Faith nu avea să-l creadă.

— Nu o vreau, nici pe altcineva ca ea. Îi luă faţa între mâini, încercând să o convingă. Şi nu o să te părăsesc niciodată, Faith. Mi-am învăţat lecţia.

Tristeţea întunecă faţa fetei când spuse:

— Şi eu.

Stephen tresări când cuvintele ei îl izbiră.

— Nu mai sunt bărbatul ăla. Trebuie să crezi asta.

Fata închise ochii strâns, luptându-se cu lacrimile.

— Nu ştiu ce să cred.

— Crede că ţin la tine şi nu o să te rănesc niciodată. Îi mângâie buzele cu ale lui şi o simţi inspirând adânc. Crede că am nevoie numai de tine. Un alt sărut, iar de data asta, Stephen simţi durerea de pe buzele ei. Că vreau să fiu un bărbat respectabil pentru tine, Faith. Îşi lipi fruntea de a ei şi se luptă cu bătăile agitate ale inimii. Căsătoreşte-te cu mine, repetă.

— Nu, Stephen, n-o s-o fac.

— O, ba da. O voce puternică răsună în grajd şi îi sperie pe amândoi. O s-o faci.

Stephen se îndepărtă de ea şi îşi ridică privirea. Inima i se opri.

— Strathmore.

Edward Westover stătea la intrarea în grajd, cu o expresie criminală pe faţă. Stephen era convins că prezenţa

ducesei lângă el şi mâna ei de pe braţul lui erau singurele lucruri care îl împiedicau pe bărbat să-l omoare chiar acolo, în grajd, în loc să-l provoace la duel.

Faith îşi aşeză mâna protector într-a lui Stephen.

— Tată, nu e ce…

— Amândoi, în biroul meu! ordonă Strathmore. Acum.

Capitolul 7

Faith stătea în biroul tatălui ei şi se uita la covor. Nu îşi ridică privirea. Nu trebui s-o facă. Ştia exact expresiile de pe feţele tuturor. Furia de pe faţa tatălui care stătea la birou, îngrijorarea răbdătoare de pe faţa mamei care stătea lângă el, iar pe faţa lui Stephen era o expresie îngâmfată, deoarece obţinuse exact ce dorise.

Pe faţa ei, toată lumea putea mai mult ca sigur să citească umilinţa că fusese prinsă cu el, precum şi vinovăţia care-i dădea stomacul peste cap pentru că-i plăcuse să fie în braţele lui. Mai mult decât ar fi trebuit. Deşi craii puteau fi reformaţi şi acceptaţi, într-un final, de societate, nu era sigură că acest lucru era valabil şi pentru Stephen.

În ciuda insistenţelor lui să se căsătorească cu el şi a promisiunii săruturilor lui dulci, cum putea fi sigură că se schimbase cu adevărat? Dacă îi frângea inima a doua oară, cum ar fi putut supravieţui?

— Deci te-ai dus să verifici câinele, spuse tatăl, mai calm decât se aşteptase Faith.

Tânăra încuviinţă. Nu avea niciun rost să încerce să găsească o cale de ieşire din încurcătura asta. Sau să evite furtuna care avea să urmeze.

Bărbatul se întoarse spre Stephen.

— Şi tu ai întâmpinat-o acolo?

— Da, domnule.

— De ce?

Acea întrebare simplă conţinea o mulţime de acuzaţii, iar Faith scânci.

Fără să ezite, Stephen răspunse:

— Ca să-i cer lui Lady Faith să se căsătorească cu mine.

Fata îşi opri un mormăit de frustrare. Oare nemernicul nu realiza că nu făcea decât să înrăutăţească situaţia?

Bineînţeles că-şi dădea seama. Nu trebui decât să îi arunce o privire ca să-şi dea seama de asta. Bărbatul stătea drept, având aceeaşi postură militară ca şi tatăl ei. Nici măcar nu avea decenţa de a se apleca în faţa tatălui ei, aşa cum ar fi făcut orice alt bărbat prins că-i sărutase fiica.

— Un domn cere binecuvântarea tatălui unei tinere când vrea şi se căsătorească cu ea, îl certă tatăl ei furios.

Mama ei stătea tăcută lângă el şi îşi aşeză mâna pe umărul lui. Cel mai probabil, mama ei era acolo doar ca să-l împiedice pe soţul ei să îi sperie pe ceilalţi invitaţi omorându-l pe Stephen pe gazon.

Privirea tatălui nu se mişcă de pe el.

— Generalul te-a crescut destul de bine cât să respecţi asta.

— Da, domnule.

Faith văzu zâmbetul de pe buzele lui Stephen şi se opri din respirat de teamă, ştiind ce urma...

— Dar mama m-a crescut să respect dorinţele femeii pe care o cer în căsătorie.

Buzele mamei tresăriră, iar aceasta îşi întoarse capul, înainte ca soţul ei să vadă zâmbetul care ameninţa să-i apară pe faţă. Mama ei mereu fusese o femeie înţeleaptă când venea vorba de soţul ei.

Farmecul lui Stephen nu avea niciun efect asupra tatălui care îl fixă cu privirea şi îi spuse, pe un ton grav şi intens, care îi dădu fiori lui Faith:

— Şi mai exact cum eşti respectuos când o prinzi pe fiica mea într-un grajd pentru cai?

Dumnezeule! Fata îşi lăsă umerii jos, umilită. Dacă nu i-ar fi fost atât de ruşine, i s-ar fi părut amuzante chinurile prin care tatăl ei îi trecea pe Stephen. În plus, era exact ce merita nemernicul.

— Nu am fost, recunoscu Stephen, iar Faith aproape

îşi dădu ochii peste cap, convinsă că bărbatul nu simţea nici o urmă de remuşcare. Dar, în apărarea mea, tocmai îi cerusem lui Lady Faith să se căsătorească cu mine şi ea se pregătea să accepte.

Fata făcu ochii mari. La naiba! Cu siguranţă nu…

— Faith, spuse tatăl, incredibil de calm, lucru care-l făcea şi mai ameninţător. Eşti de acord cu versiunea lui Dunwich?

— Nu, spuse Faith încet.

— Nu?

Tatăl se ridică în picioare, fiind personificarea ducelui impunător care-i făcea pe bărbaţii din toată ţara să tremure.

Faith bănuia că singurul lucru care stătea între Stephen şi o bătaie bună de la tatăl ei era răspunsul ei atent la întrebare. Inspiră adânc, având nevoie de mai mult curaj decât avusese nevoie vreodată în viaţa ei.

— Nu îi acceptam propunerea, spuse ea în timp ce-şi ridică privirea spre a tatălui ei. Nu o să mă căsătoresc cu el.

Fu rândul tatălui să inspire adânc, iar Faith bănui că acel lucru îl împiedica să explodeze. Asta şi mâna mamei ei, care revenise dintr-odată pe umărul lui.

— Eşti fiica unui duce şi ai fost găsită singură, la miezul nopţii, în braţele unui bărbat.

Ale unui şarpe, mai degrabă. Stephen împachetase cu atâta atenţie picnicul. Oare plănuise şi să fie descoperit? Până la urmă, îi recunoscuse în acea seară că era un crai prea priceput ca să fie prins cu o femeie.

— Ştiu, spuse ea, şi regret. Deşi, dacă era să fie sinceră, ce regreta era faptul că fusese prinsă, nu că-l sărutase. Nu putea să-l privească pe Stephen, deşi simţea greutatea privirii lui. Dar a fost numai un sărut şi nimeni altcineva nu fusese de faţă. Nimeni nu trebuie să afle vreodată.

Apoi îi aruncă o privire, doar ca să-i vadă maxilarul atât de încordat, că muşchii gâtului stăteau să-i plesnească. Se pare că nu se gândise la acea fisură din planul lui.

— Sunt nobil şi soldat, contracară el. Îmi asum

responsabilitatea pentru acţiunile mele.

Acel răspuns făcu ochii tatălui să licăre cu respect. La naiba cu el!

— Nu o să mă căsătoresc cu tine, repetă ea. Se uită plină de rugăminţi fierbinţi la mama ei. Mereu ai spus că vrei ca copiii tăi să se căsătorească din dragoste, una la fel de minunată ca cea pe care o trăieşti cu tata. Eu şi Stephen… *Nu ne iubim.* Nu suporta să spună cu voce tare cuvintele. Ochii o înţepau cu lacrimi neplânse în timp ce se mutară asupra tatălui ei, a cărui privire solemnă aproape o distruse. A fost un sărut, tată. Atât. Cuvintele ei fură o şoaptă. Chiar m-ai obliga să mă căsătoresc din cauza unui sărut?

Când privirea i se intersectă cu a tatălui ei, Faith rămase fără aer. Ce văzu pe faţa lui nu fu furie pentru că era sfidat, ci o dezamăgire profundă, iar acea privire îi frânse inima. Era o rană care ştia că era posibil să nu se vindece niciodată.

Pentru amândoi.

— Faith, spuse mama ei delicat, cu expresia plină de îngrijorare, dacă află cineva ce se întâmplă între voi doi…

— Nu e nimic între noi.

Nu era nimic cu excepţia unei prietenii şi nici de asta nu mai era sigură. Pentru că Stephen clar nu declanşase sentimente de prietenie în ea când o sărutase. Faith îşi ridică capul şi continuă:

— Nu o să mă căsătoresc cu un bărbat care vrea să se însoare cu mine doar pentru că la asta se aşteaptă lumea de la el.

Privirea lui Stephen se întoarse spre ea, arzătoare.

— Nu de asta vreau să mă căsătoresc cu tine.

— Nu? îl provocă ea. Te-ai întors în Anglia hotărât să începi o viaţă nouă, să le arăţi tuturor că te-ai schimbat. Că eşti respectabil.

— Da, aşa e.

O determinare fermă se simţi în răspunsul lui.

— Şi o să faci tot ce trebuie să demonstrezi asta. Inima îi bătea aşa tare că fiecare bătaie avea ecou. Inclusiv

să faci ce aştepta lumea de la tine în tot acest timp, oricât de mult te-ar deranja.

— Asta crezi, că ideea de a mă căsători cu tine mă sperie? Un zâmbet de uşurare apăru pe faţa lui. Pot să te asigur că nu eşti…

— Şi când o să te saturi să faci ce aşteaptă lumea de la tine, când o să începi să te simţi – se înecă la acest cuvânt, acelaşi pe care Stephen îl folosise să descrie căsătoria – captiv?

Zâmbetul lui dispăru imediat.

— Nu o să se întâmple asta. Ţi-am spus… Se opri, ca şi cum tocmai îşi amintise că ducele şi ducesa erau în cameră. Ai în continuare o părere foarte proastă despre mine. Dădu din cap. Ce pot să spun să te conving, Faith?

În timp ce se uita la el, inima i se frânse, deoarece ştia adevărul. Că fusese îndurerată prea mult din cauza lui, că petrecuse prea multe nopţi plângând din cauza lui şi prea multe ore întrebându-se ce era în neregulă cu ea de Stephen o părăsise. Voia din tot sufletul să creadă că se schimbase, dar ce dovezi avea? Nu avea decât cuvântul lui, iar în trecut, cuvântul lui se dovedise că nu însemna nimic.

Suferinţa o copleşi când şopti:

— Nu ai ce.

Stephen făcu un pas spre ea, după care se opri, cu mâinile strânse într-o parte şi alta ca să se oprească să se întindă după ea.

— Încă mă învinovăţeşti pentru că am plecat, chiar şi acum?

— Nu, spuse ea, nereuşind să-şi găsească vocea în timp ce recunoştea adevărul. Lacrimi îi ardeau în ochi şi clipi rapid, apoi îşi întoarse capul, şoptind: Nu ştiu nici cum să te fac să mă iubeşti.

Stephen fu foarte surprins. Se îndreptă spre ea.

— Faith, te rog…

— Dunwich. Vocea profundă a tatălui ei îl opri. Fiica mea nu vrea să se căsătorească cu tine şi nu o s-o oblig s-o facă. Aşa cum a spus şi ea, nimeni nu ştie ce s-a întâmplat între voi doi în seara asta şi lucrurile vor rămâne aşa.

Bărbatul îi aruncă o privire de nepătruns lui Faith, iar aceasta simţi durere şi uşurare. Aşa că cel mai bine ar fi să pleci de dimineaţă. Se opri, iar privirea i se întoarse spre Stephen. Vocea îi era rece ca gheaţa când îi ordonă: Să nu te mai întorci aici, nici să nu mai încerci s-o contactezi vreodată.

Cei doi bărbaţi se priviră ca nişte adversari, tensiunea dintre ei fiind palpabilă. Faith nu văzuse pe nimeni înfruntându-i tatăl şi disconfortul îi întoarse stomacul pe dos. Cei doi bărbaţi pe care-i iubea cel mai mult pe lume erau acum în conflict din cauza ei. Nu îndrăzni să spună nimic, nu fără să izbucnească în plâns.

— Foarte bine. Stephen se îndreptă, umerii lui fiind rigizi şi impunători, deşi pierduse lupta. Am treburi în Londra. Asta o să fie scuza mea pentru ceilalţi oaspeţi. O să plec după ce-mi iau rămas-bun de la părinţii mei.

— Bineînţeles, încuviinţă tatăl lui Faith.

Stephen făcu o plecăciune spre mama lui Faith şi dădu din cap spre tatăl ei, apoi se opri când trecu pe lângă fată în drum spre uşă.

— O să plec mâine, aşa cum mi s-a cerut, pentru că nu vreau să provoc probleme între familiile noastre, îi spuse. Dar o să mă întorc după tine, Faith. Şi o să mă căsătoresc cu tine. Poţi să fii sigură de asta.

O fixă cu privirea în timp ce făcu o plecăciune, iar profunzimile lui albastre conţineau o promisiune. Apoi Stephen ieşi din cameră.

Pentru câteva momente lungi, nici Faith, nici părinţii ei nu se mişcară şi, în ciuda plecării lui Stephen, tensiunea continua să plutească în aer. Densă precum ceaţa şi înrăutăţită de fiecare secundă tăcută care trecea.

Faith îşi coborî privirea înceţoşată de lacrimi înapoi spre covor, în timp ce inima îi bătea îndurerată. Ştia că făcuse bine că-l refuzase. Atunci de ce o durea atât de tare?

— Îl iubeşti, draga mea? o întrebă mama ei cu blândeţe.

— Da, recunoscu ea, acel cuvânt rupându-se din ea.

— Atunci de ce nu vrei să te căsătoreşti cu el? întrebă tatăl, cu exasperare în glas.

— Nu am spus că nu vreau să fac asta, ci că nu o s-o fac.

Îşi ridică privirea şi îşi şterse lacrimile. Bineînţeles că tatăl ei era de partea decenţei, iar mama ei a iubirii. Dar cine era de partea ei?

— O, Faith. Încruntată şi îngrijorată, mama ei veni lângă ea şi îi luă faţa în mâini. O sărută pe frunte şi şopti: E groaznic, nu? Felul în care nu putem să ne controlăm inimile.

Fata închise ochii şi încuviinţă, nereuşind că vorbească de teamă că va elibera un val de plânsete incontrolabile.

Mama îi şterse cu tandreţe obrajii brăzdaţi de lacrimi.

— Nu avem cum să controlăm pe cine iubim, nu-i aşa? Mereu ne îndrăgostim de cei mai groaznici oameni din lume.

Din cealaltă parte a camerei, tatăl lui Faith tuşi.

— Nu mă refeream la tine, dragule, clarifică ea.

— Bineînţeles că nu, spuse el, zâmbind amuzat.

Dragostea părinţilor ei o emoţiona pe Faith. Se iubeau cu adevărat, la fel de mult ca-n ziua nunţii. Şi ea voia o căsnicie ca a lor. O uniune bazată pe iubire adevărată în toate modurile posibile, una în care să poată avea încredere că soţul ei o va iubi şi se va îngriji de ea şi de copiii lor şi că mereu va fi alături de ea. Nu voia să accepte mai puţin şi nu putea fi sigură că Stephen era acel bărbat.

— De ce nu te duci în camera ta acum, să încerci să te culci? spuse mama ei cu blândeţe. O să vorbim despre asta de dimineaţă.

Faith dădu din cap.

— Nu mai e nimic de discutat.

— Cum vrei, zise mama ei. Atunci de dimineaţă o să vorbim despre cum nu mai e nimic de discutat.

Îşi lăsă umerii în jos. Mama ei doar încerca s-o ajute, dar Faith ştia ceva ce părinţii ei nu ştiau, şi anume că nu avea să se răzgândească şi să se căsătorească cu Stephen.

— Noapte bună!

Îşi sărută mama pe obraz, apoi traversă camera să-l sărute şi pe tatăl ei pe obraz. Dar acesta se încordă când făcu asta, iar Faith ştia că avea să treacă mult timp până când îi va recâştiga încrederea. Ieşi în tăcere din cameră.

Uşa se închise, iar Edward Westover expiră cu putere în timp ce se rezemă cu mâinile de birou.

— Dunwich, bombăni în timp ce dădea din cap. Dintre toţi bărbaţii din lume, faptul că Faith s-a îndrăgostit de el…

Cu un zâmbet blând, Kate se întoarse lângă el şi îşi trecu mâinile peste umerii lui, masându-i.

— Îl iubeşte. E evident.

— Asta mă şi sperie, spuse bărbatul. Dar el o iubeşte?

— Bineînţeles că da. Felul în care o privea când dansau, modul în care i-a vorbit acum… Şi dacă e dispus să te înfrunte aşa, atunci sigur e îndrăgostit. Îl sărută pe obraz. Soldaţii duri sunt cei care se îndrăgostesc cel mai tare. Ai încredere în mine, ştiu asta.

Expresia lui stranie era de exasperare. Bărbatul se afundă în scaun şi o trase pe genunchi, înfăşurându-şi braţele în jurul ei.

— Este solicitantă, independentă, altruistă.

Kate zâmbi.

— Ai fi vrut să fie altfel?

Concluzionând că soţia lui avea dreptate, bărbatul răspunse:

— Niciodată nu ne-a sfidat. Asta e influenţa lui asupra ei.

— Ba nu, dragule. Asta e influenţa ta. Kate îşi plimbă degetele prin părul gri de la tâmpla lui. Independentă, puternică, încăpăţânată… e fiica tatălui ei. Îşi trecu degetul de-a lungul maxilarului lui. Dar nu am niciun dubiu că o să se căsătorească cu el. Evident, o să-l facă şi să implore după ce a făcut-o de râs pentru că au fost prinşi.

— Ai văzut cum a sărit când i-am găsit? Expresia de pe faţa lui…

— Expresia de pe a ta! contracară Kate, râzând în timp ce-şi înfăşură braţele în jurul umerilor lui şi-şi îngropă

faţa în gâtul lui.

Kate închise ochii şi lăsă căldura şi puterea braţelor lui să o cuprindă laolaltă cu iubirea pe care i-o purta şi pasiunea pe care o împărtăşeau chiar şi după două decenii şi jumătate de căsnicie şi cinci copii. Ce-şi dorea cel mai mult pentru copiii ei era o căsnicie la fel de minunată ca aceea pe care o avea cu Edward.

Zâmbetul lui dispăru, iar bărbatul comentă cu seriozitate:

— Nu e destul de bun pentru ea.

— Dragule, s-a născut marchiz, îi reaminti ea răbdătoare.

Apoi îl sărută, înainte ca soţul ei să mai spună ceva.

Capitolul 8

Faith luă o crizantemă şi se aşeză pe banca din apropiere. După-amiaza trecea, iar în scurt timp, trebuia să se ducă înăuntru să ia ceaiul cu doamnele. Dar pentru moment, era fericită să stea singură în grădină. Singură cu suferinţa şi confuzia ei.

Aşa cum îi ceruse tatăl ei, Stephen plecase în acea dimineaţă. Stătuse destul cât să vorbească cu părinţii lui la micul dejun, apoi se urcase în trăsură şi plecase spre Londra. Faith nu ştia ce le spusese sau ce scuze inventase pentru că pleca mai devreme, dar Lady Emily avea un zâmbet luminos pe faţă de fiecare dată când Faith intra în cameră. Aşa că, pentru a evita toate conversaţiile ciudate, Faith evadase în grădină. Oftă şi trase de petalele mici. Ce bine ar fi fost dacă ar fi fost atât de simplu să scape de iubire. O, da, se îndrăgostise de Stephen. Acceptase asta, deşi acceptarea nu făcea situaţia mai simplă şi nici nu-i îndepărta teama că avea să fie rănită din nou. Până la urmă, îl iubise şi înainte, iar rănile pe care i le provocase Stephen aproape o distruseseră.

Dar faptul că el se întorsese la ea aşa, şoptindu-i

scuze şi promisiuni ale unui viitor, când în sfârşit mersese mai departe… Cum putea ea să fie sigură că escrocul care fusese cândva dispăruse pentru totdeauna şi că Stephen nu avea să revină la vechile sale obiceiuri? Nu avea decât cuvântul lui şi ştia foarte bine cât de puţin însemna asta.

*

Confuzia şi exasperarea se revoltau în ea până când fata nu mai ştiu ce să creadă sau să gândească. Nu avea nimic de care inima ei să se ţină cu siguranţă. Şi mai rău, romantismul picnicului atent plănuit, toate complimentele, toate săruturile pe care Stephen i le furase în încercarea de a o manipula… Toate erau tipice pentru vechiul Stephen, un bărbat căruia nu-i păsa de nimic, decât să obţină ce voia. Chiar dacă scopurile lui se schimbaseră, metodele de a le îndeplini rămăseseră aceleaşi.

Dacă asta nu se schimbase la el, cum putea ea să creadă că Stephen se schimbase în ceea ce conta cel mai mult, în angajamentele şi determinarea lui? Pentru că ştia că dacă jura să-şi petreacă viaţa cu el, iar el revenea la vechile obiceiuri, Stephen nu doar că avea să-i frângă inima, dar avea să o distrugă pentru totdeauna.

Fata închise ochii. Nu ar fi putut suporta aşa ceva!

— Faith?

Ridică mâna la ochi să-şi şteargă lacrimile şi îşi forţă un zâmbet pe faţă în timp ce mama ei se apropia.

— Da, mamă.

— Ai ieşit de ceva timp din casă. Mama ei se aşeză lângă ea pe bancă şi îi dădu o batistă. Eşti bine?

— O să fiu. Peste ani, când va fi bătrână, cu părul cărunt şi nu-l va mai iubi pe Stephen Crenshaw.

Mama o strânse de mână.

— Iubirea nu e uşoară, nu-i aşa?

„Uşoară?” Aproape râse, în ciuda suferinţei. Pentru ea dragostea se dovedea a fi aproape imposibilă.

Mama făcu o pauză şi îşi coborî vocea.

— Zvonurile despre doamna Halstead te supără aşa

tare?

— Nu.

Şi era adevărat. Acele zvonuri aveau să fie distruse dacă se căsătoreau şi Mary Halstead avea să se mute din Elmhurst Park.

— Asta e bine, o asigură mama ei. Apoi întrebă cu blândeţe: Stephen te face fericită?…

— Nu… da… nu ştiu! bombăni şi-şi prinse capul în mâini.

— Când eşti atât de confuză din cauza unui bărbat, trebuie să fie iubire. Mama zâmbi atotcunoscătoare şi o luă de umeri. Şi cred că şi el te iubeşte, mult.

— Nu, şopti ea cu tristeţe şi inima plină de dubii. Nu mă iubeşte.

— Îl subestimezi pe el şi bărbatul care a devenit.

— E acelaşi bărbat care a fost mereu, răspunse ea tristă.

— Ce te face să spui asta?

Fata inspiră adânc şi mărturisi:

— Când m-a cerut în căsătorie, a fost atât de romantic şi perfect… Tot ce mi-am dorit vreodată, tot ce visam…

— Asta e minunat. Faith însă nu încuviinţă, iar zâmbetul mamei ei deveni o încruntătură îngrijorată. Nu e?

Faith îşi şterse ochii cu batista şi dădu din cap.

— Totul a fost o prefăcătorie. A folosit complimente goale şi promisiuni să încerce să mă manipuleze, aşa cum făcea şi în trecut. Nici măcar nu şi-a dat seama că asta face. Inima îi bătea cu putere când recunoscu: E la fel ca înainte, când folosea femei să obţină ce voia. Dar acum e dispus să mă folosească pe mine ca să câştige respectul societăţii pe care nu l-a avut înainte.

— Ce a spus când i-ai spus de îngrijorările tale?

— M-a asigurat că s-a schimbat, că nu m-ar mai răni niciodată în mod intenţionat. Strânse batista între degete. Cea mai rea parte e că sunt convinsă că el crede că s-a schimbat. Dar dacă se înşală? Ce asigurare am că nu o să redevină nemernicul care a fost odată?

— O, draga mea. Mama ei o îmbrăţişă. Ţi-a spus că s-

a schimbat şi trebuie să-l crezi. O sărută cu tandreţe pe frunte. Trebuie să ai încredere în el.

— Dar dacă nu pot? întrebă ea, simţind o tristeţe apăsătoare în piept. Să mă căsătoresc cu el oricum, chiar dacă inima mea e plină cu îndoieli?

— Nu, oftă mama ei, nu te căsătoreşti.

Tânăra se retrase şi se rezemă de bancă, înfăşurându-şi şalul în jurul umerilor.

— Atunci nu o să mă căsătoresc cu el. Iar tu şi tata puteţi fi siguri că…

Dinspre grajduri se auzi un zgomot urmat de ţipete şi sunetul copitelor pe pietriş.

— Ce Dumnezeului…?

Mama ei se ridică, şi cele două femei se îndreptară spre grajduri.

Un mesager descăleca şi aruncă hăţurile unuia dintre grăjdari. Vorbi cu acesta, ajutorul încuviinţă, apoi arătă spre Faith şi mama ei. Bărbatul o luă spre ele.

— Doamnă… îşi scoase pălăria şi o salută mai întâi pe mama lui Faith, apoi pe ea. Domnişoară… Am venit de la Elmhurst Park. Am un mesaj urgent pentru marchizul de Dunwich.

Mama ei se încordă.

— Eu sunt Katherine Westover, ducesa de Strathmore.

— Excelenţă.

Bărbatul făcu o plecăciune întârziată.

— Marchizul e unul dintre invitaţii noştri. Despre ce e vorba?

— Unul dintre chiriaşii lui s-a îmbolnăvit, doamnă. Doamna Mary Halstead a făcut febră.

Inima lui Faith tresări cu teamă.

— Doamna Olsen, menajera noastră, m-a trimis după marchiz. Puteţi să-mi spuneţi unde-l găsesc?

— Mă tem că marchizul a plecat în dimineaţa asta spre Londra, spuse mama ei. Va trebui să mergi la casa Dunwich din Mayfair. Mergi în grajd şi vorbeşte cu grăjdarul-şef. Spune-i că am autorizat să ţi se dea un alt cal şi o monedă pentru deranj. Făcu o pauză să evidenţieze

importanţa ordinului ei. Dacă poţi, călăreşte şi pe timpul nopţii. E urgent să ajungi la marchiz cât mai repede posibil.

— Da, doamnă.

Bărbatul făcu rapid o plecăciune şi intră în grajd, în clipa în care bărbatul fu destul de departe cât să nu le audă, Faith şopti, peste nodul care îi apăruse în gât:

— Febră?

Mama ei încuviinţă îngrijorată.

— Şi trebuie să fie grav dacă doamna Olsen a trimis un mesager după Stephen.

— Ce putem să facem? Faith simţea în mod egal simpatie şi îngrijorare, nu doar pentru Mary, dar şi pentru Stephen. Acesta se învinovăţea deja pentru situaţia ei. Dacă femeia se îmbolnăvea, dacă viaţa ei era în pericol… O să fie devastat dacă i se întâmplă ceva. Trebuie să ajutăm.

Mama ei dădu din cap.

— L-am trimis pe mesager la Londra.

— Care e la o zi întreagă de călărit depărtare! Dacă mesagerul nu-l prindea din urmă pe drum era nevoie de două zile până când Stephen primea mesajul şi ajungea la Elmhurst. E posibil să fie prea târziu.

— Ştiu, şopti mama, cu o senzaţie de neajutorare, iar Faith văzu cum faptul că nu putea să ajute pe cineva care avea nevoie o apăsa. Elmhurst era la numai câteva ore depărtare.

— Ar fi putut să ajungă şi să se întoarcă la timp dat fiind că a plecat de dimineaţă, termină Faith, simţind aceeaşi neajutorare ca şi mama ei. Chiar mai intensă, pentru că-şi făcea griji şi pentru Stephen.

— Nu putem face nimic, spuse mama ei încet.

Dar Faith îi auzi tonul vocii, cel care spunea că mama voia să fie convinsă să nu creadă aşa ceva.

— Putem să mergem la Elmhurst să o ajutăm.

Mama dădu din cap.

— Nu e grija noastră.

— Contează pentru Stephen, deci e grija mea, contracară Faith. Poţi să o ajuţi, mamă. Ştiu asta.

Femeia dădu din cap.

— O să fie un doctor la Elmhurst care să o ajute.
— Dar cel mai probabil un doctor de ţară, spuse Faith, care ştia exact ce să-i zică mamei ei. Cine ştie în ce superstiţii crede? Poate chiar o să-i înrăutăţească starea.
Mama ei ezită, nesiguranţa întunecându-i faţa.
— Are un copil, zise ea, temându-se să-şi verbalizeze cele mai mari temeri. Dacă şi el o să facă febră? Dacă o să moară?
Mama lăsă umerii în jos.
— Bine, o să mergem. Dar numai ca s-o verificăm şi să ne asigurăm că e bine îngrijită. După care o să ne întoarcem imediat, ne-am înţeles?
— Mulţumesc, mamă! spuse Faith şi o sărută pe obraz.
— Nu-mi mulţumi încă, o atenţionă. Va trebui să-i spunem tatălui tău. Mama îşi arcui o sprânceană şi clarifică. Tu va trebui să-i spui.
Faith inspiră adânc, hotărâtă. Nu avea să fie uşor să dea ochii cu tatăl ei, nu după cele întâmplate cu o seară înainte. Dar ştia în adâncul sufletului că trebuia s-o ajute pe Mary Halstead.
— Ştiu.
Apoi fugi să-i ceară grăjdarului să pregătească trăsura.

*

Trei ore mai târziu, trăsura ajunse la Elmhurst Park, tocmai la apusul soarelui. Când Faith se uită pe geam, imaginea pe care o văzu nu fu cea la care se aştepta.
Înainte, Stephen nu avusese grijă de moşie, considerând Elmhurst o povară. Una pe care o ura cel mai mult la viaţa lui de nobil, ţinându-l captiv într-o viaţă de responsabilitate şi aşteptări. Ultima oară când auzise ceva despre Elmhurst fuseseră nişte zvonuri despre cât de neglijată devenise moşia. Despre cum nişte supraveghetori nepricepuţi cu pământurile lăsaseră clădirile şi drumurile proprietăţii în paragină, fermele neîngrijite, gardurile şi

zidurile demolate... Chiar şi chiriaşii se plânseseră din cauza marchizului absent şi a faptului că acestuia nu-i păsa de ei, iar schimbul continuu de angajaţi de la conac şi grajduri nu făcuse decât să înrăutăţească situaţia. Nimic din toate astea nu o surprinsese. Era exact ce se aştepta de la Stephen.

Dar moşia pe care Faith o vedea acum nu semăna cu nimic de genul ăsta. Clădirile tocmai fuseseră vopsite, iar drumurile şi podurile reparate. Fermele erau pline cu recolte bine îngrijite, iar animalele erau ţinute în siguranţă, în garduri şi ziduri reparate. Întreaga moşie fusese transformată. Oare Stephen făcuse asta? Mai mult ca sigur... şi nu era vorba numai de reparaţii pe termen scurt, doar de faţadă, ci de reparaţii costisitoare, complicate, care arătau că bărbatul voia să refacă Elmhurst în moşia care fusese odată. Moşia pe care avea s-o lase moştenire generaţiilor de după el.

Fata fu cuprinsă de uimire. Oare se înşelase în privinţa lui? Dacă reuşise să-şi asume acest angajament pe termen lung faţă de moşie, atunci putea să-şi asume acelaşi angajament şi faţă de ea, ca soţie?

Pur şi simplu nu ştia.

Se opriră la conac doar cât să vorbească cu doamna Olsen. Menajera le dădu instrucţiuni unde se afla casa în care locuia Mary Halstead şi confirmă că doctorul fusese chemat noaptea de dinainte. Bărbatul venise în prima parte a zilei, înainte de prânz, o consultase câteva minute, apoi plecase. De atunci nu se mai întorsese. Când se întorceau spre trăsură şi traversau moşia, mama ei bombăni câteva păreri despre doctori şi despre ce puteau să facă cu lipitorile lor.

Nu fură întâmpinate de o simplă casă, ci de ceea ce fusese odată fosta reşedinţă a unui moşier, înainte să devină parte din proprietate. Cel puţin douăzeci de camere se aflau în spatele frontoanelor înalte care se înălţau spre cer. Vechea casă în stil Tudor era un amestec de piatră, lemn şi cărămizi de lut. Dacă Stephen îi găzduia pe Mary Halstead şi pe fiul ei acolo, atunci îşi luase în serios

angajamentul faţă de ei.

Toate ferestrele erau întunecate, cu excepţia luminii unei lămpi de la o fereastră de la primul etaj. Întunericul îi strecură lui Faith o răceală în oase când se dădu jos din trăsură. Dacă veniseră prea târziu, dacă ce era mai rău se întâmplase deja? Cum va face Stephen faţă situaţiei?

— Rămâi aici în faţă, John, în caz că e nevoie de tine, îi ordonă mama ei birjarului. Tu o să vii cu noi, Marcus.

Băiatul ridică mâna la borul pălăriei şi le urmă spre casă. Bătu la uşă şi făcu un pas în spate.

Peste câteva minute, uşa se deschise. O fată care nu avea mai mult de cincisprezece-şaisprezece ani îi privi la lumina unei lumânări. Se uită uimită la Kate Westover, la Faith şi la servitor.

— Ce doriţi?

— Am venit să o îngrijim pe Mary Halstead, spuse mama. Am primit mesaj de la doamna Olsen că are febră.

Umerii tinerei se relaxară, în timp ce o expresie de uşurare îi apăru pe faţă.

— Slavă Domnului! Tânăra făcu un pas în spate şi deschise uşa mai mult. Pe aici.

La lumina vagă a lumânării, tânăra îi conduse pe scări şi apoi pe hol. În casă era tăcere, întuneric şi frig.

— Am adus-o aici, în ultimul dormitor, explică fata, pentru că toată lumea ştie că febra creşte în locuri joase.

— Da, toată lumea ştie asta, repetă mama lui Faith, pe un ton pe care Faith îl recunoscu ca fiind unul de frustrare suprimată, acelaşi pe care-l avusese şi cu o lună în urmă, când unul din fermieri încerca să calmeze durerea din timpul travaliului soţiei lui ascunzând un topor sub pat. Cum te cheamă?

— Polly, doamnă. Sunt servitoarea bună la toate.

— Unde sunt menajera şi ceilalţi servitori? interveni Faith, care nu mai văzuse pe nimeni în casa întunecată.

— Nu mai e nimeni aici, domnişoară, cu excepţia doamnei Bailey, care se ocupă de bucătărie şi ne găteşte. Şi eu, bineînţeles.

Mama ei se încruntă.

— Lordul sigur mai are alţi servitori într-o casă atât de mare.

— O, da, doamnă, încuviinţă tânăra. Aşa e. S-a purtat foarte frumos cu doamna Halstead şi cu noi toţi de când s-a întors.

Un alt fior o străbătu pe Faith, care în continuare nu ştia ce să creadă despre el. Stephen era bun cu servitorii, chiar şi cu cea mai neînsemnată servitoare? Bărbatul pe care-l cunoscuse ea nu ar fi fost deloc atent cu servitorii sau cu chiriaşii lui.

Polly se opri în faţa ultimei uşi.

— Dar când doamna Halstead a făcut febră, doamna Bailey a considerat că e mai bine să-i trimită acasă, împreună cu cealaltă servitoare. Sunteţi nişte îngeri c-aţi venit. Slavă Domnului că doctorul Howston v-a trimis. Tânăra clipi în timp ce lacrimi de oboseală şi îngrijorare i se adunară în ochii obosiţi. Nu ştiam ce să fac.

— Nu doctorul Howston ne-a trimis, spuse mama lui Faith. Şi se pare că nici el nu a ştiut ce să facă.

Femeia trecu de servitoare, deschise uşa şi intră în cameră.

Mirosul de boală o luă pe Faith pe nepregătite. Fata aproape vomită, acoperindu-şi nasul şi gura cu mâna. Dar mama ei se duse spre pat, anii întregi de experienţă în care îi îngrijise pe cei bolnavi din sate şi servise în consiliile spitalelor din Londra o făcuseră să nu fie surprinsă de ceea ce le întâmpinase. Însă emoţia din ochi îi dădea de gol îngrijorarea.

Mary Halstead era întinsă în pat. Picături de transpiraţie îi acopereau pielea roşie, iar părul ei negru i se revărsa peste umeri. Era pe jumătate conştientă, dar faţa şi buzele îi erau atât de palide că păreau albe. Gura i se mişca fără să spună nimic, din cauza halucinaţiilor provocate de febră, iar femeia strângea pătura ca şi cum viaţa ei depindea de asta.

Mama lui Faith ridică mâneca lui Mary, punând capăt unui blestem.

— Doctorul Howston i-a luat sânge, doamnă, zise

Polly, ezitând să se apropie de pat.

— Observ.

— A spus că lipitorile sug boala din corp, că îndepărtează sângele otrăvit şi opresc febra.

Când mama lui Faith ridică una din sticlele de pe noptieră, servitoarea adăugă:

— Pastile cu chinină, doamnă.

Apoi ridică a doua sticlă.

— Împreună cu calomel. Deci a fost şi curăţată?

— Da. După lipitori, ca să se asigure că toată otrava din ea a fost eliminată. Vocea servitoarei căpătă un aer de autoritate şi o nuanţă de mândrie. Când a făcut febră prima oară, i-am dat nişte rădăcină de rubarbă pregătită chiar de mine, pentru purificare. Doctorul Howston a spus că cel mai probabil i-am salvat viaţa.

— E bine de ştiut, bombăni mama, în timp ce-şi puse mâna pe fruntea lui Mary să vadă ce febră avea. Pentru că doctorul Howston aproape a omorât-o.

Servitoarea făcu ochii mari.

— Doamnă?

— Unde e copilul? interveni Faith, înainte ca mama ei să spună ceva care s-o facă pe săraca fată să se simtă şi mai rău. Marchizul a spus că femeia are un copil.

— În infirmerie, sus. Doamna Bailey îl supraveghează.

Mama se uită la Faith.

— I-ai pe el şi pe doamna Bailey, dar ţine-i pe amândoi în hol, da?

— Da, mamă.

Faith luă lumânarea lui Polly şi se duse în grabă la etajul doi. Copilul, care nu avea mai mult de un an, dormea în patul lui, în timp ce doamna Bailey sforăia pe scaunul de alături. Faith o trezi, apoi luă bebeluşul în braţe şi îl duse jos.

Când se întorsese în cameră, cu bucătăreasa adormită alături, mama ei îl trimisese deja pe servitor să-i aducă o găleată cu apă, luase păturile de pe corpul lui Mary şi încerca să-i dea jos cămaşa de noapte. Era însă prinsă într-o discuţie cu Polly care tot trăgea cămaşa la loc.

— Ventilaţia e cheia, îi spuse mama ei, care, pentru moment, renunţase la cămaşa de noapte şi se dusese să deschidă fereastra să iasă mirosul de boală şi să intre aerul rece al nopţii.

— O, nu, doamnă, nu faceţi asta!

Polly tresări şi se duse spre fereastră s-o închidă.

Mama deschise a doua fereastră, iar Faith crezu că Polly era să aibă un atac de apoplexie chiar acolo.

— Nu deschizi niciodată ferestrele?

— Nu noaptea, doamnă. Aerul nopţii omoară. Toată lumea ştie asta!

— Nu toată lumea.

În timp ce Polly încă-şi făcea griji din cauza ferestrelor, femeia se întoarse să o dezbrace pe Mary, ceea ce îi provocă un nou val de griji lui Polly.

— În timpul zilei deschizi ferestrele?

— Bineînţeles.

Polly trase un cearceaf peste Mary să o acopere şi mama îi permise.

— Şi când soarele se ascunde în spatele unui nor, închizi toate ferestrele?

— Nu, răspunse Polly nesigură, neştiind în ce direcţie se îndrepta ducesa.

— De ce nu, dacă nu luminează soarele? Deci e logic că lipsa soarelui nu are nimic de-a face cu calitatea aerului. Acum, adu nişte cearceafuri noi.

— Doamnă?

Polly încă procesa teoria că aerul nopţii nu era mai rău decât al zilei.

— O să înmuiem cearceafurile în apă şi o s-o acoperim cu ele. Trebuie să scădem febra, altfel o să moară.

Tocmai atunci, servitorul trecu cu găleata cu apă pe lângă Faith şi intră în cameră.

— Marcus, pune-l pe John să te ducă înapoi la conac şi spune-i doamnei Olsen că am nevoie de câteva găleţi cu gheaţă. Sunt sigură că se găseşte la conac.

Şi Faith era sigură, ştiind valoarea pe care o avea Elmhurst Park. Deşi, în acea perioadă, nu era sigură că mai

rămăsese gheaţă, oricât de bine reparase Stephen moşia. Când servitorul ieşi, mama se întoarse spre Polly.

— Cearceafuri! Repede!

Polly ieşi în grabă din cameră. Apoi mama ieşi pe hol să-l vadă pe băieţelul care se afla în siguranţă în braţele lui Faith. Bebeluşul se trezise şi acum plângea cât îl ţineau plămânii.

— Hai, ţipă cât vrei, micuţule, spuse mama în timp ce-l luă de la Faith. Asta înseamnă că eşti puternic şi sănătos, fără semne de febră. Aşa şi vreau să rămâi. Se uită la femeia mai în vârstă. Deci dumneata eşti doamna Bailey?

Femeia încuviinţă şocată.

— Da, doamnă.

— Ai intrat în cameră de când doamna Halstead a făcut febră?

— Nu, doamnă. Se uită în cameră la femeia care stătea întinsă pe pat. L-am ţinut pe copil departe de febră.

— Foarte bine. Atunci du-te jos în bucătărie şi fă o supă. Dădu bebeluşul înapoi bucătăresei. Când se întoarce birjarul, cere-i lui Marcus să aducă supa şi lui John spune-i să vă ducă la conac. Vreau să stai acolo împreună cu copilul.

— Da, doamnă.

Femeia coborî scările şoptindu-i bebeluşului să nu mai plângă, dar plânsetele lui continuară să se audă.

Apoi mama o luă pe Faith în braţe şi o îmbrăţişă strâns câteva clipe, mulţumindu-i lui Dumnezeu şi sorţii că propria ei familie era sănătoasă. Apoi îi dădu drumul şi se întoarse lângă pat.

Luă sticla cu calomel şi o aruncă pe geam.

— Gata cu purificările, spuse ea în timp ce se spăla pe mâini. Şi gata cu lipitorile.

— Şi gata cu doctorul Howston, spuse Faith, arcuindu-şi sprânceana.

— Aşa cum am zis, gata cu lipitorile, repetă mama ei şi se întinse spre geanta pe care o adusese tocmai din Hartsfield şi în care ţinea medicamente şi bandaje.

Era geanta pe care tatăl ei încercase, fără succes, să

o convingă s-o abandoneze. Însă în urmă cu cinci ani renunţase şi îi cumpărase o geantă nouă de piele ca s-o înlocuiască pe cea veche pe care mama lui Faith o avea de când se căsătoriseră. Faith ştia că mama ei călătorea mereu cu geanta şi că avea un loc special pe holul din faţă de la Hartsfield Park şi Brambly House, unde geanta era mereu pregătită.

Mama scoase un borcănel şi o cană mică din lut.

— Vapori de acid azotat, explică ea în timp ce făcu amestecul. Încă spera că Faith va renunţa la îngrijitul animalelor şi va începe să lucreze cu oameni. Paisprezece grame de acid vitriolic încălzit. Aşeză cana peste lampa de pe noptieră. Puţin câte puţin adaugă la acidul cald douăzeci şi opt de grame de salpetru pudrat.

Adăugă al doilea ingredient şi vapori roşii se ridicară din cană. Apoi se plimbă prin cameră, fluturând cana să umple aerul cu mirosul său puternic.

Faith tuşi şi îşi acoperi nasul.

Mama se strâmbă şi îndepărtă cana.

— Miroase groaznic, dar o ajută să respire mai bine.

Polly intră în cameră cu braţele pline de ce păreau să fie toate cearceafurile de la conac, laolaltă cu câteva furate din casele pentru invitaţi, ca să fie sigură. Cu Faith şi Polly care o ajutau, mama ei băgă cearceafurile într-o găleată, îmbibându-le cu apă rece, apoi le întinseră pe corpul fierbinte al lui Mary.

Mama îi dădu găleata goală lui Polly.

— Mai adu apă.

Polly o ascultă, iar Faith se întrebă dacă servitoarea se răzgândise şi nu mai era recunoscătoare pentru sosirea lor.

Îngrijirile mamei ei păreau să dea rezultate. Sub stratul de cearceafuri ude, Mary se mai liniştise. Buzele ei nu se mai mişcau şi un oftat îndelung se revărsa dintre ele.

— O să fie bine? şopti Faith.

— O să vedem de dimineaţă. În seara asta o s-o răcorim şi o să încercăm să oprim febra, spuse mama ei încet, în timp ce se aşeză pe scaunul de lângă pat şi puse o

cârpă umedă pe fruntea lui Mary. Mai întâi folosim cearceafuri ude, apoi gheaţă, dacă e nevoie. O să încercăm şi să o convingem să bea nişte supă să-şi păstreze forţa dacă devine lucidă.

— Şi…? întrebă Faith, temându-se să verbalizeze cele mai mari temeri ale ei.

Şi dacă nu devine lucidă? Dacă nu se opreşte febra?

— Şi ne rugăm.

Capitolul 9

Faith auzi cum orologiul de la intrare anunţă ora exactă, zgomotul răsunând în întreaga casă. Era miezul nopţii. Al doilea pe care-l petrecuse acolo. Luptându-se cu un căscat extenuat, se ridică din scaun şi se întinse, apoi o privi pe femeia din pat. Mary se simţea mai bine de când veniseră noaptea anterioară, dar tot era copleşită de boală. După ce o acoperiseră în mod constant cu cearceafuri ude şi la un moment dat chiar o acoperiseră cu un strat subţire de gheaţă când mama ei se temuse de ce era mai rău, temperatura femeii începuse în sfârşit să scadă.

Deja la apus, starea fetei se îmbunătăţise îndeajuns de mult cât Faith să insiste ca mama ei să se ducă la conac să se odihnească. De asemenea, îi trimisese tatălui ei un mesaj, că aveau să stea mai mult decât se aşteptaseră. Deşi era epuizată, mama o refuzase iniţial. Femeia acceptase doar după ce Faith insistase să îi verifice pe Jeremy şi ceilalţi din casă şi promisese că avea să se întoarcă de dimineaţă la prima oră. Apoi Faith o trimisese pe Polly la culcare, să recupereze somnul pierdut, şi se pregătise să stea de veghe peste noapte.

Însă Mary nu devenise încă complet lucidă şi, în confuzia provocată de febră, striga numele lui Stephen şi întreba de fiul ei. De fiecare dată când făcea asta, Faith o ţinea de mână şi-i vorbea cu blândeţe, asigurând-o că Jeremy era în siguranţă şi că Stephen era pe drum.

— Daniel… şopti Mary. Daniel.

Neştiind ce să-i spună ca s-o aline, Faith o strânse uşor de mână, până când Mary adormi la loc.

La auzul numelui pronunţat cu atâta durere şi dezolare, chiar şi în delirul ei, Faith simţi fiori de gheaţă pe spate. Faptul că îl iubise cu atâta disperare, iar acum îl vedea în fiecare zi pe fiul lui care-i reamintea de iubirea pierdută… Faith nu credea c-ar fi suportat aşa ceva. Dar oare nu se întâmpla ceva asemănător cu ea şi cu Stephen, după ce pierduse iubirea şi viitorul pe care l-ar fi putut avea alături de el?

Numai că Stephen nu-i fusese luat, ea îl ţinea la distanţă să nu-i frângă inima din nou. Însă fiecare oră care trecea aducea cu sine durerea pierderii, o durere atât de intensă că era convinsă că inima ei fusese din nou sfărâmată, doar că de data asta de mâinile ei laşe. Ce proastă fusese! Încercase să se convingă cu disperare că luase decizia corectă când îi respinsese propunerea, doar că acum nu mai era aşa sigură de asta. Acum că era la Elmhurst Park şi văzuse cu ochii ei ce schimbări făcuse Stephen în viaţa lui, auzise poveşti de la Polly despre ce bărbat bun devenise, începuse să aibă îndoieli că mai era nemernicul care fusese cândva.

Oamenii se puteau schimba, nu-i aşa? Tatăl ei îi spusese că da şi că războiul îi schimba cel mai mult. Oare era posibil ca Stephen să se fi schimbat destul cât să nu mai fie bărbatul care o rănise atât de tare? Oare nu mai era un crai lipsit de inimă, care se culca cu fiecare femeie disponibilă pe care o întâlnea, ci un bărbat care avea să-şi dea inima şi corpul numai ei?

Neputând să mai stea locului nici măcar o clipă, Faith se ridică în picioare şi se plimbă prin cameră. Era epuizată. Ba nu, trecuse de stadiul acela. Nu reuşea să se odihnească nici măcar când Mary dormea. Încercând să se lupte cu oboseala fizică şi cu emoţiile care o nelinişteau, se hotărî să-şi ocupe timpul pregătind încă o cană de aburi roşii, măsurând cu atenţie ingredientele pe care i le arătase mama ei…

Zgomotul unor paşi greoi întrerupse tăcerea.

— Mary! răsună vocea lui Stephen, în timp ce el urca scările şi înainta pe hol.

Faith scăpă cana din mână şi obiectul se vărsă pe jos, iar inima îi sări în gât. Bărbatul se opri la uşă şi privirea îi ateriza pe silueta femeii din pat, apoi se îndreptă spre Faith. Pe faţă i se citi mai întâi uimirea că o găsea acolo, după care îngrijorarea pe măsură ce înainta în cameră. Se duse lângă pat, se aşeză pe scaunul de lemn şi o luă pe Mary de mână. Încruntat, o atinse pe obraz, iar Faith era convinsă că încă mai simţea febra care o acaparase.

— Mary… Mary, sunt Stephen, spuse el încet. Îşi mută mâna spre fruntea ei şi se încruntă, îngrijorat. Sunt aici. Mă auzi? O să am grijă de tine, îţi promit. Mary?

Niciun răspuns. Stephen oftă şi îi dădu drumul la mână.

Apoi se întoarse, ridicându-şi privirea epuizată spre Faith.

— Cum e? Privirea lui era sumbră. Vreau să ştiu adevărul.

— E mai bine, spuse Faith, care rămăsese într-un capăt al camerei, deşi nu voia decât să alerge în braţele lui şi să-i ceară iertare. Acum e mai liniştită, dar nu i-a dispărut încă febra.

Bărbatul încuviinţă.

— Doctorul e aici?

— Nu, spuse ea, în timp ce ridică cana, o puse într-o parte şi se şterse emoţionată pe un prosop. Dar mama a îngrijit-o de aseară.

— Unde e Jeremy? Teama i se simţi în voce. Şi el e bolnav?

Tânăra simţi un junghi când văzu îngrijorarea lui pentru băiat. Dacă putea să ţină atât de mult la un copil care nici măcar nu era al lui…

— E bine. Îşi tot ştergea mâinile în prosop ca să nu le întindă spre el. E la conac, cu mama.

Stephen răsuflă uşurat şi îşi frecă fruntea.

— Am venit aici în clipa în care am primit mesajul. Nu

m-am mai oprit şi la casă. Epuizarea i se citea pe faţă. Mi-era frică să nu fie prea târziu.

— Ştiu, zise ea încet, cu ochii înlăcrimaţi de la compasiunea lui. Cum putuse să aibă dubii în privinţa lui? Dar acum eşti aici, doar asta contează.

Faith se uită în altă parte pentru ca Stephen să nu vadă vinovăţia pe care o simţea.

Fusese atât de proastă! Acum ştia cât de mult se schimbase Stephen, văzuse cu ochii ei ce făcuse bărbatul cu moşia. Văzuse şi oboseala şi îngrijorarea pe care le avea Stephen pentru Mary şi fiul ei. Nu mai era acelaşi băiat care-i frânsese inima odată.

Acum era bărbatul pe care-l iubea şi pe care mereu avea să-l iubească.

Şi distrusese totul când îl refuzase. Nu avea cum să-l învinovăţească pentru că o ura din cauza asta.

— Dar asta nu e tot, spuse el încet. Se ridică şi se îndreptă încet spre ea, apoi îşi odihni palma pe obrazul ei şi îi ridică faţa, până când Faith se uita la el. De ce eşti aici?

— Pentru că ştiu cât de importantă e pentru tine.

— Şi tu eşti, şopti el.

Din cauza epuizării din ultimele două zile şi a propriei ei prostii din ultimii patru ani, Faith nu reuşi să-şi oprească o lacrimă, care-i alunecă pe obraz.

— Ţin la tine, Faith. Nu aş face niciodată nimic să te rănesc. Expresia lui se umplu de îngrijorare pentru ea şi îi şterse uşor lacrima cu degetul mare. Te rog să crezi asta.

Tânăra nu-şi putu controla şuvoiul de lacrimi provocate de cuvintele lui tandre.

— Îmi pare atât de rău, Stephen, zise ea între plânsete. Îmi pare atât de rău că nu te-am crezut, că am avut îndoieli…

Stephen o privi fără să spună nimic. Tăcerea apăsătoare era întreruptă numai de bătăile puternice ale inimii ei, fiecare, un junghi dureros de teamă şi pierdere.

— Dacă poţi, te rog să mă ierţi. Faith îşi apăsă mâna pe piept ca şi cum şi-ar fi putut controla teama din ce în ce mai mare că-l pierduse înainte să fie cu adevărat al ei.

Vorbi atât de încet, că vorbele erau o simplă şoaptă: Dacă îţi pasă câtuşi de puţin de mine…

— Îmi pasă, mai mult decât ştii. Îi prinse faţa între mâini şi îşi coborî capul ca să-i atingă buzele de ale lui. Dar nu pot să te iert când…

— Domnişoară! Am auzit zgomote!

Polly intră în cameră, iar Stephen se îndreptă imediat. Menajera tânără se opri şi-l privi. Pe faţă îi apăru un zâmbet luminos de uşurare, în timp ce făcu o reverenţă.

— Stăpâne! Apoi o văzu pe Faith şi se încruntă când îi observă lacrimile. Domnişoară?

Faith se îndepărtă de el. Când se întoarse, îşi şterse lacrimile şi văzu îngrijorarea lui Stephen pentru ea. Dar bărbatul nu o iertase, iar inima ei se frânse din nou.

— Polly, spuse Stephen. Mulţumesc că eşti aici.

— Ce bine că v-aţi întors, sire. Polly se duse la pat s-o examineze pe Mary. Am fost copleşiţi. Doctorul Howston a venit ieri-dimineaţă. Eu o supravegheam şi doamna Bailey avea grijă de Jeremy, când au venit Lady Faith şi Excelenţa Sa. I-au salvat viaţa.

La auzul complimentului, Faith se strădui să-şi păstreze demnitatea. Nu voia decât să se ghemuiască până când dispărea durerea. Până când putea să sorteze toate emoţiile care o stăpâneau şi să mai salveze ceva din inima ei.

— Ce mai facem, domnişoară? întrebă Polly, ca şi cum Faith ştia toate răspunsurile la întrebările vieţii. Cât de departe de adevăr era asta!

Fata dădu din cap, iar privirea i se înceţoşă din cauza lacrimilor.

— Nu pot… Pur şi simplu nu pot…

Înghiţi cu greutate şi încercă să tempereze valul de emoţii care ieşeau la suprafaţă şi epuizarea care pe care o simţea.

— Te rog să ai grijă de doamna Halstead, zise ea, în ciuda nodului sufocant din gât. Am nevoie de aer. Trebuie să respir şi…

Ieşi din cameră păşind în holul întunecat şi grăbindu-

se printre umbrele tăcute. Respira sacadat, iar inima îi bătea cu putere. Nu ştia unde se ducea, doar că trebuia să plece şi să pună o distanţă cât mai mare între ea şi Stephen.

Ajungând la capătul holului, deschise uşa unei camere pentru oaspeţi şi intră. Se ţinu strâns de spătarul unui scaun, ca şi cum era singurul lucru din lume care o împiedica să se prăbuşească. Fusese atât de proastă, iar acum nimic nu mai putea fi reparat.

— Faith? şopti el, îngrijorat.

Fata se încordă când Stephen intră în cameră, apoi închise uşa în urma lui. De ce nu o lăsa pur şi simplu în pace? Nu-şi dădea seama cât de greu era pentru ea să fie în aceeaşi cameră cu el, ştiind că distrusese totul între ei? Nu avusese încredere în el, nu fusese dispusă să creadă că se schimbase…

Acum că ştia adevărul, era prea târziu.

— Te rog, pleacă, şopti ea.

Nu reuşea să-şi găsească vocea în spatele durerii care pulsa în ea şi a realizării a tot ce pierduse.

— Nu o să fac asta, o asigură el în timp ce înainta. Eşti tristă şi ţin prea mult la tine să te las să plângi singură.

Se opri în spatele ei. Nu o atingea, dar era destul de aproape încât Faith să-i simtă căldura corpului.

— Ţii la mine? şopti ea, cuvintele zguduind întunericul.

Nu îndrăzni să spere…

— Foarte mult.

Fata închise ochii pentru a-şi opri lacrimile.

— Dar ai spus că nu poţi să mă ierţi.

— Pentru că nu e nimic de iertat.

Faith suspină şi se întoarse spre el. Nu-i venea să creadă.

— Nu mă urăşti? Pentru felul în care te-am refuzat, pentru toate lucrurile groaznice pe care le-am zis…

— Nu aş putea niciodată să te urăsc, Faith. O învălui cu braţele şi o trase spre el, aproape. Ştiu cât de dificilă a fost pentru tine întoarcerea mea. O mângâie pe spate. Cât

te-am rănit înainte, cât de mult te derutez acum. Eu sunt cel care trebuie să fie iertat.

Faith oftă. Inima ei era prea plină ca să găsească cuvintele potrivite pentru a exprima ce simţea, cât de mult îl iubea. Nu putu decât să-l strângă aproape. Mereu.

— Vreau o viaţă cu tine, un cămin şi copii. Stephen îşi lipi obrazul de părul ei şi afecţiunea acelei mici atingeri o cutremură pe Faith. Îţi promit că o să fiu soţul pe care-l meriţi şi că o să-ţi fiu credincios în toate modurile posibile.

Faith îşi ridică capul de la pieptul lui şi se ridică pe vârfuri să-l sărute. Stephen închise ochii, bucurându-se de tandreţea sărutului ei.

— Faith, draga mea, am stricat lucrurile rău cu tine, cu Mary, Jeremy, Daniel.

— Nu e vina ta, şopti ea, fiecare cuvânt fiind un val de izbăvire pentru amândoi. Nimeni nu e de vină, şi cu siguranţă nu tu.

Cum era posibil ca ultimii patru ani să fi fost vina cuiva? Mama avea dreptate. Ce putere avea cineva cu adevărat asupra inimii sale? Trebuia să fie naivi să creadă că emoţiile puteau fi controlate. Cât de bine cunoscuse chiar ea adevărul acela! Dacă şi-ar fi putut controla inima, nu s-ar fi îndrăgostit de Stephen în urmă cu mulţi ani şi nu s-ar fi îndrăgostit iar de el când se întorsese.

Slavă Domnului că o făcuse!

— Niciodată nu am vrut să te rănesc, mărturisi el, în timp ce o săruta pe obraz, faţă, buze. Fiecare sărut era plin de regret şi o făcea să-şi dorească să-i ia durerea. Nu voiam decât să te fac fericită.

Cu o bătaie emoţionată a inimii, dar convinsă de dragostea pe care o simţea pentru el, Faith îi luă faţa în mâini.

— Atunci fă-mă fericită, şopti ea, atingându-i buzele cu ale ei. Fă dragoste cu mine.

Stephen o fixă cu privirea, în timp ce inima îi bătea cu putere şi stomacul i se întorsese, dintr-odată, pe dos.

— Să ştii că o fac, şopti el în timp ce-i scotea agrafele din păr.

Faith închise ochii, în timp ce el îşi plimba degetele printre şuviţele ei, întinzându-i valurile pe spate, într-o perdea mătăsoasă.

— Te iubesc, şopti el.

Faith deschise dintr-odată ochii. Uimită, îl privi cu buzele despărţite, ca şi cum nu-i venea să creadă ce îi spusese, iar uimirea îl răni pe Stephen.

Îi dăduse atât de puţine motive să aibă încredere în el de-a lungul anilor. Dar era hotărât să-i demonstreze cât de mult se schimbase, cât de multă nevoie avea de ea ca să-şi vindece sufletul. Şi, cel mai important, cât de mult o iubea. Toate începând din seara aceea.

— Acum patru ani, te-am luat de-a gata, continuă el, şi am fost un fraier pentru că n-am recunoscut cât de mult însemnai pentru mine şi ce pierdeam dacă plecam. Prietenia ta, o sărută pe un obraz, afecţiunea ta, o sărută din nou, de data asta pe vârful nasului. Isteţimea ta şi tandreţea. Două săruturi pe pleoape, iar inima lui aproape se sfărâmă când gustă lacrimile sărate. Iubirea ta.

Îşi plimbă lent buzele peste ale ei. Faith oftă sub sărutul lui, iar Stephen ştiu că, în sfârşit, era a lui. Inima lui tresări cu bucurie.

— Când a murit Daniel şi Mary a pierdut şansa unui viitor cu el, mi-am dat seama cât de preţioasă e viaţa. Şi mi-am jurat că voi îndrepta totul. Că voi avea grijă de Mary şi îl voi proteja pe fiul lui Daniel şi reputaţia lui, că voi găsi un mod de a te convinge că m-am schimbat. Că nu mai eram acelaşi bărbat, ci unul demn de tine. Fu cuprins de incertitudine, în timp ce-i privea faţa în umbră. Faith nu-i spusese încă… Crezi că ai putea găsi în inima ta iubire pentru mine, Faith?

— Te iubesc, şopti ea, fiecare cuvânt fiind o mărturisire tremurândă. Mereu te-am iubit.

Stephen râse fericit, o ridică în braţe şi o învârti, apoi o sărută apăsat.

Sub buzele ei înfometate, râsul lui se transformă într-un geamăt de dorinţă. Dumnezeule, cât aşteptase asta, să audă acele cuvinte din gura ei şi s-o simtă în braţele lui,

oferindu-i de bunăvoie dragostea fizică a corpului ei şi iubirea vindecătoare a sufletului ei. Faith îl strânse în braţe şi părea că nu mai voia să-i dea drumul niciodată. Ceea ce era perfect pentru el.

O duse în braţe spre pat. Când o aşeză cu atenţie pe saltea, se aplecă să îi sărute buza de jos şi inspiră geamătul ei de plăcere, care îl făcu să tremure aşa tare că degetele lui se împiedicară când începură să deschidă nasturii corsajului ei. Acum nu mai avea cum să dea înapoi. Nu puteau decât să meargă înainte. Spre viitor. Împreună.

Îi dădu rochia jos, apoi se desfătă în timp ce-i dădea lenjeria jos, bucată cu bucată. În timp ce straturile cădeau şi dezvăluiau pielea mătăsoasă, le săruta şi şoptea întruna cât de frumoasă era pielea ei şi cât de mult o iubea.

Când Faith rămăsese numai în cămăşuţă şi ciorapi, Stephen întrerupse un sărut apăsat ca să stea lângă pat şi să o privească. Dumnezeule, era o adevărată privelişte în lumina lunii care intra pe fereastră şi se revărsa pe pat! Atât de frumoasă, atât de delicată… Ca un înger care-l lăsa fără aer. Faith îl privi curioasă în timp ce-şi scotea hainele şi îşi aruncă haina şi pantalonii pe care-i purta tocmai din Londra. Nu ar fi avut de unde să ştie că Faith avea să-l aştepte aici ca o dorinţă împlinită.

Stephen îşi scoase ghetele şi le aruncă una câte una pe podea, urmate de lavalieră şi vestă. Când îşi trase cămaşa peste cap, dezvăluindu-se de la talie în sus, o auzi ţinându-şi respiraţia. Privirea ei se plimbă peste el şi Stephen o lăsă să-l privească. Faith era încă inocentă, iar gândul că-i oferea lui inocenţa ei îi făcu inima să-i bată cu putere, atât din cauza emoţiei, cât şi din cauza unei plăceri egoiste.

Lent, atent să nu o emoţioneze şi mai mult, Stephen îşi deschise pantalonii şi îi împinse în jos până când rămase complet gol. Cât de mult putea ea să vadă la lumina lunii, în timp ce privirea i se plimba peste el? Stephen nu ştia, dar când se băgă în pat lângă ea şi îşi lipi corpul de al ei, Faith respira sacadat, nu de teamă, ci de dorinţă.

— Eşti atât de frumoasă, Faith, şopti el, plimbându-şi

mâna peste şoldul ei şi în josul piciorului.

Când degetele îi alunecară pe sub tivul cămăşuţei şi o ridică uşor, Faith tremură.

— Şi tu, şopti ea, cuvintele ei tremurânde fiind întâmpinate de un râset din partea lui.

— Nu pot să-ţi spun de câte ori am stat în pat şi am visat că o să fiu cu tine.

Ca s-o mai relaxeze, când tivul ajunse în partea de sus a coapselor, Stephen o sărută pe gât şi îi simţi pe buze pulsul.

— Aş vrea să nu o fi făcut, recunoscu ea.

El se rezemă pe un braţ şi o privi, nedumerit.

— De ce nu?

Ochii ei coborâră spre buzele lui, nu neapărat pentru că voia să fie sărutată, ci pentru că voia să evite contactul vizual.

— Nu o să mă ridic niciodată la nivelul fanteziei tale.

— Nu, spuse el, în timp ce-i trasa buzele cu vârful degetului. Eşti mult mai frumoasă decât mi-am imaginat vreodată.

Înainte ca Faith să-l poată contrazice, Stephen o sărută, de data asta desfătându-se în dulceaţa ei şi stârnind dorinţa care ardea deja în ea. Când îi dădu jos cămăşuţa, lăsând-o goală, între ei nu fu nici urmă de agitaţie sau stângăcie. Faith nu încercă să se acopere, nici măcar atunci când privirea lui se plimba peste ea în lumina lunii.

— Atât de frumoasă, repetă el, nevenindu-i să creadă, îşi plimbă mâna peste corpul ei, oprindu-se uşor peste sânii ei şi apoi coborând spre buclele moi care-i păzeau feminitatea. Era ca un înger.

O sărută tandru pe un sfârc, din nou şi din nou, până când acesta se întări. Nu putu să reziste şi îl supse uşor.

— Stephen! scânci Faith, ridicând mâinile spre capul lui.

Reacţia ei îl făcu să râdă, apoi supse din nou, de data asta cu mai multă putere. Faith gemu şi se arcui sub el, lipindu-şi sânii de el.

— Atât de dulce, şopti el, în timp ce degetele ei se

plimbau pe ceafa sa, încurajându-l.

În timp ce continuă să facă asta, cu mâna îi mângâia celălalt sân şi îl masa. Îi tachină sfârcul să se întărească la fel ca primul, apoi îl acoperi cu buzele ca să-l guste. Era perfectă. Caldă şi mătăsoasă, atât de incredibil de dulce. Tot ce avea ea îi alina sufletul îndurerat. Bănuise că Faith îl va vindeca aşa cum nimeni altcineva nu reuşise şi când simţi fericirea care-i creştea în piept, ştiu că avusese dreptate. Numai Faith, numai această uniune tandră a corpului şi a sufletului lui cu al ei.

Fiecare sărut şi fiecare atingere a sânilor ei o făcea să tresară sub el. Scânci încet şi îşi legănă şoldurile, iar Stephen aproape gemu când simţi excitaţia care o stăpânea şi care-i era atât de necunoscută lui Faith că nu ştia cum să ceară ce voia corpul ei.

Dar el ştia şi avea să-i ofere totul. Mâna îi alunecă prin triunghiul de bucle, iar degetele lui simţiră căldura umedă a pliurilor ei. O mângâie…

— Stephen, gemu ea, apoi renunţă la toate inhibiţiile când îşi îndepărtă picioarele şi îi prinse limba între buze, sugându-i-o, la fel cum făcuse şi el cu sfârcurile ei.

Stephen se întări imediat şi nu-şi dori decât să o facă a lui.

Faith a lui. Acum şi întotdeauna.

În timp ce o mângâia, simţea că ia foc cu fiecare atingere îndrăzneaţă a buzelor şi a limbii ei în gura lui pentru a se bucura de intimitatea minunată a sărutului lor. Sunetele ameţitoare pe care le scotea şi gemetele de dorinţă îl umpleau şi-l făceau să vrea să o audă gemând de plăcere şi ţipând de pasiune. Stephen întrerupse sărutul şi se dădu mai departe să o privească şi să-i vadă emoţiile de pe chip în momentul în care îşi strecură două degete în căldura ei mătăsoasă.

— O! Faith se tensionă pentru o clipă, apoi se relaxă. Oftă îndelung, în timp ce el continuă să o mângâie înăuntru. Dumnezeule…

Stephen o sărută pe tâmplă.

— E bine?

— Dumnezeule… Da… Foarte bine, răspunse ea între gâfâituri.

— Foarte, repetă el zâmbind, în timp ce o privea cum închide ochii şi se bucură de nevoia din ce în ce mai intensă din ea, atât de puternică încât o simţea pulsând în degetele lui.

Degetul lui îi căută miezul ascuns printre bucle. Îl frecă încet, iar Faith tresări, sexul ei încordându-se în jurul degetelor lui şi cerând eliberare. Era atât de strâmtă, caldă şi alunecoasă… Nu-i venea să creadă câtă încredere avea în el. Era atât de deschisă şi de vulnerabilă în faţa lui. La fel cum nu-i venea să creadă cât de frumoasă era şi cât de mult o iubea.

— Faith, şopti el şi o atinse din nou în locul sensibil, de data asta apăsând destul de tare cât să o facă să geamă şi mai tare.

Braţele ei se înfăşurară în jurul gâtului lui ca să-l ţină aproape, şi coapsele ei tremurară.

— Draga mea Faith.

O frecă din nou şi un val de plăcere o copleşi într-o eliberare zguduitoare. Corpul ei se încordă în jurul corpului lui, apoi deveni moale sub el pe saltea, buzele ei despărţindu-se şi gâfâind să recupereze aerul pe care el i-l furase.

Expresia de bucurie pură de pe faţa ei aproape îi veni de hac. Stephen îi şopti, în ciuda nodului din gât.

— Te iubesc, draga mea.

Se ridică pe braţe şi se aşeză în leagănul coapselor ei întinse. Tremura tot de emoţie şi nevoie când aşeză capul erecţiei lui la intrarea ei, oprindu-se să se bucure de un alt sărut. Nu se va bucura de acea primă unire cu ea decât o dată şi voia s-o savureze să şi-o poată aminti mereu.

— Faith a mea… îngerul meu… *Viaţa mea.*

Cu un oftat plin de dorinţă, îşi coborî şoldurile şi se afundă în ea.

Faith închise ochii şi îşi ţinu respiraţia în timp ce corpul lui cald, tare, îl umplu atât de lent şi atât de afectuos pe al ei. Se întinse să-l primească, feminitatea ei deja

sensibilă gâdilând-o plină de dorinţă cu fiecare penetrare şi retragere. Fiecare pătrundere a corpului lui mergea şi mai adânc decât înainte şi, de fiecare dată, el o săruta. Tandreţea lui incredibilă o făcu să lăcrimeze. Niciodată nu crezuse că un bărbat putea să fie aşa.

Nu, asta se întâmpla doar datorită lui. Nici un alt bărbat nu ar fi putut-o face să se simtă atât de frumoasă şi dorită cum o putea face el, atât de feminină şi atrăgătoare, atât de iubită.

Stephen se opri, închise ochii şi îi şopti numele în timp ce-şi coborî buzele să le acopere pe ale ei. Apoi o pătrunse cu totul.

Faith icni din cauza durerii ascuţite, iar corpul ei îl înlănţui pe al lui.

Când Stephen începu să-şi mişte şoldurile în penetrări constante, disconfortul dispăru, fiind înlocuit de o dorinţă care creştea din ce în ce mai mult. Aceeaşi dorinţă o acaparase şi când Stephen o mângâiase cu degetele, şi cât de minunat fusese! Dacă putea să-i facă asta doar cu mâna nici nu-şi putea imagina ce putea să-i facă cu corpul.

Era rai adevărat. Faith îşi lăsă capul pe spate şi se arcui sub el.

El scoase un sunet de plăcere. Îşi înfăşură braţele în jurul ei şi începu să o pătrundă din ce în ce mai adânc. Aceeaşi tensiune copleşitoare de dinainte o străbătu, dar de data asta, era mult mai intensă. Îşi încorda fiecare muşchi din corp, de la degetele de la picioare până-n vârful capului. Faith îi întâmpină fiecare penetrare, dorind mai mult, având nevoie de mai mult. Dorinţa care pulsa în ea creştea.

Eliberă un ţipăt şi un val de plăcere o străbătu. Lumea din jur dispăru. Nu simţea decât orgasmul sublim care pulsa prin ea şi bucuria că avea corpul acoperit de al lui. Când pulsul îi încetini şi sângele nu-i mai răsuna în urechi, îi simţi buzele la ureche, şoptindu-i cât de mult o iubea.

Faith nu putea decât să se agaţe de el, în timp ce Stephen continua să o pătrundă. Braţele ei erau înfăşurate în jurul gâtului lui, iar gleznele unite pe spatele lui. Pe

măsură ce ritmul lui se înteţea, la fel se întâmpla şi cu intensitatea unirii, şi fiecare penetrare era acum mult mai intensă.

Cu un geamăt stins, Stephen o pătrunse adânc şi rămase acolo o fracţiune de secundă, apoi, cu o zdruncinătură, se revărsă în ea. Când îşi reveni, o sărută tandru pe buze. Ochii lui luciră în lumina lunii în timp ce o privea, corpurile lor fiind în continuare unite, iar inimile bătându-le cu putere în piept.

— Te iubesc, Faith, îi şopti el, gura lui fiind atât de aproape de a ei, că Faith tremura la fiecare respiraţie care îi mângâia buzele. O să-ţi demonstrez că-ţi merit iubirea, că mereu o să te protejez. O sărută. Şi o să-mi petrec restul vieţii făcându-te fericită.

Fata clipi, ca să-şi îndepărteze lacrimile, şi îi şopti:

— Deja ai făcut-o.

Stephen o sărută, lent şi tandru, apoi se aşeză lângă ea. Faith se cuibări în braţele lui, nedorind să plece din îmbrăţişarea caldă. Trase pătura peste ei, ca să ţină la depărtare frigul nopţii, şi Faith îşi odihni palma de pieptul lui şi se desfătă cu puterea inimii lui care-i bătea sub degete.

Soarta le dăduse o a doua şansă la dragoste, iar viitorul pe care aveau să-l creeze împreună era unul fericit, un cămin şi o familie.

Familie. Se încordă. Ştia cum se făceau copiii…

— Nu ne-am protejat, şopti ea, iar ruşinea îi înroşi obrajii. Stephen îi zâmbi.

— Cu siguranţă nu am făcut-o.

Culoarea pală din obraji deveni o roşeaţă în toată regula. Faith îşi odihni obrazul de pieptul lui, ca să-şi ascundă faţa. Se temu că Stephen îi va putea vedea reacţia chiar şi la lumina lunii şi avea să-şi dea seama cât de fericită o făcea gândul că poate rămăsese însărcinată cu copilul lui.

— Presupun că va trebui să mă faci un bărbat cinstit şi să te căsătoreşti cu mine, altfel reputaţia mea o să fie distrusă, o tachină el cu solemnitate. De acum nu o să mai

pot purta rochii albe.

Faith vru să-l lovească, dar el îi prinse mâna şi i-o ridică la buze. O sărută în palmă, apoi începu să-i sugă fiecare deget în parte, până când Faith tremură. Toată tachinarea dintre ei dispăru.

— O să te căsătoreşti cu mine, Faith, o asigură el, în timp ce buzele i se mutau de la un deget la altul, declanşându-i o nouă dorinţă între picioare şi făcând-o să se întrebe cât trebuiau să aştepte până puteau face dragoste din nou. O să fii soţia mea, marchiza mea şi mama copiilor mei. Îşi plimbă buzele spre interiorul încheieturii lui. Mereu o să fiu soţul tău devotat. O sărută pe braţ, pe cot. În toate privinţele.

Cu un oftat de fericire, Faith îşi odihni obrazul pe pieptul lui.

— În toate privinţele, repetă el.

Un zâmbet fericit îi apăru pe buze când şopti:

— Soţul meu.

Fluturi agitaţi îi dansau în stomac gândindu-se la asta şi la ce tocmai se întâmplase. Fusese absolut minunat. Acum ştia de ce surorile ei mai mari îşi priveau soţii cu ochi visători, de ce părinţii ei insistaseră ca ea şi surorile ei să se căsătorească din dragoste. Iubirea era divină!

Inima ei era atât de plină că se întrebă cum de nu îi explodase. Niciodată nu fusese mai fericită ca acum când ştia că Stephen o iubea, că urmau să se căsătorească şi să-şi petreacă restul vieţii împreună. Era absolut minunat. Trebuiau însă să aibă grijă, nu erau căsătoriţi încă şi Dumnezeu să-i ajute dacă vreunul din părinţii ei i-ar fi prins împreună. Iar… Dar în acel moment, Stephen era complet al ei.

Stephen Crenshaw era în sfârşit al ei.

Nu aşa îşi imaginase povestea lor de dragoste, dar până la urmă, iubirea înflorise între ei.

Aveau atâtea de discutat, printre care şi să-i ceară tatălui ei permisiunea de a se căsători cu ea. De data asta formal, aşa cum se aştepta ducele de la el. Dar toate astea puteau să aştepte. În acel moment, nu-i păsa decât să fie

cu el.

Faith îşi odihni obrazul de pieptul lui, închise ochii şi se desfată cu plăcerea delicioasă de a fi în braţele lui. În braţele lui, alinată de cântecul inimii lui, Faith adormi liniştită.

Capitolul 10

Stephen o privea pe Faith cum doarme.

Albastrul nopţii dispăru pe măsură ce lumina răsăritului se revărsa prin fereastră şi se juca cu trăsăturile delicate ale feţei ei. Pielea ei mătăsoasă şi obrajii înalţi, genele cu nuanţe roşii care stăteau închise, buzele rozii uşor depărtate, părul revărsat pe pernă… Dumnezeule, era frumoasă chiar şi când dormea! Lui Stephen nu-i venea să creadă că Faith chiar era a lui, că o iubea deschis pentru tot restul vieţii şi că fiinţa ei afectuoasă şi minunată i se oferise noaptea trecută.

În scurt timp, vor trebui să se trezească şi să se îmbrace. Ducesa avea să se întoarcă repede să aibă în continuare grijă de Mary, iar el trebuia să meargă în vizită la conac să-i informeze pe angajaţi de sosirea lui şi să-l verifice pe Jeremy.

Pentru moment însă, nu era nicio grabă să părăsească căldura patului.

Însă dorinţa din el era prea puternică ca s-o lase să doarmă. Aveau să fie logodiţi oficial din clipa în care va putea vorbi cu ducele, dar la cum le ştia pe mama lui şi a ei, logodna avea să însemne săptămâni de planificare a nunţii şi nicio ocazie de a fi singur cu Faith. Râse. Dat fiind felul în care plecase de la Hartsfield în urmă cu două zile, Strathmore avea să se asigure de asta. Aveau să treacă luni întregi până când Faith va fi din nou în braţele lui.

Dar în acel moment erau împreună şi nu voia să rateze niciun moment.

Îşi plimbă degetul peste obrazul ei şi îi şopti numele.

Faith tresări, dar nu se trezi. Cu un mic junghi de vinovăţie că voia să o trezească, când Faith fusese atât de epuizată noaptea de dinainte, îşi plimbă degetul mare peste buza ei de jos.

Fata deschise ochii şi îl privi adormită şi confuză, ceea ce trimise un val de căldură prin el. Era clar că nu-şi amintea încă de ce nu se trezise în dormitorul ei de acasă sau de ce dormeau împreună în acelaşi pat, încă goi sub pături…

Apoi Faith zâmbi, iar ochii i se limpeziră, cu o licărire puternică.

— Bună dimineaţa.

Stephen se aplecă să o sărute.

— O dimineaţă foarte bună, îi şopti, în timp ce braţul ei se înfăşură în jurul gâtului lui, trăgându-l mai aproape.

Stephen o sărută îndelung, savurând gustul ei dulce. În timp ce ea îi răspundea la sărut şi se relaxa sub el cu un oftat, Faith îşi plimbă degetele prin părul lui, înteţind dorinţa care creştea încet în el. Stephen zâmbi. Voia să se trezească aşa în fiecare dimineaţă, iar în scurt timp, chiar avea să facă asta.

— Ai dormit bine? întrebă ea.

Mâna lui Stephen alunecă sub pătură şi o mângâie.

— A fost destul de odihnitor. Îi mângâie sânii cu palma, lent, ştiind că probabil încă mai avea dureri. Salteaua a fost moale, şopti el în timp ce-i ciupea sfârcul. Acesta se întări imediat, amintindu-şi plăcerea pe care i-o putea oferi. Păturile călduroase.

— Un bărbat cald, îl corectă ea, începând să respire sacadat de la excitaţie.

Stephen îi zâmbi, fiind mai fericit decât fusese vreodată în viaţa lui. Mâna lui îi părăsi sânul să se strecoare mai jos.

— Femeie mătăsoasă.

Atât de mătăsoasă şi de ademenitoare şi, pentru moment, doar a lui ca s-o savureze.

O mângâie în partea de jos a abdomenului, degetele lui atingând-o seducător pe buclele feminine.

— Şi tu, iubito? Ai dormit bine?

— Da, oftă ea, apoi gemu când Stephen o mângâie între picioare. O, da…

Bărbatul privi plăcerea care-i juca pe faţă când Faith închise ochii şi îşi ţinu respiraţia la atingerile lui intime. Nu voia s-o rănească, culcându-se atât de repede cu ea, dar Faith era deja udă de dorinţă şi pregătită pentru el. Iar corpul lui îl dorea pe al ei.

— Ai dureri mari?

Îngrijorarea i se presără în voce, căutând orice semn de disconfort de pe faţa ei în timp ce degetele lui o tachinau.

— Nu, răspunse ea. E atât de bine.

Stephen mormăi. Era foarte bine. Neputând rezista, o mângâie mai apăsat, atingând-o mai adânc.

— Şi aici?

Fata îi răspunse cu un sunet pe jumătate geamăt, jumătate scâncet. Mâna ei alunecă între ei şi o puse pe penisul lui, apoi îl mângâie uşor, mişcare care îl făcu să tremure.

— Şi tu?

O altă atingere lungă, lentă, de data asta mult mai îndrăzneaţă, apoi Stephen închise ochii. După aceea, Faith îl întrebă ceva atât de încet că Stephen abia o putu auzi. Întrebarea ei fu inocentă, complet opusă modului obraznic în care Faith îi oferea plăcere.

— Te doare aici?

Degetul ei mare trecu peste capul lui, într-o explorare curioasă a corpului lui şi îl tachină acolo unde începuse deja să se adune umezeala.

— Sau aici?

Stephen îşi pierdu controlul şi o sărută apăsat, cuprinzându-i buzele cu un sărut feroce, care o făcu să se arcuiască sub el…

La uşă se auzi o bătaie.

— Milord?

Mai multe bătăi, mai puternice şi mai insistente, în timp ce Polly continuă să-l strige.

— Sire. Treziţi-vă, vă rog!

Faith făcu ochii mari.

Stephen îşi puse un deget peste buzele ei, într-o avertizare să nu spună nimic, apoi strigă peste umăr.

— Sunt treaz. Ce e?

— E vorba de doamna Halstead, sire. I-a scăzut febra!

Stephen răsuflă uşurat.

— Slavă Domnului!

— Vă cheamă, domnule. Am venit după dumneavoastră.

Faith inspiră adânc.

— Am nevoie de o clipă să mă îmbrac. Du-te după Lady Faith, zise el, în timp ce-i făcu cu ochiul fetei. Doarme undeva la parter.

— Da, domnule!

Se auziră paşi care se îndepărtau.

— Eşti groaznic, îl certă Faith în şoaptă.

Stephen îşi arcui o sprânceană.

— Ai prefera să ne găsească împreună, aşa? Cu un ultim sărut apăsat, Stephen se dădu jos din pat. Luă pantalonii de pe podea şi îi trase pe el. Aşa ar trebui să câştigăm câteva minute. Îşi trase cămaşa peste cap. Mă duc la Mary şi tu poţi să vii când ai terminat să te îmbraci.

Faith se ridică şi-şi trase pătura peste ea ca să-şi ascundă goliciunea. Ceea ce era păcat, din punctul lui de vedere. Deşi dacă mai rămânea acolo încă un minut, cu ea arătând aşa, nimic nu ar fi putut să-l ia de acolo.

— Eşti groaznic de priceput să ascunzi femei goale, comentă ea rapid, îngrijorarea citindu-i-se pe faţă.

— Nu te uita la mine aşa. Stephen îndrăzni să se joace cu focul când se aplecă peste pat. Chiar dacă m-am schimbat, încă-mi amintesc cum să fiu un crai.

Stephen trase cearceaful şi dezvălui un singur sân voluptuos şi o sărută pe sfârc. Când acesta se întări sub buzele lui, Stephen gemu şi oftă.

— O să-mi fie dor să fiu crai.

Faith îl lovi din nou. El râse, se feri şi îşi luă restul hainelor de pe podea.

În timp ce îşi închidea vesta, îi zâmbi şi ieşi cu grijă pe hol. Când ajunse în camera lui Mary, era îmbrăcat pe jumătate respectabil, deşi era încă prăfuit de la drumul din ziua precedentă. Încercă să-şi oprească zâmbetul. Probabil că Faith îl iubea dacă îl considera atrăgător chiar şi aşa de şifonat.

Se opri în uşă.

— Mary?

Femeia deschise ochii şi inima lui tresări.

— Stephen, mormăi ea, eşti aici…

Cu un oftat de uşurare, bărbatul înaintă şi se aşeză pe scaunul de lângă pat. Se întinse după mâna ei.

— Slavă Domnului că te simţi mai bine. Mi-am făcut griji.

Tânăra îi zâmbi slăbită.

— Nu ai fost singurul.

Pe hol se auziră paşi.

— Domnule! Nu o găsesc pe Lady Faith nicăieri.

— Ciudat. Expresia lui rămase impenetrabilă, cu excepţia unei zvâcniri de buze. Ai verificat şi în bucătărie?

Paşii se îndepărtară.

Privind-o pe Mary cu un amestec de uşurare şi simpatie, Stephen îşi puse mâna pe fruntea ei, apoi zâmbi. O aştepta o recuperare lungă, dar acum fruntea îi era rece la atingere şi îi revenise culoarea în obraji.

Cu un zâmbet recunoscător, Mary îl strânse de mână, dar gestul care trebuia să-l asigure de forţa ei nu făcu decât să sublinieze cât de slăbită era. Încercă să se ridice.

— Unde e Jeremy? În vocea ei se simţi panica. Jeremy!

Stephen o luă de umeri şi o aşeză încet pe perne.

— E bine. E la conac.

Femeia încuviinţă şi se lăsă jos, panica dispărând, dar nu şi intensitatea.

— Vreau să-l văd.

— O să-l vezi, o asigură el pe un ton cât mai liniştitor posibil. În curând. Acum trebuie să te odihneşti şi să-ţi recuperezi puterile.

Mary clipi rapid în timp ce lacrimile i se strânseră în

ochi.

— Mi-a fost atât de frică. Am avut coşmaruri…

— Erau de la febră, spuse el încet.

Mary dădu din cap.

— Am crezut că o să mor. Îl strânse de mână, iar Stephen simţi o durere în piept, deoarece nu-i putea face teama să dispară. Mi-a fost atât de frică. Nu pentru mine, ci pentru Jeremy. Ce-ar fi făcut dacă mi se întâmpla ceva? Cum supravieţuia dacă mă pierdea şi pe mine?

Şi pe ea. Şi pe tatăl lui.

— M-ar fi avut pe mine, spuse Stephen. Mereu.

— Mulţumesc, Stephen, şopti ea. Tot ce avem e datorită ţie. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără tine sau cum o să ne revanşăm vreodată.

— Nu trebuie să vă revanşaţi, o asigură el. Apoi adăugă încet, în ciuda nodului din piept, declanşat de consecinţele a ce oferea… Cred c-ar trebui să rămâi la Elmhurst şi să nu pleci, aşa cum am plănuit.

Mary dădu din cap, slăbită.

— Nu pot să fac asta. Tu trebuie să te căsătoreşti şi să ai copii, iar ultimul lucru de care are nevoie un cuplu proaspăt căsătorit sunt zvonuri scandaloase că ţii o amantă în grădină. Asta dacă tatăl ei e de acord să te căsătoreşti cu ea.

Stephen îşi încordă maxilarul la doza brutală de realitate. Avea dreptate. Cât Mary rămânea la Elmhurst, Strathmore nu ar fi fost niciodată de acord ca Faith să se căsătorească cu el.

— Nu-mi pasă de zvonuri şi de neadevăruri.

Deşi nu ştia cum avea să-l convingă pe Strathmore să-i împărtăşească ideea.

— Mie îmi pasă şi soţiei tale o să-i pese.

— Femeia cu care o să mă căsătoresc o să fie puternică. Nu o să lase zvonurile să o deranjeze.

Faith era prea puternică să lase bârfele să o oprească din a obţine ce voia. Stephen simţi căldură în piept, deoarece în sfârşit, îl voia pe el.

— E posibil să nu o facă, zise Mary, cu regret în voce,

dar nici nu merită ca cea mai fericită perioadă din viaţa ei să fie pătată din cauza mea.

Stephen simţi vinovăţie în piept.

— Nu o să te las să pleci, Mary, nu atâta timp cât nu ai pe nimeni care să te îngrijească.

— Nu poţi nici să ne ţii aici, şopti ea. Soţia ta ar fi la mijloc. Aşa vrei să începeţi viaţa împreună?

— Nu aşa…

Privirea ei se îndreptă spre uşă, iar Stephen îşi ridică privirea.

Faith stătea acolo şi, pentru câteva secunde lungi, nimeni nu mişcă. Inima lui bătea cu putere. De cât timp era acolo? Cât auzise? Judecând după expresia întunecată de pe faţa ei palidă, fusese acolo destul timp cât să audă prea mult.

Forţându-şi un zâmbet pe faţă, fata intră în cameră. Cine ştia ce gândea, dacă regreta deja noaptea trecută şi promisiunea că se va căsători cu el.

Stephen se ridică şi le prezentă încet.

— Mary, ea e femeia care te-a îngrijit. Lady Faith Westover. Faith… Stephen ezită când fata se apropie de el. Ea e Mary Halstead.

Mary se ridică şi se sprijini de perne.

— Mulţumesc c-ai avut grijă de mine. Îţi datorez viaţa mea.

— Nu a fost chiar aşa disperată situaţia, răspunse Faith cu zâmbetul pe buze.

O minciună evidentă, menită să o facă pe Mary să se simtă mai bine.

— Şi Jeremy? Ai avut grijă şi de el?

— Nu, mama a avut.

Privirea lui Mary se mută între Stephen şi Faith, ca şi cum era în căutarea unor răspunsuri.

— Deci ştii cine sunt? Ţi-a spus Stephen?

— Da, eşti femeia pe care a iubit-o Daniel. Faith inspiră adânc şi şopti: îmi pare atât de rău că l-ai pierdut.

— Mulţumesc, şopti Mary, nereuşind să-şi găsească vocea în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

— Daniel ar fi fost foarte mândru de Jeremy, zise Faith, care se aşeză pe scaunul de lângă pat. E un băieţel frumos.

Un zâmbet larg apăru pe faţa ei.

— E greu de stăpânit, dar e isteţ.

— Abia aştept să îl cunosc mai bine, şi pe tine.

— Şi eu, milady.

Femeia zâmbi blând, iar atmosfera încărcată dintre ele se risipi.

— Te rog, spune-mi Faith.

Stephen le privi în timp ce vorbeau despre Jeremy şi cât de nebunatic era, chiar şi pentru vârsta lui, şi cât de agitată era Polly pentru a ei.

Cu frecare zâmbet şi râset din partea lui Faith, Stephen simţea cum pieptul îl apăsa din ce în ce mai tare. Cum nu mai putea sta în cameră, ieşi pe hol şi se opri doar când ajunse la scări, unde se rezemă de balustradă şi inspiră adânc.

Faith şi Mary… Niciodată nu se gândise cât de întrepătrunse aveau să devină vieţile lor. Ştiuse că zvonurile despre Mary şi el aveau să afecteze decizia lui Faith de a se căsători cu el. Dar ştiind cât de puternică era Faith, se concentrase să îi recâştige iubirea oricum. Crezuse că o putea muta pe Mary, garantându-i viaţa pe care ar fi avut-o dacă Daniel nu ar fi murit, şi putea astfel îndepărta zvonurile. Cu timpul, bârfele ar fi dispărut complet.

Dar Faith avusese dreptate în ziua aceea, la jocul de pall mall, că doar prin faptul că-i dădea o casă nouă lui Mary nu se va putea rupe de umbra tinereţii lui petrecute fără minte. Cât de ironic fusese răspunsul ei că şi el trebuia să se căsătorească. Doar că ea nu ştiuse că Stephen se hotărâse deja să facă asta cu ea. Crezuse că asta va rezolva problemele.

Crezuse cu atâta putere asta, că pusese la cale un picnic în grajd, singura lui intenţie fiind de a o cere în căsătorie.

Se înşelase atât de mult. Să le rezolve problemele? Problemele lor abia începeau. Era însă un lucru pe care-l

ştia cu siguranţă. Acum că Faith era a lui, nu avea de gând să-i mai dea drumul. Indiferent ce trebuia să facă să se asigure de asta.

*

Când Mary adormi liniştită, Faith ieşi din cameră, s-o lase să se odihnească şi să-l găsească pe Stephen. Noaptea trecută, în braţele lui, crezuse că mai aveau multe de discutat înainte să înceapă noua lor viaţă împreună. Acum, între ei se ridica un munte şi Faith nu reuşea să vadă cealaltă parte.

Îl văzu pe Stephen şi se opri. Stătea în capul scărilor, rezemat de balustradă ca şi cum o aştepta, cu braţele încrucişate şi privirea în podea. Îmbrăcat în aceleaşi haine pe care le purtase în Londra, cu părul răvăşit de somn şi un început de barbă, Faith nu-l văzuse niciodată atât de neîngrijit. Sau atât de chipeş. Sau de tulburat.

Când Stephen îşi ridică privirea, Faith se apropie şi păşi în îmbrăţişarea lui. Cei doi se luară în braţe.

— Mary o să fie bine, îi spuse ea.

— Slavă Domnului, şopti el, în timp ce buzele lui se odihneau pe părul ei. Apoi inspiră adânc şi spuse încet: Să ştii că are dreptate. Prezenţa ei aici doar o să ne provoace probleme. Dar nu pot să-i zic să plece, nu fără cineva care să aibă grijă de ea.

— Nu, nu poţi, încuviinţă ea, atât de încet, că vorbele ei nu erau decât o respiraţie îndurerată.

Faith simţi o durere în piept din cauza situaţiei imposibile în care se aflau. Mary şi Jeremy nu puteau fi lăsaţi fără protecţie. Erau prea vulnerabili. Boala femeii demonstrase asta. Chiar şi dacă Stephen i-ar fi dat o casă şi i-ar fi mutat pe altă proprietate de-a lui, tot ar fi avut nevoie de cineva care să-i ajute. Ce ar fi făcut Mary dacă făcea din nou febră? Sau Jeremy? Cine avea să aibă grijă de ei?

— Poate să stea aici, şopti ea, deşi ştia ce însemna asta pentru căsătoria lor, despre cât de dificil avea să fie viitorul pentru ei.

Un bărbat care-şi petrecuse viaţa sfidând societatea şi pe fiica unui duce... Societatea avea să saliveze pur şi simplu pentru ocazia de a-i face să se prăbuşească. Dar nu-i păsa, nu atâta timp cât avea iubirea lui Stephen.

— Ce contează e că suntem împreună. După ce ne căsătorim, toată lumea o să vadă ce mariaj plin de iubire avem şi...

— Şi vor continua să creadă că e amanta mea, spuse el frustrat. Cu atât mai rău că o etalez pe sub nasul soţiei mele, ţinând-o aici. Nu te-aş expune niciodată la genul ăsta de bârfe. O luă de bărbie şi îi săltă capul ca să-l privească. Privirea îi era fixată pe ea. Iar zvonurile doar s-ar intensifica pentru că a trebuit să ne căsătorim în secret.

Faith avea ochii înceţoşaţi de lacrimi, neînţelegând.

— De ce ne-am căsători în secret?

— Pentru că Strathmore nu ţi-ar da niciodată binecuvântarea să te căsătoreşti cu mine atâta timp cât ea e aici.

Avea dreptate, iar brutalitatea acelui adevăr îi provocă durere. Tatăl ei nu ar fi fost niciodată de acord cu mariajul lor. Dar nici nu aveau să se căsătorească în secret, nu-l putea sfida pe tatăl ei. Niciodată nu-i va întoarce pe cei doi bărbaţi pe care-i iubea cel mai mult unul împotriva celuilalt.

— Atunci ce putem să facem?

Bărbatul dădu din cap.

— Trebuie să mă asigur că Mary şi Jeremy sunt îngrijiţi când pleacă de la Elmhurst. Nu există alt răspuns.

Faith se apropie mai mult de el, odihnindu-şi obrazul de pieptul lui şi încercând să găsească alinare în bătăile inimii lui. Erau puternice. Constante. Băteau cu putere pentru ea. Sunetul îi aducea atâta linişte, dar acum, când ştia ce puteau pierde dacă soarta funcţiona împotriva lor, fiecare bătaie nu făcea decât să-i intensifice îngrijorarea.

Faith şopti:

— Vreau să te ajut. O să găsim o cale să rezolvăm totul. Îl luă de mâini. Împreună.

Dar cuvintele lui o lăsară fără aer.

— Nu în treaba asta, Faith. Nu ţi-aş cere aşa ceva.

O teamă teribilă că îl pierdea o lovi, chiar şi când se afla în braţele lui. Teama ei era atât de mare că tremură când Stephen îşi ridică mâna pentru a o mângâia pe obraz.

— I-ai spus lui Mary că femeia cu care te căsătoreşti o să fie puternică. Aşa că lasă-mă să fiu puternică pentru tine. Stephen dădu din cap.

— Asta e responsabilitatea mea. Nu o să ţi-o transmit ţie. Ironia o apăsă pe suflet. De câte ori, de când se întorsese Stephen, se rugase pentru dovezi că acesta se schimbase, că nu mai era nemernicul care fusese odată? Că devenise bărbatul pe care-l putea iubi cu tot sufletul şi inima? Acum obţinuse dovada că Stephen devenise un bărbat bun şi responsabil, unul care nu i-ar fi abandonat niciodată pe Mary şi fiul ei când aveau nevoie de el. Unul care îi respecta dorinţele de a face lucrul corect, chiar şi cu preţul propriei lui fericiri. Iar Faith refuza să îl lase să facă acel sacrificiu.

— Vreau să te ajut, spuse ea cu blândeţe, dar cu o insistenţă care venea din adâncul sufletului.

Stephen era acum al ei şi refuza să renunţe la el, mai ales după seara trecută. Mai ales acum, când ştia cât de mult o iubea.

— Aşa că spune-mi ce pot să fac… Cum putem să reparăm asta?

Stephen ezită, apoi inspiră adânc şi şopti:

— Am o idee, dar sunt şanse mici.

Faith vru să-l liniştească, aşa că se ridică pe vârfuri să-l sărute. Fu o simplă atingere a buzelor, dar Faith gustă o lume de speranţă în acel sărut şi îi luă faţa în mâini.

— Spune-mi.

Chiar în timp ce îi spunea planurile lui, Faith nu era sigură că avea să funcţioneze, dar trebuiau să încerce pentru că viitorul ei cu Stephen era în cumpănă.

Capitolul 11

Oldham Village, Lancashire
O lună mai târziu

Stephen bătu la uşa din faţă a casei familiei Llewellyn.

Lângă el, Mary îl ţinea pe Jeremy strâns în braţe şi era atât de emoţionată, că nu spunea nimic. La fel cum nu-i spusese nimic important pe parcursul călătoriei de cinci zile de la Elmhurst Park până acolo.

În ultima lună, Stephen trimisese mai multe scrisori familiei Llewellyn, explicându-le despre Mary, Daniel şi Jeremy. Băiatul avea nevoie de bunicii lui. Mary avea nevoie de ajutorul lor, oricât erau dispuşi să o ajute. Îi datorau lui Daniel şi lor înşişi să-l primească pe copil în viaţa lor.

Nu primise răspuns la niciuna din scrisori.

Dar Stephen refuza să renunţe, nu putea renunţa, din moment ce era vorba despre viitorul lui Faith. O puse pe Mary să scrie chiar ea câteva scrisori, inclusiv descrieri lungi ale lui Jeremy şi a jucăriilor lui preferate, cum băieţelul începea să meargă şi să vorbească, faptul că îi plăcea să i se cânte ca să adoarmă şi să fie dus pe câmp să vadă animalele. Tânăra chiar inclusese o şuviţă din părul lui şi o amprentă a mânuţei lui.

În urmă cu o săptămână venise şi răspunsul. Să îi lase în pace şi să lase fantoma fiului lor să se odihnească. Aşa că Stephen făcu singurul lucru pe care îl mai putea face. Îi urcă pe Mary şi pe Jeremy în trăsură şi traversă cu ei Anglia, ca să-i aducă la uşa familiei Llewellyn. Dacă refuzau să-şi recunoască nepotul, atunci s-o facă în faţa lui.

Lovi cu pumnul în uşă.

— Stephen, spuse Mary încet. Erau primele cuvinte pe care i le adresase direct de când trăsura plecase în acea dimineaţă de la han, când îi spusese că era nebun şi că planul lui nu avea să aibă niciun rezultat. Nu ar trebui să facem asta, nu aşa. Hai să ne întoarcem la han şi…

— Nu.

Atacul frontal asupra duşmanului funcţiona cel mai

bine ca element surpriză, iar Stephen nu se putea gândi la o surpriză mai mare decât sosirea neanunţată a nepotului lor.

— O să facem asta. Dacă tot refuză să-l recunoască, atunci o să-i facem să te privească în ochi în timp ce le ţii nepotul în braţe.

Mary îşi muşcă buza de jos, temătoare, gest pe care Stephen îl ignoră. Datorită lui Faith.

În luna de când o văzuse ultima oară, golul din pieptul lui devenise insuportabil. Nu dormise bine, nu avea apetit, nu se putea concentra pe conducerea marchizatului, nu-şi mai putea călări calul de teamă că avea s-o ia spre Hartsfield Park. Şi chiar dacă trimisese atâtea scrisori familiei Llewellyn, nu îi putea trimite nici măcar una lui Faith. Părinţii ei nu i-ar fi permis, având în vedere modul în care părăsise Hartsfield.

Singura lui consolare era încercarea continuă de a-i ajuta pe Mary şi Jeremy. Tocmai de aceea era acolo. Se săturase de aşteptat. Venise momentul să forţeze o rezoluţie. Membrii familiei Llewellyn nu erau oameni răi. Stephen îi cunoscuse bine datorită prieteniei cu Daniel, mai întâi la Harrow, apoi la universitate, iar odată chiar petrecuse o vacanţă scurtă acolo. Şi-i amintea ca fiind afectuoşi şi prietenoşi, dedicaţi muncii grele şi unul altuia. Dar nu ştia cum îi schimbaseră ultimii doi ani în care îşi jeliseră fiul. Spera că suferinţa nu le întărise inimile cu totul.

Uşa se deschise, iar bărbatul care era şi majordom, şi servitor îl salută politicos.

— Da?

— Stephen Crenshaw, marchizul de Dunwich. Am venit să-i vedem pe Sir Geoffrey şi Lady Llewellyn.

Bărbatul se tensionă când îi auzi numele.

— Da, Excelenţă!

Privirea bărbatului se îndreptă apoi spre Mary.

— Şi dumneavoastră, doamnă?

— E însoţitoarea mea, răspunse Stephen brusc.

Fără să se uite la Mary, ştiu că femeia dădu ochii peste cap, exasperată şi convinsă că încercarea lui era

inutilă.

— Da, domnule. Bărbatul păru uimit de tăcerea lor, în timp ce făcu un pas în spate să-i lase să intre în casă. Pe aici.

— E ruşinos, îl certă Mary încet, după ce servitorul îi conduse în salon, apoi le luă hainele şi pălăriile. Îţi foloseşti titlul să dai buzna aşa.

— Măcar e util la ceva, mormăi el.

Ignorându-i replica sarcastică, Mary îl aşeză pe Jeremy pe canapea să-i dea jos haina şi pălăria. După patru zile petrecute în trăsură şi în camere mici de han, băiatul se tot foia, dorind să fie lăsat jos ca să exploreze salonul mare.

— Simt că-i luăm cu asalt. Venim neinvitaţi şi fără să anunţăm, când ne-au spus deja să-i lăsăm în pace… O să fim aruncaţi afară.

— Fie ce-o fi, Mary, bombăni el serios.

Se simţea însă la fel de neliniştit ca băieţelul şi începu să se plimbe prin cameră.

Mary scoase un miel de pluş din buzunarul pelerinei şi îl mişcă în faţa copilului.

— Dacă planul tău nu va funcţiona şi ne vor refuza privindu-ne în ochi? Puse jucăria în mâinile întinse ale copilului. Ce facem atunci?

— Nu ştiu.

Dar ştia cu siguranţă că nu avea să renunţe, pentru că alternativa… Ei bine, nu exista nicio alternativă.

Mary se aşeză lângă Jeremy, iar băiatul se târî în braţele ei, apoi se întoarse să se aşeze în poala ei, ţinând în continuare jucăria de pluş în mâini. O ridică la gură şi începu să o ronţăie de ureche. Mary îşi privi fiul şi dragostea îi lumină faţa.

În timp ce-i privea, o dorinţă puternică îl străpunse cu atâta putere pe Stephen că-l lăsă fără aer. Voia aceeaşi apropiere cu propria sa familie. Cu Faith. Dar nu putea să se bucure de asta decât dacă îi convingea pe părinţii lui Daniel să îi accepte pe Mary şi pe Jeremy în viaţa lor. Totul depindea de întâlnirea aceea.

— Presupun că putem să sperăm la ajutor din partea

părinţilor mei. Mary luă mielul din mâinile lui Jeremy şi îl frecă de burta copilului până când băiatul izbucni în râs. Bineînţeles însă că e prea devreme să primesc veşti din India.

Acest lucru îi atrase atenţia lui Stephen, care se întoarse spre ea.

— Le-ai scris părinţilor tăi?

Zâmbetul de pe faţa lui Mary dispăru şi femeia aşeză mielul în poala lui Jeremy.

— A trecut atâta timp, s-au întâmplat atât de multe… Am hotărât că era momentul potrivit să încerc să mă împac cu ei.

Stephen simţi un nod de simpatie pentru ea. Relaţia apăsătoare cu părinţii ei din cauza lui Daniel şi a lui Jeremy o devastase. Fusese forţată să părăsească India înainte să se vadă că era însărcinată, nu reuşise să vindece rana dintre ei. Stephen era fericit că tânăra ajunsese într-un punct în care se simţea destul de sigură cât să-i contacteze, dar se ruga ca speranţele ei să nu fie năruite.

— Atunci sper să primeşti veşti de la ei cât de curând, îi zise el încet.

— Nu contează dacă nu o să se întâmple asta, pentru că m-am hotărât că o să continui să le scriu, indiferent ce răspuns primesc. Sau dacă nu primesc. Îi zâmbi. Îi asediez. Stephen ridică o sprânceană.

— Poftim?

— O să-i tot bat la cap până mă vor accepta din nou, cu tot cu defecte. Îl sărută pe Jeremy pe creştetul capului. Cu tot cu copil.

Planul ei îi câştigă admiraţia lui Stephen şi un zâmbet. Armata nu căuta strategi experţi unde trebuia. Ar fi trebuit să caute recruţi la un ceai.

— Ceea ce presupun că e exact ce ai plănuit şi pentru familia Llewellyn, să insişti până când vor ceda. Mary îi aruncă o privire ciudată. Dacă azi ne refuză, o să campăm în grădina lor cu trandafiri?

— Mă bucur că ţi se pare amuzant totul.

— Ba nu, răspunse ea încet. Deloc.

— Totul o să se rezolve, o asigură el.

Dacă repeta asta destul de des, poate avea s-o creadă.

— Şi tu? întrebă ea încet, cu o urmă de îngrijorare în voce. Totul o să fie în regulă cu tine?

— Bineînţeles că da. Trebuia să fie, pentru că era imposibil să trăiască fără Faith. Sunt bine.

Cu un oftat, tânăra dădu din cap.

— Te cunosc, Stephen, şi nu eşti deloc bine. Nu ai mai fost în apele tale de când Lady Faith a plecat de la Elmhurst Park. Inima lui tresări la auzul numelui ei.

— Nu e cazul să-ţi faci griji din cauza asta, răspunse el şi începu să se plimbe din nou, sperând că Mary avea să renunţe la subiect.

Ultima persoană despre care voia să vorbească acum era Faith. Nu când viitorul lui cu ea depindea de cum se desfăşurau următoarele câteva minute cu familia Llewellyn.

— Te priveşte pe tine, deci evident mă priveşte şi pe mine, pentru că ţin la tine, zise ea. Văd că Lady Faith înseamnă mult pentru tine.

— Bineînţeles că înseamnă. Ca şi restul familiei ei. Suntem prieteni.

— Sunteţi mult mai mult de atât, spuse ea în şoaptă, deşi nimeni nu ar fi putut să-i audă.

Stephen se simţi întors pe dos când îşi aminti noaptea petrecută în braţele lui Faith. Era ultimul lucru la care voia să se gândească în acea zi.

— Nu ştiu ce…

— O iubeşti. Mary zâmbi cu blândeţe în timp ce îşi demonstră ideea comentând: Numai un bărbat îndrăgostit ar fi atât de tulburat.

— Nu sunt tulburat, răspunse el, trecându-şi mâna frustrat prin păr.

Ce simţea era mult mai rău.

Judecând după privirea ei dezaprobatoare, era clar că Mary nu-l credea. La fel se uitase şi la Polly când aceasta încercase să se strecoare în sat să-l viziteze pe fiul fierarului.

— Am văzut cum vă priveaţi.

— Aveai halucinaţii de la febră.

Tentativa lui de a o tachina nu făcu decât să-i adâncească încruntătura.

— Nu trebuie să-ţi ratezi şansa de a fi cu ea din cauza lui Jeremy şi a mea sau pentru că te simţi vinovat de moartea lui Daniel.

Stephen se opri şi se întoarse cu spatele la ea, pentru ca Mary să nu-i vadă faţa.

Niciodată nu mai purtaseră această conversaţie, nu discutaseră despre motivele pentru care îi jurase să o ajute în urmă cu doi ani. Amândoi le ştiau, dar niciunul să le verbalizase. Până acum. Un val de vinovăţie şi suferinţă puse stăpânire pe el.

Privirea ei deveni mai blândă.

— Ai fost atât de bun că ne-ai ajutat atunci când nu trebuia s-o faci…

— Ba trebuia, spuse el, odihnindu-şi mâna pe poliţa şemineului.

— Ba nu. Moartea lui Daniel nu a fost vina ta.

Stephen închise ochii. Şi Faith îi spusese acelaşi lucru. Mereu avea să-l jelească pe Daniel, dar ştia în adâncul sufletului că luase decizia corectă când le spusese oamenilor lui să atace. Datorită iertării şi iubirii lui Faith, reuşise să accepte asta. Povara apăsătoare pe care o purtase încă de la moartea lui Daniel îi dispăruse de pe conştiinţă şi putea din nou să-şi privească serviciul în armată cu mândrie. Putea să privească spre viitor în loc să se lupte în mod constant cu fantomele trecutului. Dar putea să şteargă vinovăţia pe care o simţea pentru Mary şi Jeremy?

— Stephen, trebuie să-mi promiţi că orice s-ar întâmpla azi, o să te căsătoreşti cu ea. Nu aş suporta să ştiu că noi am fost motivul pentru care nu sunteţi împreună şi că eşti nefericit din cauza noastră.

Bărbatul nu putu să-i promită asta. Băiatul care fusese înainte să plece din Anglia ar fi profitat imediat de ocazia de a scăpa de responsabilitate şi de a obţine egoist

ce voia, indiferent cum îi afecta asta pe ceilalţi. Dar acel băiat dispăruse. Acum ştia preţul pe care trebuia să-l plătească pentru asta şi era dispus s-o facă.

Doar că nu se aşteptase ca preţul să fie Faith.

— Daniel a fost iubirea vieţii mele, recunoscu ea încet, în timp ce îl aduse pe Jeremy la el. Jelesc în fiecare zi, nu doar pierderea lui, dar şi pierderea vieţii pe care am fi putut s-o avem împreună, toţi ceilalţi copii pe care am fi putut să-i facem, casa pe care am fi construit-o.

Stephen se întoarse spre ea, iar durerea de pe faţa lui Mary îl lăsă fără aer.

— Sunt atâtea lucruri pe care cuplurile le iau de-a gata… Plimbările în grădină dimineaţa, pe care nu o să le mai facem niciodată, serile liniştite în faţa şemineului pe care nu o să le mai trăim niciodată. Un zâmbet trist îi apăru pe faţă. Aş da orice să mai petrec o singură după-amiază contrazicându-mă cu Daniel. Încercă să-şi oprească lacrimile. Nu o să mai am niciodată a doua şansă cu el. Dar tu, Stephen, tu ai o a doua şansă şi nu trebuie s-o ratezi. Aşa că trăieşte viaţa fericită pe care o meritaţi amândoi. Te rog.

Exact asta şi voia să facă. Voia să-şi devoteze restul vieţii făcând-o pe Faith fericită, râzând cu ea şi făcând-o să zâmbească. Faith merita un cămin iubitor şi o familie, plimbări toamna pe alei şi picnicuri în miezul nopţii şi toate animalele străzii pe care inima ei putea să le iubească. Dar nu putea face asta atâta timp cât era responsabil pentru Mary şi Jeremy.

Stephen dădu din cap.

— Şi dacă familia Llewellyn refuză să-l recunoască pe Jeremy ca fiind nepotul lui, dacă refuză să te ajute?

— Atunci te căsătoreşti oricum cu ea, în secret dacă trebuie, şopti ea. Lady Faith e mult mai puternică decât crezi. Zâmbi în timp ce-l pupă pe Jeremy cu tandreţe pe obraz… Când suntem cu oamenii pe care îi iubim, împreună putem să înfruntăm orice.

— Da, zise el, punându-şi mâna pe capul lui Jeremy şi pupând-o pe obraz. Tu clar ai demonstrat asta.

Uşa se deschise, iar Stephen simţi cum inima îi bate cu putere. În timp ce inspiră adânc, se întoarse spre părinţii lui Daniel.

— Dunwich! Sir Geoffrey intră furios în cameră, cu pumnii încleştaţi.

În urma lui, soţia venea încet. Femeia păli când îl văzu pe Jeremy.

— Sire, spuse Stephen respectuos bărbatului, deşi rangul lui era mai mare decât al acestuia. Îmi cer scuze că am venit fără să anunţăm…

— Nu ai niciun drept să fii aici, niciun drept să intri în casa mea aşa… Se înecă în cuvintele sale, în timp ce arăta cu degetul spre Mary, care îl strângea pe Jeremy în braţe. Cu ei.

Ignorând furia soţului ei, Lady Llewellyn se îndreptă încet spre Mary, cu atenţia fixată asupra băiatului.

— Aţi refuzat să-mi răspundeţi la scrisori şi aţi refuzat invitaţia la Elmhurst Park, îi reaminti Stephen. Nu mi-aţi dat de ales.

— Fiul meu a murit din cauza ta! strigă el.

Cuvintele îl străpunseră ca un cuţit prin inimă. Stephen acceptă furia bărbatului fără să reacţioneze, menţinându-şi faţa impenetrabilă, în ciuda durerii pe care o simţea. Trăise cu durerea copleşitoare a morţii prietenului său în ultimii doi ani şi înţelesese golul imens pe care îl lăsase absenţa lui Daniel în vieţile tuturor. Dar nu fusese pregătit pentru forţa vinei aruncate de părinţii lui Daniel pe umerii lui.

Însă ştia că furia se datora faptului că aceştia sufereau şi aveau nevoie să dea vina pe cineva, iar el era pregătit să accepte acea povară, dacă asta însemna că tatăl lui Daniel putea să facă faţă mai uşor morţii fiului său sau dacă asta îl ajuta să-i accepte pe Mary şi pe Jeremy.

Faţa lui Geoffrey era contorsionată de suferinţă.

— Şi o aduci pe femeia asta în casa mea, cu minciunile şi planurile ei să ne stoarcă de bani şi să distrugă reputaţia lui Daniel.

— Am adus-o ca s-o cunoaşteţi şi să vă întâlniţi

nepotul, îl corectă Stephen cu blândeţe.

— Băiatul ăla nu e al lui Daniel!

La strigătul lui, Jeremy ţipă şi începu să plângă. Mary îl legănă în braţe, gângurind încet, dar copilul simţea tensiunea din cameră şi refuză să se calmeze.

Faţa lui Lady Llewellyn se topi într-o expresie sfâşietoare de durere şi iubire când se opri în faţa lui Mary. Şopti:

— Dumnezeule, arată exact ca Daniel când era bebeluş.

Îşi întinse mâinile, într-o rugăminte tăcută.

Mary ezită o clipă, privirea ei mutându-se nesigură spre Stephen. Când acesta încuviinţă, tânăra îl puse pe Jeremy în braţele femeii. Strângând copilul la piept, Lady Llewellyn începu să plângă.

— Elizabeth, dă-i băiatul înapoi, îi ordonă Sir Geoffrey, însă vocea lui tremura şi, pentru prima oară, Stephen auzi suferinţa din spatele furiei bărbatului.

— E fiul lui Daniel, şopti ea.

— E un bastard ilegitim, protestă tatăl lui, vocea sa fiind presărată cu durere. Nu există nicio dovadă… nicio dovadă că Daniel şi ea… că el e…

— E fiul lui Daniel, repetă ea, întorcându-se să întâlnească privirea soţului ei. Uită-te la el! Chiar crezi că nu mi-aş recunoaşte propriul copil în el, fiul pe care l-am crescut la sân şi căruia i-am cântat să adoarmă în leagăn? Fiul pe care l-am privit crescând şi devenind bărbat? Acelaşi fiu pe care l-am trimis în India?

Bărbatul îşi lăsă umerii în jos, iar ochii îi luceau în timp ce spuse:

— Elizabeth…

— Destul… Destulă durere, destulă pierdere… Vreau ca totul să se termine acum. Îl strânse pe Jeremy la piept cu un braţ, în timp ce întinse către Mary celălalt braţ. Mi-am pierdut fiul. Nu o să-mi pierd şi nepotul.

Cei doi se priviră în tăcere, într-o comunicare tăcută pe care numai decenii de căsătorie plină de iubire o puteau crea. În acel moment, inima lui bătea cu putere şi îl durea

pentru toţi, iar Stephen ştiu că totul avea să fie bine.

— Geoffrey, şopti Lady Llewellyn, suferinţa de pe faţa ei fiind înlocuită de o expresie de iubire şi acceptare, vino să-ţi întâlneşti nepotul.

Capitolul 12

Hartsfield Park
O săptămână mai târziu

Stephen descălecă de pe cal şi îi aruncă hăţurile grăjdarului care veni prin ploaia rece de toamnă să-l întâmpine. Cerul era zguduit de tunete, iar Stephen privi sfidător norii gri. „Arată-mi tot ce poţi!” Pentru că numai o furtună venită din iad îl mai putea opri acum.

Cu o determinare de fier şi care îl ajutase să continue drumul aproape fără oprire de când îi lăsase pe Mary şi pe Jeremy cu familia Llewellyn, şi ultimele două zile în care trecuse prin ploi reci şi noroi, urcă scările din faţă şi trecu de majordomul fâstâcit, intrând în casă fără invitaţie şi fără să fie anunţat.

— Excelenţă!

Majordomul se grăbi după el, uimit de felul nepoliticos în care intrase Stephen. Şi mai rău, uimit de faptul că Stephen trecuse de holul de la intrare înainte să fie anunţat şi intrase direct în centrul casei.

Dar Stephen nu avea timp pentru amabilităţi.

— Strathmore! strigă el, lăsând ca acesta să fie anunţul sosirii sale.

Majordomul păli.

— Domnule, insist…

— Şi eu, Gibbs, îl întrerupse Stephen, dar nu încetini în timp ce-şi băga capul în fiecare cameră pe lângă care trecea.

Dacă şi ceilalţi din casa Westover erau ca majordomul, trebuiau să se obişnuiască cu el plimbându-se

pe holuri. Pentru că exact asta avea de gând să facă pentru mult timp de acum încolo. Se opri abia când ajunse în birou, iar inima i se opri în gât când îl găsi pe Strathmore în spatele biroului imens. Ignoră sângele care-i bubuia în urechi, la fel cum ignorase şi încercările frenetice ale majordomului de a-l opri, şi inspiră adânc, pentru curaj.

— Strathmore, comentă el când se apropie de duce cu încrederea unui bărbat care-şi ştia destinul şi nu se temea să-l trăiască… sau cu determinarea sumbră a unui bărbat care se îndrepta spre propria execuţie.

Bazat pe primirea rece pe care i-o oferi ducele, nu era sigur care variantă se potrivea.

Edward Westover refuză să se ridice să-l salute şi îl fixă cu privirea.

— Dunwich.

Stephen luă coşuleţul pe care-l purtase la cureaua din jurul umărului tocmai de la Elmhurst Park şi îl aşeză la colţul biroului. Strathmore nu spuse nimic, dar privirea lui se îndreptă suspicioasă spre coş când acesta se mişcă.

Stephen îşi aruncă pălăria udă majordomului, care rămăsese cu gura deschisă din cauza tupeului lui.

— Domnule!

Strathmore îi făcu semn lui Gibbs să iasă din cameră, înainte ca bărbatul să facă o criză de apoplexie chiar acolo, pe covorul turcesc. Bărbatul îşi încordă maxilarul şi se rezemă pe scaun, fixându-l pe Stephen cu privirea.

— Ai vreun motiv pentru care mi-ai invadat casa?

— Vreau să vorbesc cu dumneata, domnule. Stephen scoase o sticlă de coniac de sub haină şi o aşeză în mijlocul biroului. Ca de la bărbat la bărbat.

*

— Bietul de el, şopti Faith.

Fata întinse mâna tremurândă peste uşa grajdului, spre mânz. Dar animalul era prea supărat ca s-o lase să-l aline şi continuă să se plimbe agitat prin grajd.

Lacrimi îi umplură ochii şi transformară mânzul într-o

ceaţă întunecată. Pentru o clipă, se temu că avea să înceapă să plângă din nou.

Din nou? Aproape râse. Când se oprise?

Strânse şalul mai mult în jurul umerilor. În scurt timp va trebui să se întoarcă acasă şi să se îmbrace pentru cină, să-şi pună un zâmbet pe faţă pentru familia ei şi, cumva, să se prefacă că inima ei nu era frântă. Toţi membrii familiei se purtaseră foarte frumos cu ea. Până şi surorile ei fuseseră surprinzător de încurajatoare. Însă de fiecare dată când trebuia să dea ochii cu ele, de fiecare dată trebuia să pretindă că era bine, când de fapt, nu era decât un ghem de emoţii brute, suferea. Cu fiecare zi care trecea, era din ce în ce mai sigură că făcuse o greşeală când fusese de acord să-l lase pe Stephen să înceapă un atac în numele lui Mary… Dumnezeule, cum avea să suporte totul în continuare?

O lacrimă îi curse pe obraz. Nu găsi puterea de a o şterge. În ultima lună, din clipa în care trăsura plecase de la Elmhurst Park şi îl lăsase pe Stephen în urmă, plânsese aproape întruna. Nu dormise, nu mâncase, zilele trecuseră într-o ceaţă de durere… Singurul lucru care-i oferea alinare era să îngrijească animalele, dar nici măcar asta nu era îndeajuns cât s-o facă să uite de bucuria pe care o găsise în braţele lui Stephen în acea noapte şi nenorocirea care o consumase dimineaţa următoare. Durerea că îl putea pierde o consumase, aceeaşi suferinţă care aproape o distrusese în urmă cu patru ani.

Dar de data asta, era mult mai intensă! Pentru că simţise gustul iubirii şi ştiuse exact ce i se nega.

Tăcerea lui era înnebunitoare. Absenţa lui din viaţa ei insuportabilă. Îi spusese că vor fi despărţiţi doar câteva săptămâni, dar trecuse o lună întreagă fără niciun semn din partea lui. După incidentul din grajd, tatăl ei îi interzisese lui Stephen să viziteze Hartsfield sau să-i scrie. În urmă cu două zile, fără să mai poată suporta situaţia, Faith trimisese în secret un mesager la Elmhurst Park, doar ca să afle de la doamna Olsen că Stephen plecase în urmă cu două săptămâni, fără explicaţii. Fără să lase nici măcar un bilet

pentru ea. Iar acum era complet răvăşită. Nu ştia ce să facă decât să aştepte, să aibă încredere în el şi să încerce să nu se prăbuşească complet.

— Gata, totul o să fie bine, spuse ea în încercarea de a se alina. O să mai doară puţin, apoi totul o să fie bine.

Tunetele bubuiră pe cer, iar Faith îşi strânse şalul în jurul umerilor. Cel puţin vremea era de partea ei. O zi urâtă şi umedă, care se potrivea cu starea ei urâtă şi sumbră. Asta o bucura. Nu credea c-ar fi suportat să fie soare şi cer senin...

— Faith.

Fata se întoarse, uimită.

— Stephen?

Îl privi şi nu îndrăzni să creadă că nu visa, că el era cu adevărat acolo şi se îndrepta spre ea uşor prin grajd. Îşi ridică mâna la piept ca şi cum încerca să controleze bătăile haotice ale inimii.

Stephen se opri la câţiva metri de ea şi aşeză la picioarele lui coşul mic şi acoperit pe care-l purtase cu el. Apoi, fără niciun cuvânt, cu privirea plină de iubire, îşi deschise braţele.

Faith scânci, apoi alergă la el şi îşi aruncă braţele în jurul umerilor lui. Îşi îngropă faţa în gâtul lui în timp ce plângea, incapabilă să oprească potopul de emoţii din ea.

Atacul subit asupra simţurilor ei fu copleşitor. Mirosul lui penetra aerul din jurul lui, iar forţa caldă a braţelor lui îi pătrunse în oase. Era în sfârşit acolo, în braţele ei, unde îi era locul. Se întorsese după ea, iar Faith nu putea decât să se ţină strâns de el şi să plângă în timp ce fericirea creştea în ea.

— Nu plânge, iubirea mea, şopti el în părul ei, cu capul aplecat peste al ei şi braţele ţinând-o strâns. Totul o să fie bine.

— Ai fost plecat atâta timp, şopti ea. Îl ţinea strâns de gulerul hainei ca şi cum nu mai voia să-i dea drumul niciodată. Nu credeam că o să te mai întorci după mine.

— Îmi pare rău. O strânse şi mai tare în braţe de parcă se temea să n-o piardă chiar şi în timp ce o ţinea în

braţe. Îţi promit că am venit cât de repede am putut, draga mea.

Durerea ultimelor săptămâni era prea adâncă pentru a dispărea atât de repede, iar Faith nu putu opri lacrimile fierbinţi care se revărsau din ea.

— Când am aflat că ai plecat de la Elmhurst Park, am crezut… Cuvintele i se opriră în gât. Inspiră adânc şi încercă din nou, verbalizând în sfârşit teama care o torturase în ultima lună. Am crezut că ai renunţat la noi.

— Niciodată.

Îi luă faţa între mâini şi, fără să-i pese dacă-i vedea cineva, o sărută lent şi apăsat ca un bărbat înfometat care avea nevoie să se hrănească cu buzele ei pentru a supravieţui. Faith se aplecă spre el şi îi răspunse nerăbdătoare la sărut, închise ochii, iar senzaţia dulce o purtă, până când singurele lucruri pe care le ştia erau căldura şi puterea lui, lipit de ea, atingerile degetelor lui pe ceafă, iubirea care radia din el. Era al ei, în sfârşit şi pentru totdeauna. În acel moment, abia putea înţelege ce însemna toată iubirea şi dorinţa pe care le avea pentru el.

Când în sfârşit îşi îndepărtă buzele ca să-şi recapete respiraţia, oftă adânc, rezemându-se de el. Acolo era locul ei, în braţele lui, iar ultimii fiori de teamă şi îngrijorare o părăsiră.

— Şi Mary? Cum e?

— E bine. În siguranţă. Cu părinţii lui Daniel. La fiecare cuvânt pe care-l spunea, o săruta pe tâmplă. Au fost de acord să o lase să stea şi să îi cunoască mai bine pe ea şi pe Jeremy.

— Slavă Domnului, şopti ea.

Îi simţi zâmbetul lipit de fruntea ei.

— Am un cadou pentru tine. Un fel de scuză pentru că te-am îngrijorat.

O scuză… când singurul lucru pe care-l voia era inima lui. Faith dădu din cap şi îi zâmbi printre lacrimi.

— Nu am nevoie de nimic, acum că eşti aici.

Stephen dădu din cap.

— Acum patru ani te-am părăsit pentru că am fost

prost. Faţa lui chipeşă era înceţoşată prin filtrul lacrimilor ei, dar regretul pe care-l văzu nu putea fi confundat cu nimic altceva. În ultimele luni a trebuit să te părăsesc din nou ca să mă asigur că viitorul nostru împreună o să fie unul fericit. Se aplecă şi ridică coşul din nuiele şi îl întinse spre Faith. Dar îţi promit că nu o să te mai părăsesc niciodată.

Faith rămase fără aer şi ezită să accepte cadoul. Toate lucrurile la care visase deveneau în sfârşit ale ei şi abia putea să absoarbă tot ce se întâmpla.

— Haide, deschide-l, o îndemnă el. L-am adus tocmai de la Elmhurst Park şi aproape m-a omorât, explică el enigmatic, cu un zâmbet blând pe faţă. Poţi măcar să-l accepţi să nu trebuiască să mor pe drumul înapoi spre casă.

Ce Dumnezeului...? Curiozitatea învinse. Faith deschise încet coşul. Un ghem mic de blană albă o scuipă şi o labă mică, cu ghearele la vedere, tăie aer. Faith clipi.

— Un pui de pisică?

— O bestie mâncătoare de oameni, o corectă el. M-a zgâriat groaznic de tare când am pus-o în coş.

— Bineînţeles c-a făcut-o! Săraca, e îngrozită.

Urmă o altă rundă de scuipat şi scos ghearele. Faith apucă puiul de ceafă şi îl ridică.

— Gata, linişteşte-te.

Pisica se opri şi mieună, un sunet care o topi pe Faith.

O lipi de pieptul ei, iar puiul se ghemui şi începu să toarcă.

Apoi se uită la Stephen şi îl scuipă cu putere, ca avertizare.

— În caz că asta nu ţi-a explicat, mica bestie e femelă.

— Bineînţeles că e. Cu zâmbetul pe buze, Faith mângâie puiul cu obrazul. E superbă.

— Ca şi tine, şopti el.

Inima ei tresări.

— Şi feroce.

— Ca şi tine, repetă el, ochii lui lucind cu mândrie şi

iubire. Vederea ei se înceţoşă de lacrimi. Pisicuţa se zbătu în braţele ei, şi Faith o puse jos, iar animalul îşi înfipse dinţii în ghetele lui Stephen. Bărbatul o privi şi-şi strânse buzele fără să spună nimic.

Faith o luă de pe gheata lui şi o împinse uşor în cealaltă direcţie. Pisicuţa se plimbă prin grajd ca şi cum locul acela îi aparţinea, oprindu-se să scuipe şi să lovească fiecare cal care se uita la ea.

Fata dădu din cap.

— Câinelui Charlie s-ar putea să nu-i placă asta!

— Va trebui să se obişnuiască cu ideea de a te împărţi, şopti el, în timp ce o prinse de talie.

Faith continuă să privească pisica în timp ce aceasta se plimba prin grajd. Stephen îi adusese un pui de pisică, pe post de scuză. Era tipic pentru el să ştie exact ce avea să-i topească zidurile de apărare. Ce avea să-i placă. Dar până la urmă, mereu fusese bărbatul care o cunoştea mai bine decât oricine altcineva, chiar şi după ce fuseseră despărţiţi patru ani şi de două continente.

Faith reuşi să-şi controleze lacrimile şi spuse:

— Scuzele îţi sunt acceptate.

Stephen îşi lăsă umerii jos, uşurat.

— Foarte bine. Pentru că mai e ceva pentru tine în coş. Tânăra dădu din cap.

— Nu am nevoie de mai multe cadouri.

Avea iubirea lui. Nu avea nevoie de nimic altceva.

— Ăsta nu e un dar, se corectă el încet. E o promisiune, îi întinse coşul.

Faith băgă mâna înăuntru. Se aştepta la o zgardă pentru Charlie sau la o jucărie pentru pisică, dar degetele ei atinseră ceva mic, metalic, care se afla pe satin, îngheţă, uimită. Nu mai putea gândi. Nu mai putea respira…

— Stephen…

Zâmbind la reacţie ei, bărbatul scoase inelul din coş. Diamantul strălucea puternic chiar şi în umbrele acelei zile ploioase.

— Te iubesc, Faith. Stephen aşeză coşul pe jos, îi luă mâna tremurândă şi îi puse inelul pe deget. Iar acest inel e

o promisiune de la inima mea la a ta că nu o să te mai părăsesc niciodată şi că vom fi împreună mereu.

Îi ridică mâna la gură şi îşi plimbă buzele peste inel, apoi îi întoarse mâna şi îi sărută delicat palma.

— Căsnicia noastră nu o să fie uşoară. Mary şi Jeremy sunt acum la părinţii lui Daniel, dar mereu vor fi zvonuri despre ei, despre mine şi despre trecutul meu. Inspiră adânc. Dar dacă eşti destul de puternică să mă iubeşti în ciuda tuturor acestor lucruri, atunci nu îmi doresc decât să mă căsătoresc cu tine, să întemeiem o familie şi un viitor împreună.

Fata scânci încet când Stephen îi atinse buzele cu ale lui, într-un sărut atât de tandru, plin cu atâta iubire, că o lăsă fără aer.

Stephen îngenunche şi îi luă mâna într-a lui.

— O să te căsătoreşti cu mine, Faith?

Înainte ca ea să răspundă, pisica se întoarse în grabă şi îl muşcă din nou de gheată. În ciuda lacrimilor ei, Faith izbucni în râs când văzu expresia lui mâhnită.

Ignorând atacurile feroce ale puiului de animal, Stephen continuă:

— Căsătoreşte-te cu mine, Faith a mea. Spune-mi că o să-mi dai o a doua şansă…

— A treia, îl corectă ea ştergându-şi lacrimile. Dar cine le mai numără?

Un zâmbet apăru pe faţa lui când se ridică în picioare şi îşi înfăşură braţele în jurul taliei ei.

— Nu te merit.

Faith zâmbi. Era fericită.

— Şi totuşi, mă ai. Apoi îşi înfăşură mâinile în jurul gâtului său. Ştii ce o să spună toată lumea, îl tachină ea, zâmbind în timp ce obrazul i se odihnea, lipit de al lui. Că te-ai căsătorit cu mine pentru că era de aşteptat.

— Cu tine, draga mea, sunt fericit să fac ce se aşteaptă lumea de la mine.

Se aplecă şi o sărută.

Epilog

Elmhurst Park
Un an mai fericit mai târziu

— Aici erai!

Faith intră în birou, cu Charlie, câinele, lipit de picioarele ei, şi Snowflake, pisica, în braţe.

Stephen îşi ridică privirea şi zâmbi când o văzu, înconjurată de anturajul ei de animale.

Erau căsătoriţi de aproape un an, dar nu se sătura să îi vadă faţa frumoasă în timpul după-amiezilor lungi când lucra, supraveghind marchizatul, sau se ocupa de problemele din parlament care îi necesitau atenţia. Era convins că nu avea să se sature vreodată. Nu de Faith. Nu de femeia care îl făcuse mai fericit decât şi-ar fi imaginat vreodată. La fel cum nu avea să se sature vreodată să vadă aceeaşi faţă frumoasă, plină de plăcere când făcea dragoste cu ea.

Puse jos scrisoarea pe care o citea, una de la Mary, în care tânăra îl asigura că ea şi Jeremy erau foarte bine la părinţii lui Daniel, că aceştia o acceptaseră complet şi îl recunoscuseră legal pe Jeremy ca fiind nepotul lor. Îl adorau pe copil şi o iubeau pe Mary ca pe o fiică. Totul se aranjase cum nu se putea mai bine.

Stephen se ridică şi ocoli biroul, îndreptându-se spre Faith. Când se aplecă să o sărute, pisica îl scuipă şi întinse gheara spre bărbia lui.

— Potoleşte-te, o certă el şi riscă să fie zgâriat din nou când puse bestia pe jos.

Animalul, care în ultimul an se transformase dintr-un pui care-şi arăta colţii într-o pisică care-şi arăta colţii, îi muşcă din nou gheata, apoi se întoarse spre Charlie şi îl alungă pe câinele laş pe hol.

— Deci, mă căutai? o întrebă el în timp ce o trase şi mai aproape de el.

Inima ei începu să bată tare, iar Stephen zâmbi la

excitaţia ei nerăbdătoare.

— Da, spuse ea. Şi mă bucur că te-am găsit.

— Şi eu. Stephen îşi aplecă gura spre urechea ei şi îşi plimbă mâinile într-o parte şi în alta, şoptind: Aşa că de ce nu renunţi la planurile pe care le ai şi nu mi te alături în pat pentru restul după-amiezii?

Faith oftă.

— O, e atât de tentant…

Stephen îşi opri mâinile în mijlocul mângâierii şi o privi, întrebând-o:

— De ce?

— A apărut ceva. Îşi muşcă buza de jos, cu o expresie precaută. E nevoie de mine la grajduri.

— Am înţeles. Îi dădu drumul şi se rezemă de birou, încrucişându-şi braţele la piept, ca să nu o ia din nou în braţe şi să o ducă la etaj. La naiba cu drama din grajduri! Ce mai e de data asta?

Faith îşi coborî privirea vinovată spre podea.

— O vacă.

— O vacă? strigă el.

Asta era ceva nou. De când se căsătoriseră, Faith adusese acasă aproape o duzină de pisici şi câini de pe stradă, două gâşte şi un cocoş. Se părea însă că în acea zi, turma ei de animale se mărise. Strathmore sigur avea să se distreze copios, acum că toate operaţiunile ei de salvare deveniseră durerea de cap a lui Stephen.

— Era prinsă în trestia din râu, iar nişte bărbaţi m-au ajutat să o salvez. Săraca, era atât de obosită de cât se zbătuse ca să se elibereze că nu am putut s-o las pur şi simplu pe câmp. Stephen îşi ridică o sprânceană.

— Vacile trăiesc pe câmp.

Faith îi ignoră remarca.

— Aşa că au adus-o la grajdurile noastre…

— Ei?

— Eu am adus-o, se corectă ea cu un oftat. Vreau să am grijă de ea până îi găsesc stăpânul. Doar până atunci. Până la urmă, trebuie să fie a unuia dintre chiriaşii noştri.

Stephen o privi suspicios, pentru că o cunoştea foarte

bine.

— Ce îmi ascunzi?

Fata refuza să-l privească.

— Ei bine, e un mic… vezi tu, e un mic… Faith ezită, apoi recunoscu în grabă: Are un viţel.

— Bineînţeles că are, mormăi el.

— Doi, de fapt.

Stephen încercă să-şi oprească un zâmbet. Dumnezeule, cât de mult o iubea!

— Presupun că va trebui să facem loc pentru altă gură de hrănit, cedă el. Sau trei.

Faith îi zâmbi recunoscătoare şi se aruncă în braţele lui. Apoi îi şopti la ureche.

— Sau patru.

— Patru? strigă el. Dumnezeule, Faith! Ce ai mai adus acasă?

— Nu am mai adus nimic. Se îndepărtă destul de mult cât să-l privească în ochi, privirea ei fiind ascunsă cu timiditate sub genele lăsate în jos. Cel puţin nu încă. Nu pentru încă şapte luni.

Confuzia îl copleşi pe Stephen.

— Ce vrei să spui? Dacă nu ai mai găsit un animal de pe stradă pe care să-l aduci acasă, atunci… atunci…

Făcu ochii mari când îşi dădu seama ce-i spunea de fapt Faith. Fata îi zâmbi, iar pe chipul ei apăru o expresie de bucurie pură.

Stephen şopti.

— Un copil?

Faith încuviinţă, ochii ei fiind plini de fericire.

— Sunt însărcinată.

Stephen strigă, o luă în braţe şi o învârti, apoi o sărută cu toată iubirea şi bucuria care explodau în el. Un copil… Avea să fie tată! În sfârşit, avea să aibă tot ce-şi dorea şi toate astea datorită lui Faith.

Când se aşeză pe scaun şi o trase pe genunchii lui, fata îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui. Degetele ei se plimbară pline de afecţiune prin părul lui de la ceafă, în timp ce-i zâmbea.

— Te iubesc, draga mea, şopti el. Apoi îşi aşeză palma pe abdomenul ei, deşi era în continuare plat. O să-l iubesc şi pe copilul ăsta şi pe toţi ceilalţi pe care o să-i avem.

— Toţi ceilalţi?

Stephen îi zâmbi şi îi făcu cu ochiul.

— Păi trebuie să ţinem pasul cu vacile.

Faith râse şi îl sărută pe gât. Apoi îşi odihni obrazul de al lui.

— De ce nu ai renunţat niciodată la mine? întrebă ea încet. Chiar şi când eu renunţasem şi mă resemnasem cu o viaţă fără tine, dar te-ai întors şi ai luptat pentru noi, pentru fericirea şi viitorul pe care le puteam avea împreună.

Stephen o luă în braţe şi o ţinu atât de strâns că îi simţi bătăile inimii. Fiecare bătaie unită a inimilor lor era o declaraţie de iubire. Acum şi pentru copilul lor.

— Pentru că am avut încredere.

— Cu siguranţă, încuviinţă ea. Şi mereu o să ai.

Sfârşit

Despre autoare

M-am îndrăgostit de romanele istorice de dragoste şi de tot ce ţine de Regenţă, mai ales de minunaţii eroi ai Regenţei, de pe vremea când am trăit în Anglia, unde am petrecut cea mai mare parte a timpului studiind poeţii romantici, citind-o pe Jane Austen şi hoinărind în zona rurală a Angliei. Îmi place istoria bogată a acelei perioade şi îmi place să descopăr cum toate regulile de etichetă şi decenţă pot fi folosite în avantajul eroinei… dacă aceasta e destul de îndrăzneaţă să îşi urmeze visurile.

Ador să călătoresc şi m-am bucurat să vizitez şcoli şi să fac voluntariat la organizaţiile pentru copii din Peru, Ecuador, Thailanda şi Mexic. Am făcut mii de poze pe care le arăt prietenilor care nu bănuiesc nimic, dar sunt curioşi să mă întrebe despre călătoriile mele.

Îmi place să petrec mult timp în natură! Am fost în drumeţii în Alaska, în Anzi şi Alpi şi îmi place să fac rafting (atunci când nu cad în apă). Am obţinut licenţa de pilot la Chicago Midway – către toţi operatorii de la Chicago Center, îmi cer scuze pentru toate problemele pe care vi le-am provocat vouă şi celor de la Southwest Airlines – şi visul meu e ca într-o zi să zbor într-un balon cu aer cald deasupra Africii.

Ador ciocolata, îngheţata cu orice aroma şi cafeaua Kona. Sunt o admiratoare înfocată a lui „Doctor Who” (toată lumea spune că am o casă mai mare pe dinăuntru). Nu mă pricep la gătit şi sper că într-o zi o să pot să-mi folosesc cuptorul pentru ceva mai mult decât depozitarea

pantofilor. Când nu scriu, îmi place să petrec timpul încercând să nu omor tufişurile de trandafiri din grădina.

http://www.annaharringtonbooks.com/
https://twitter.com/aharrington2875